

40

Ο

ΕΚ ΠΑΤΡΙΣΜΟΣ.

Η

ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ.

κ λ π. κ λ π.

Υ π ο

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ

Λοχαγού και Διευθυντού του Μηχανικού

Φθιωτιδοφωκίδος.

Φαδύρας
μεγάλων το Γένος
αί Φιέλλωνες πολλοί
Πατρίς των ή κλεινή.

Ὁ ἄν εἴη ἕνας Βύρων, ὁ Α

Ὁ φωνή των θ' ἄ

Καί ἂν ἐπείσε-

Μᾶς συν

ΕΝ ΛΑΜΙΑ.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

1868.

Ο

ΕΚ ΠΑΤΡΙΣΜΟΣ.

Η

ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ.

κ λ π. κ λ π.

Υ π δ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ

Λοχαγού και Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ

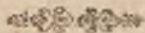
Φθιωτιδοφωκίδος.

Ὁ ἄν εἴη ἕνας Βύρων, Ἄστιγξ ἕνας ἢ Φαδιέρος
Ἡ φωνή των θ' ἀντηχοῦσε, θὰ μεγάλωνε τὸ Γένος.
Καὶ ἂν ἐπείπε- ὁ Νορμάνος καὶ Φιλέλληνες πολλοί.
Μᾶς συνθροῦμαι ἡ Εὐρώπη ἡ Πατρίς των ἡ κλεινή.

ΕΝ ΛΑΜΙΑ.

ΤΥΠΟΙΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ.

1868.

(10)

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

II

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

NEW YORK

1888

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
NEW YORK

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
NEW YORK

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

NEW YORK

(1888)

ΕΙΣ ΟΛΙΓΑΣ ΤΗΣ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ ΕΣΠΕΡΙΝΑΣ ΩΡΑΣ, Ή ΙΔΙΩΣ ΤΑΣ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΗΜΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1867, ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΤΡΕΙΣ
ΝΥΚΤΑΣ ΤΗΣ ΕΝ ΛΑΜΙΑ ΠΑΝΗΓΥΡΕΩΣ, ΑΦΙΕΡΩΣΑ ΚΑΙ ΕΣΧΕΔΙΑ-
ΣΑ ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ·

1) ΤΗΝ ΝΑΥΜΑΧΙΑΝ ΤΟΥ ΑΥΚΑΛΙΟΥ.

Ἀφιεροῦται

Εἰς τοὺς γενναίους θαλασσινοὺς ἃ εἰς τὸν Ἑλλ. στρατόν.

2) ΤΟΝ ΕΚΠΑΤΡΙΣΜΟΝ.

Ἀφιεροῦται

Εἰς τοὺς Φιλίλληνας τῆς Ἀμερικῆς.

3) ΤΟΥΣ ΔΟΥΛΙΚΟΥΣ ΣΤΟΝΟΥΣ.

Ἀφιεροῦται

Εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἑπειροθεσσαλικὴν Ἐπιτροπὴν
τῶν Κυριῶν.

4) ΤΗΝ ΔΙΑΝΥΚΤΕΡΕΥΣΙΝ

Ἡ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

Ἀφιεροῦται

Εἰς τοὺς Δικηγορικοὺς Συλλόγους Λαμίας καὶ
Μεσολογγίου.

5) ΤΟΥΣ ΑΠΙΣΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

«Καὶ σὺ Βροῦτε»

Ἀφιεροῦται

Εἰς τοὺς φίλους τῆς Ἑλλάδος.

6) Ο ΑΥΘΑΔΗΣ ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ.

Ἀφιεροῦται

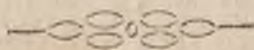
Εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον.

7) Ἡ ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

Ἀφιεροῦται

Εἰς τὴν Νεολαίαν τῆς Δούλης Ἑλλάδος.

- 8) **Η ΗΧΩ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.**
 Ἀφιεροῦται
 Εἰς τὰς Ἑλληνίδας τῆς Δούλης Ἑλλάδος.
- 9) **ΕΙΣ ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΛΕΞ. ΠΡΑΙΔΗΝ**
 Ὑπολοχαγὸν τοῦ Πυροβολικοῦ πεσόντα εἰς
 Βαφὲ τῆς Κρήτης.
 Ἀφιεροῦται
 Εἰς τὸ Σῶμα τοῦ Πυροβολικοῦ.
- 10) **ΤΟ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΕΝΟΣ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ**
 Ἀφιεροῦται
 Εἰς τὰ τέκνα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς τε Ἑλευθέρας καὶ Δούλης
 Ἑλλάδος.
- 11) **Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ**
 Ἐν χειρὶ πολέμου εἰς τὴν μικρὰν
 ἐρωμένην του.
 Ἀφιεροῦται
 Εἰς τὸ ὠραῖον φῦλον.
- 12) **ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ 1868.**
 Ἑκδοσις Β'.
- 13) **Η ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ.**
 Ἑκδοσις Β'.
 Ἀφιεροῦται
 Εἰς τὸν Φιλέλληνα Βίκτωρα Οὐγώ.
- 14) **Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1868.**

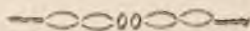
Ο ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΛΟΥΔ ΤΩ Κ. ΕΛΛΙΣ
ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Σύρος, 20 76ρίου 1867.

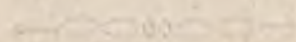
ΕΝΑΘΕΣ ἴσως ὅτι ἐπανῆλθον οἱ ἐπίλοιποι ἐκ τοῦ πληρώματος τοῦ « Ἀρχαδίου » ἐν οἷς ἔ τρεῖς Μηχανικοὶ, ὑπῆ-
κονσι τῆς Μ. Βρετανίας, ὁ Ἰώνας, Κώλεϋς καὶ Ἑρσκιν.
Ἔνεκα τοῦ κόπου, τῶν κακουχιῶν καὶ τοῦ ἐν Ἀγ. Ρου-
μέλῃ νοσώδους κλίματος καὶ Μηχανικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἐκ
τοῦ πληρώματος, ὀλίγων τινῶν ἐξικρουμένων, κατέλιπον
τὴν Κρήτην νοσοῦντες. Καὶ οἱ ὑγιαίνοντες δὲ ἡσθένησαν
ἅμα καταπλεύσαντες εἰς Μῆλον ἢ ἐνταῦθα τῇ 22 Αὐγού-
στου. Χθὲς ἐπεσκέφθη τοὺς Μηχανικοὺς τοὺς ὁποίους εὗ-
ρον εἰσέτι πυρέσσοντας ἀλλὰ προδύνοντας εἰς τὰ κρεῖττω·
Ἐξήτησα ἕκαστον ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ κατκλύματι· φειδόμε-
νος αὐτῶν δὲν τοὺς ἠρώτησα πολλά· ἐξ ὧν ὅμως ἤκουσα
συμπεράνω τὰ ἐπόμενα. Ἀληθεύει κατὰ πάντα ἡ παρὰ τοῦ
πλοιάρχου Κουρεντῆ δημοσιευθεῖσα ἔκθεσις. Τῇ πρωτῇ τῆς
19 Αὐγούστου γινομένου τοῦ πλοῦ ἀπὸ τῆς νήσου Γάνδου
εἰς ἀγ. Ρουμέλην, πυκνὰ στήλη μέλανος καπνοῦ προερχομέ-
νη ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοῦ δι' ἀνθρώπων πυρὸς ἐφάνη ἀνεδεχίνου-
σα ἐκ τῆς κορυφῆς τινὸς λόφου ἐν τῇ Νήσῳ Γάνδῳ. Καὶ τὸ
γαλλικὸν δὲ πλοῖον τοῦ Νευάρχου Σίμωνος διέκρινεν αὐτοὶ
ἐν ἀγία Ρουμέλῃ αὐθημερὸν, ἥτοι κατὰ τὴν νύκτα ἐν ἣ ἐγέ-
νετο ἡ μάχη. Τὸ θωρακωτὸν τουρκικὸν πλοῖον συμμετέσχε
τοῦ ἀγῶνος πυροβολοῦν ἀδιαλείπτως κατὰ τοῦ « Ἀρχαδίου ».
Ὁ δεξιὸς τροχὸς τοῦ Ἀρχαδίου ἐδῶλθε ὑπὸ μιᾶς σφαίρας
τοῦ « Ἰεδὸν », ἥτις ἐθράυσε μόνον τὸν στρέροντα τῆς πτέρ-
ρυγας τοῦ τροχοῦ ἐκκεντρον ἄξονα· ἀλλ' οὐχὶ καὶ αὐτὰς

τὰς μηχανάς· ἡ ταχύτης ἐπομένως ἡλαττώθη ἐπὶ τοσοῦ-
 τον ὥστε τὸ πλοῖον δὲν ἠδύνατο νὰ σωθῇ. Καταβάς ἀπὸ
 τῆς γεφύρας ὁ πλοιάρχος ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τῆς βλάβης
 συνεβουλεύθη μετὰ τῶν Μηχανικῶν καὶ τῶν ἀξιωματικῶν
 του καὶ ἀπεφάσισε νὰ ρίψῃ μεθ' ὁρμῆς τὸ πλοῖον εἰς τὴν
 ξηράν. Ἐὰν μὴ συνέβαινε τοῦτο, οἱ Μηχανικοὶ φρονοῦσιν
 ὅτι δὲν θὰ διεξέφευγεν τὸν κίνδυνον. Πρῶτον ἐτέθησαν αἱ
 Μηχαναὶ εἰς βραδυτέραν κίνησιν ὅπως δειχθῇ πῶς καὶ μέ-
 χρι τίνος ἠδύναντο νὰ ἐργασθῶσιν. Ἀποῦ δὲ οὐδὲν ἄλλο
 ἀνεκαλύφθη κώλυμα πλὴν τοῦ βεβλαμμένου τροχοῦ, ἐκινή-
 θησαν μετὰ μεγίστης ταχύτητος. Τὸ Ἀρχαδίον δὲν ἐβλά-
 βη σχεδὸν παντάπασιν διὰ τῆς συγκρούσεώς του πρὸς τὸ
 «Ἰκεδὶν» ἐπεὶδὴ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐκτύπα λίαν πλαγίως.
 Μέγας ἔπαινος ὀφείλεται τῷ πλοιάρχῳ Κ. Κουρεντῇ διὰ
 τὸν τρόπον καθ' ὃν προσηνέχθη ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ κινδύνου· ἦτο
 πάντοτε ἐπὶ τῆς γεφύρας πλὴν ὅτε κατέβη ὅπως ἴδῃ τὸν
 βλαδέντα τροχόν. Ἐμεινε πρῶτος, ψυχρὸς καὶ λίαν περιεσκαμ-
 μένος τρεῖς ὁλοκλήρους ὥρας ἀφ' οὔτου πρῶτον συνεκρούσθη
 πρὸς τὸ «Ἰκεδὶν» μέχρι τῆς καταχώσεως τοῦ πλοίου καὶ
 τῆς ἀποβάσεως τοῦ πληρώματος. Οἱ μηχανικοὶ διεξέφυγον
 ἔχοντες μόνον ὅσα ἐφόρουν ἐνδύματα. Ἐπειδὴ οἱ κάτοικοι
 τῶν ἐγγύς μερῶν ἐσυνθηκολόγησαν μετὰ τῶν Τούρκων
 νὰ μὴ ἐνοχλῶνται ἐὰν διάγῃσι ἐν ἡσυχίᾳ, δὲν τολμῶσι νὰ
 φιλοξενήσωσι τὸ τοῦ «Ἀρχαδίου» πλήρωμα τὸ ὁποῖον ἀ-
 νιγκάζεται νὰ προχωρήσῃ εἰς Ὀμαλὸν, τὸ ἐγγύτατον μέ-
 ρος ὅπου ἐλπίζει νὰ εὕρῃ ἀσφάλειαν. Τρεῖς ὅλας ἡ-
 μέρας ἔπαθον πολλὰ δεινὰ ὑπὸ τῆς πείνης, τοῦ ψύχους,
 τοῦ καμάτου καὶ τῆς ποδαλγίας (ἐπεὶδὴ τα ὑποδήματά των
 κατεκοματιάσθησαν ἐν ὀλίγαις ὥραις)· φθάσαντες δὲ εἰς
 τὸν Ὀμαλὸν ἔμειναν αὐτόθι ἕως οὗ ἤκουσαν ὅτι ἐν ἀγίᾳ
 Ρουμέλῃ ὑπῆρχε πλοῖον ξένης τινὸς Δυνάμεως εἰς ὃ ἤλπι-
 ζον νὰ σωθῶσιν. Ἀνεχώρησαν λοιπὸν παραχρῆμα, ἀλλὰ
 κεκμηκότες, ὑπὸ ζοφερᾶς νυκτὸς καταληφθέντες, καὶ φο-

θούμενοι τὸ ἐπικίνδυνον τῆς πορείας ἐδραδυπόρουν μέχρι τῆς ἀγίας Ρουμέλης, ἔνθα ἐπὶ τέλους ἀφίκοντο ἀλλὰ δὲν εἶδον τὸ πλοῖον ἐπειδὴ εἶχεν ἀποπλεύσῃ. Ἀπηυδνηκότες δὲν ἠδύναντο νὰ ἐπιστρέψωσιν· ἐνόησαν ὑπὸ πυρετοῦ καὶ ῥευματισμῶν ὥστε καὶ θέλοντες δὲν ἠδύναντο ν' ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ὀπίσω. Ἐκεῖ διέτριψαν δωδεκαήμερον καταπυροβολούμενοι ἐπανειλημμένως ὑπὸ τῶν παραπλεόντων τουρκικῶν πλοίων καὶ παρενοχλούμενοι ὑπὸ τῶν Κρητῶν καὶ τῶν ἐθελοντῶν οἵτινες ἔρριπτον σφαίρας ἐπὶ τὰ τουρκικὰ πλοῖα ὡσάκις τὰ ἐνόμιζον ὄντα ἐντὸς τουφεκίου βολῆς, καὶ διὰ παντοίων κινημάτων ἐχλεύαζον τοὺς Τούρκους οἵτινες ἀνταπῆντων διὰ τοῦ πυρός. Καὶ ὅλην τὴν ἐν τῇ νήσῳ διατριβὴν των ὁ πλοίαρχος Κουρεντῆς δὲν τοὺς ἐγκατέλιπεν οὐδ' ἐπὶ μικρὸν ἀλλὰ μετέδωκεν αὐτοῖς ὅ,τι εἶχε καὶ ὅ,τι ἠδυνήθη νὰ πορισθῇ.

1. Die erste Art der ...
 2. Die zweite Art der ...
 3. Die dritte Art der ...
 4. Die vierte Art der ...
 5. Die fünfte Art der ...
 6. Die sechste Art der ...
 7. Die siebente Art der ...
 8. Die achte Art der ...
 9. Die neunte Art der ...
 10. Die zehnte Art der ...
 11. Die elfte Art der ...
 12. Die zwölfte Art der ...
 13. Die dreizehnte Art der ...
 14. Die vierzehnte Art der ...
 15. Die fünfzehnte Art der ...
 16. Die sechzehnte Art der ...
 17. Die siebenzehnte Art der ...
 18. Die achtzehnte Art der ...
 19. Die neunzehnte Art der ...
 20. Die zwanzigste Art der ...

117

4d. aug. 47.
adda pi lo hocalan napwaf xapif va ay wawall
4y fowos luan xa H pect d fof nald ipurrov

Εἰς τοὺς γενναίους Θαλασσινοὺς, καὶ τὸν Ἑλληνικὸν
Στρατόν.

Τ' Ἀρχάδι πάει, καὶ πενθηφόρος θρηνεῖ ὁ περίξ αἰγιαλός·
Βογῶν τὸ κῦμα κ' ἀπ' τὴν βοήν του, βαθὺς ἐξέρχεται στε-
[νυχμός.]

[illegible]

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

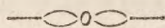
Ἡ

ΝΑΥΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΑΔΙΟΥ.

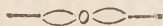
ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ
Φθιωτιδορωχίδος.

Ξεφυχᾶνε δυὸ νηῦται γενναῖοι, πληγωμένοι μὲ σφαίρας-χθρι-
[κάς·
Ψιθυρίζουν, μ' ἡμίκλειστα -μάτια, καλλιτέρους ἔχει ἡ Ἑλλάς,

Στὸ Ἀκρωτήρι-κάτι μαυρίζει, πλοίαρχε, φαίνεται-σὰν καπνός·
Μὲ τὴν βροντώδη φωνὴν του κράζει, ἐκ τοῦ ὑψώματος, ὁ
[σκοπός.
Φωνὴ ἀγρία ἤκούσθη αἰφνης· στ' Ἀκρωτήρι-φάνη καπνός·
Στὰ ὅπλα ναῦται, ἀπ' τὴν κεραίαν κραυγάζει ἄνωθεν, ὁ σκοπός.
Ποίας Δυνάμεως, ἰδὲ εἶν-, καὶ ἐν λοξεύη πρὸς τὰ ἐδῶ
Τῆς παιδοκτόνου, πλοίαρχε, εἶν- ἀτμόπλουν ἓνα θωρακωτό·
Ἐμπρὸς τὰς λέμβους σύρατε ἄνω, φωτιὰ ταχέως στὴν μη-
[χανήν.
Πηδαλιούχε εἰς τὸ τιμόνι, ὁ ὀφθαλμός σου στὸ Ἰξεδί.

Σεῖς ἀνασύρατε τὰς ἀγκύρας, καὶ στὸ κατάρτι ἡ ἐρυθρά·
Ἀρρίζ- ἡ θάλασσα στὰ πλευρά του, πηδαλιοῦχε, πρὸς δε-
[ξιά.

-Περήφανα σχίζει τὸ κύμα, μὲ ταχύτητα βαίνει ἀστραπῆς·
Μ' ἐλιγμούς διευθύνει τ' α' Ἀρχάδι, ὁ φιλοπόλεμος Κου-
[ρεντῆς.

Γενναῖοι ναῦται, ὁπόση δόξα, εἰν νικήσωμεν στὰ νερά·
Τὰ πολυάνονα τῆς Τουρκίας, αὐτὰ τὰ τρία θωρακωτά.
Σὺ στὸ τιμόνι, σεῖς στὰ κανόνια, τί κερτερεῖτε ἐμπρὸς φω-
[τιά.

Μὴ σᾶς τρομάζουν, μὴ τῆς Τουρκίας, τὰ βρεφοκτόνα θω-
[ρακωτά.

Τὰς θρυαλλίδας εἰς τὰ κανόνια, πηδαλιοῦχε, ἀριστερά.
Νὰ πλησιάζωμεν, ναὶ τὸ πλοῖον, κ' ἀμέσως στρέφομεν δεξιά.
Μὲ τοὺς πελέκεις πηδοῦν δυὸ ναῦται, μέσ- εἰς κατὰστρωμα
[τουρκικόν.

Οἱ τοῦρκοι ναῦται, ἀλάχ φωνάζουν, τὸ αἶμα ῥέει ποταμηνόν.
Τοῦρκε προσκύνησε, ἡ σὲ σφάζω, μὲ τὸ τσικουρι σὲ πέλεκῳ.
Τὸν πλοίαρχόν σας θέλω νὰ σφάξω, καὶ ἄς ἐκπνεύσω, καὶ ἄς
[σφαγῶ.

Γκιαούρ- αὐθόδεις, καὶ μέσ- στὸ πλοῖον !!! πῦρ στοὺς ἀπί-
[στους, πῦρ ζωηρόν.
Σκορποῦν τὸν θάνατον, καὶ τὸν τρόμον, καὶ πέρνουν θάνατον
[-ρωϊκόν.

Μὴ μὴ στὰ ὅπλα μας, αἰμοβόροι, εἰν- τουρκοκτόνα, εἰν-ιερά·
Οὔτω τὰ πέρνουν, καὶ σημαδεύουν, Τούρκων δὲ πίπτουν χα-
[μαὶ κορμιά.

Εὐφυχᾶνε δυὸ ναῦται γεναῖοι, πληγωμένοι μὲ σφαίρας
[-χθρικός.

Φιθυρίζουν μ' ἡμίλειστη-μάτι, καλλιτέρους ἔχει ἡ Ἑλλάς.
Νκυμυχεῖ τὸ μικρὸ τὸ Ἀρχάδι, -σὰν λοντάρι ὄρμη σι-ἐχ-
[θρική.

Ἡ Τουρκία, κλεισμένη βρυχᾶται, εἰς σιδηρένια θωρακωτά.

Ἐπὶ τὰς κεραίαις τῆς Ναυαρχίδος, οἱ Γάλλοι ἔκραζον οὐρῶν·
 Κ' ἐχαιρέτων, ὅλοι τ' Ἀρκάδι, ποῦ ὅλο -καίετο στὰ πυρά.
 Αἰσχος Τουρκία, στόλον νὰ ἔχῃς, ὅλ- ἀπὸ πλοῖα θωρα-
 [κοιτά·

Καὶ στὰ πλευρά σου, Ἀρκάδι ἕνα, νὰ ἐπιπίπτῃ νὰ σὲ κτυπᾷ.
 Μᾶς βλέπει Ὑδρα, μᾶς βλέπουν Σπέτται, τὸ Γαλαξειίδι
 [καὶ τὰ Ψαρά·

Τὸ πῦρ αὐξάνει, καὶ τὸ Ἀρκάδι σκορπᾷ φόνον στὰ ἔχ-
 [θρικά·
 Ἐκ τῆς Γεφύρας, κέλευσμα δίδει, ὁ τουρκοκτόνος ὁ Κου-
 [ρεντῆς·

Καὶ μὲ τὸ πρόσταγμα, τ' Ἀρκάδι φεύγ-, ἀπὸ βεβαίας κα-
 [ταστροφῆς·
 Γέρων τις ναύτης, πλοίαρχε κράζει, κατάπλωρά μας τὸ
 [Ἰζζεδδίν·

Σὺ τὸ φυτίλι εἰς τὸ κανόνι, κ' ἄς πλησιάσῃ τὸ Μποκζζεδδίν.
 Ἀκόμη στέκεσθε τόσοι ναῦται, κ' ἐσεῖς ἀνδρεῖοι ἐθελονταί·
 Κτυπᾶτε ὅλοι, ὀρμᾶτε ὅλ-, στὸ τουρκοκάραβο Ἰζζεδδιέ.

Τοῦρκοι κρυφθῆτε, μέσ- στὴν Σούδα, μὴνύει ὁ πλοίαρχος
 [Κουρεντῆς·

Μὴ μὴ προσθάσῃ, κ' ἄλλο «Ἀρκάδι», καὶ σᾶς βυθίσω ὅλους
 [εὐθύς·

Ἡ γενναία Γαλλία μᾶς βλέπει, ἃς ἀνάψῃ πάντοῦ ἡ φωτιά·
 Τόπον τόπον, δειλαία Τουρκία, τῆς Ἑλλάδος τ' Ἀρκάδι
 [περνᾷ·

Διασχίζει τὰ πλοῖα τῶν Τούρκων, τὸ κανόνι ἀστράπτει
 [βροντᾷ·

Ἡ προστατίς Γαλλία μᾶς βλέπει στὰ κανόνια, παιδιὰ στὰ
 [πυρά·

Ἡ Τουρκία τ' Ἀρκάδι δὲν πέρνει, στὴν φωτιὰ στὰ πυρὰ ὁ
 [καθεὶς·

Ἀτενίζει, ἡ γῆ τῶν Νελσόνων, στὸ καθῆκον κελεύει ἡ Πα-
 [τρίς·

Τὸν τροχὸν καταθραύει μιὰ σφαῖρα, σταματᾷ ἡ ἐντὸς μηχανή·
 Εἰς γρχμμήν κατ'εὐθείαν ἐπάνω, τοῦ πλοιάρχου ἤχει ἡ φωνή.
 Μὴ μὴ στὰς πτέρυγας, μὴ κτυπᾶτε, ὦ αἰμοδόροι Ὀθωμανοί·
 Στ' Ἀρκάδι θόρυβος προξενεῖται, καὶ διορθοῦται ἡ μηχανή.
 Ἡ κίνησίς της ἐχχαλαρώθη, τ' Ἀρκάδι ἤδη δὲν ξεκινᾷ·
 Ἀπελπισία, πόλεμον θέλει, καὶ τὸ Ἀρκάδι δὲν πολεμᾷ·
 Γενναῖοι ναῦται, στὰ πυροδόλα, καὶ τ' Ἀρκάδι ἀκόμη βαστᾷ·
 Τὴν Τουρκίαν, ἂν δὲν τὴν νικήσῃ, τὸ Ἀρκάδιον δὲν ξεφυχᾷ.
 Ὅλοι στὰ ὅπλα καὶ στὰ κανόνια, φωτιὰ, ἀνδρεῖοι στὰ τουρ-
 [κικά·

Τουρκία αἰσχος, Ἀρκάδι ἓνα, σὲ κατακαίει, καὶ σὲ νικᾷ.
 Τοῦρκοι ἐλᾶτε σᾶς καρτεροῦμεν, ἰδοὺ τ' Ἀρκάδι κἄμνει
 [νερά·

Καὶ τὸ Ἀρκάδι, μὲ κρότον πίπτει, εἰς τὴν ἀπέναντι τὴν
 [ξηρά·

Φωτιὰ στὴν πλώρα, φωτιὰ στὴν πρύμνα, ταχέως κράζει ὁ
 [Κουρεντῆς·

Ἀρκεῖ ποῦ -σώσαμε τὴν τιμὴν του, κ' Ἀρκάδι κ' ἄλλο ἔχ-
 [ἡ Πατρίς·

Τ' Ἀρκάδι πάει, φεῦ !! πάλιν λέγει, θαλασσομάχος ὁ Κου-
 [ρεντῆς·

Μὴ μὴ νχυτόπουλα, μὴ λυπεῖσθε, κ' Ἀρκάδι κ' ἄλλο ἔχ-ἡ
 [Πατρίς·

Τρίζουν τὰ κόκκαλα τ' Ἀρκαδίου, οἱ ναῦται ὅλοι δακρυρροοῦν·
 Δυὸ κρίνοι ἔπεσαν μαραμμένοι εἰς τὰ πλευρά του, καὶ τὸ
 [ὄρηνοῦν·

Μὴ μὴ λυπεῖσθε, κ' ἀπὸ τὴν κόνιν τὴν ἱεράν του, θαλασσινοί.
 Θ' ἀναβλαστήσῃ γελῶσα αὔρα, ἐλευθερίας παντοτεινὴ.

Μὴ μὴ πενθεῖτε, ἀνδρεῖοι ναῦται, καὶ τὴν σημαίαν του τὴν
 [κρατῶ·

Στὴν Ἑταιρίαν θὰ παραδόσω, ὡς ἐν κειμήλιον ἱερό·
 Ἐλᾶτε Τοῦρκοι γιὰ νὰ ἰδῆτε, πῶς πολεμοῦμε καὶ στή-
 [ξηρά·

-Πίσω τὰς λέμβους, τὸ πῦρ ἀστράπτει, καὶ Τούρκοι πίπτουν
[μέσ- στὰ νερά.

Στὴν γῆν ποῦ -πεσε τὸ Ἀρχάδι, ἀναστενάξαν -ψηλὰ βουνά·
Κ' ὁ στεναγμός των, βαρὺς σκορπίσθη μέσ- στῆς Πατρίδος
[μέσ- στὴν καρδιά.

Ποῦ εἰς- Ἀρχάδι μου χαϊδεμένο, ποῦ ἐπετοῦσε μέσ- στὰ
[νερά·

Τῆς Τουρκοφάγου ὁ τροφοδέτης, ἦσουν ὁ ἄγγελος, ἡ χαρά.
Φεῦ!! στὴν πτώσιν σου ἔπεσεν ἄστρον, καὶ ἐμαράνθησαν
[δυὸ κρῖνοι·

Καὶ στὴν ἔνδοξον τὴν θανὴν σου, ἀθρόοι στόνοι, καὶ μαῦροι
[θοῆνοι.

Πίπτουν στὰς μάχας, καὶ ἀρχηγέται, τόση δὲν εἶναι ἡ συμ-
[φορά·

Τ' Ἀρχάδι ἔπεσε, κ' ἡ καρδιά μου ἀκόμη κλαίει φεῦ !!! θλι-
[βερά.

Τὸ ὄνομά σου, κατέστη τρόμος, καὶ περπατοῦσε μέσ- στὰς
[Βουλὰς·

Θεὸς δὲν ἦσουν, μιὰ δόξα ἦσουν, ποῦ σὲ ἐλάτρευεν ἡ Ἑλλάς.

Δρόσιζε κύμα τ' ἀκρογιαλὶ, ἐκεῖ ποῦ κεῖται τὸ Ἀρχάδι·

Ἡ θάλασσά σου δὲν τὸ βλέπει, σ' ἐρημωμένο μένει σκοτάδι.

Τ' Ἀρχάδι πᾶει, καὶ πενθηφόρος θρηνεῖ ὁ πέριξ αἰγιαλός.

Βογᾷ τὸ κύμα, κ' ἀπ' τὴν βοήν του, βυθὺς ἐξέρχεται στε-
[ναγμός.

Βρυχᾷ-τὸ Λέων, Τουρκία τρέμε, μὴ μὴ ξυπνίστη με τὴν
[ὀργήν·

Καὶ σὲ κυκλώσῃ στοὺς ὄνυχάς του, καὶ σὲ ξεσχίσῃ εἰς τὴν
[στιγμήν.

Τρέμε Τουρκία μὴν ἐξυπνήσουν, οἱ στολοκαῦται θαλασσινοί·

Καὶ αἶς διώξουν ἀπ' τὴν Εὐρώπην, ὧ αἰμοδόροι Ὀθωμανοί.

Τουρκίᾳ τότε με παρακλήσεις, Γκιχοῦροι λάβετε τὰ νησιά·

Πλὴν οἱ Γκιχοῦροι θὰ σὲ διώκουν κ' ἀπ' τοῦ Βοσπόρου
[μέσ- τὰ νερά.

Τουρκία τρέμε, μὴν ἐπαυξήσῃ ἡ καιομένη πυρκαϊά·
 Πρὶν σβύσῃ τότε, σὺ θὲ νὰ σβύσῃς, καὶ θ' ἀποθάνῃς παντο-
 [τεινά.

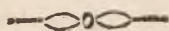
Ἐδῶ τὸ λένε, Τούρκοι Ἑλλάδα, ἢ τουρκοπάτημα δὲν χωρεῖ-
 Τ' ἀνδρειωμένο τὸ παλληγάρι, εἰς κάθε βῆμα σὰς καρτερεῖ.
 Τουρκία τρέμε, μὴ σὲ προφθάσῃ, ἡ ἀπειλοῦσά σε καταιγίς·
 Παραχωρήσεις, παραχωρήσεις, ἄλλως Τουρκία πλέον δὲν ζῆς.
 Ἄμα ἡχήσῃ σάλπιγξ πολέμου, ἐμπρὸς γενναῖοι, ἐμπρὸς
 [παιδιά.

Πίπτεις Τουρκία, κ' ἀναβλαστάνει, ἀνδρειωμένη ἐλευθεριά.
 Σ' ἐρημοκλήσῃ δυὸ μαυροφόρες, καίουν θυμιάμα νεχρικόν-
 Για τοὺς ἀνδρείους, ποῦ μέσ- στ' Ἀρκάδι, -πέσαν μὲ θάνα-
 [τον -ρώϊκόν.

Ἑλλήνων παῖδες, τῆς χήρας ρίψτε, τὸν πολυδάκρυτον ὁ-
 [βολόν.
 Τ' Ἀρκάδι δέον ν' ἀναζήσῃ διὰ τὸν σκοπὸν μας τὸν ἱερόν.

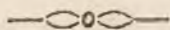

**ΕΝ ΔΑΚΡΥ
ΕΚ ΤΟΝ ΕΚΠΑΤΡΙΣΜΟΝ**

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τοὺς Φιλέλληνας τῆς Ἀμερικῆς.

Πολλὰ πουλάκια θὰ πτερυγίζουν, εὐθὺς π' ἀνθήσῃ ἐλευ-
[θεριά-
Ξενητευμένα, καὶ σκορπισμένα, θὰ ταξειδεύουν ὅλα χαρά.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ

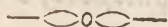
ΕΚΠΑΤΡΕΜΟΝ.

Ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

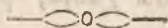
Λοχαγοῦ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ

Φθιωτιδοφωκίδος.

Ἐκεῖ ποῦ ἤδη, ὀργίλον κύμα, κτυπᾷ καὶ ἀκούεται στε-
[ναγμός.

Θὰ βασιλεύσῃ ὁ πνευματώδης, καὶ ὁ ἀγχίνους Ἑλλη-
[νισμός.

Τώρα τὸ βλέπω, τώρα τὸ νοιώθω, φεῦ! πόσον μαύρη
[εἶναι ἡ σκλαβιά.

Ὅσάκις στρέφω σ' αὐτὰ τὰ βρέφη, κτυπῶ τὰ χέρια α-
[πελπισιά.

Κτυπῶ τὰ χέρια, καὶ ὅλος ὁ κτύπος, ἀντανακλᾶται μέσ-
[στην καρδιά.

Φεῦ !! ἀναλύει, καὶ ὅλη λιώνει, ὅθεν καὶ ἂν στρέψῃ ἀπελ-
[πισιά.

Ὅπ- κ' ἂν γύρω τὰ βλέμματά μου, βλέπω τὰ βρέφη τὰ
[πλανεμένα-

Ἡ νοσταλγία ζωγραφισμένη, μέσ-σ'τὰ μάτια τὰ βουρ-
[κωμένα-

Ὅπου κ' ἂν στρέψω τὰ ὄμματά μου, τὸ δάκρυ πίπτει
[σ'τὰ ὄρφανά.

Κτυπῶ τὰ χέρια καὶ ἀνακράζω !! ἀπελπισία ἀπελπισιά.

Ὅθεν κ' ἂν κλίνω τὴν ἀκοήν μου, στόνον ἀκούω πικρὸν.
[πικρόν-

Σκληρὰ Ἰσχύρη, δὲν συγχινεῖσαι, σ' ὄρφανοπαίδων ἐκ-
[πατρισμόν.

Κτυπῶ τὰ χέρια κ' ἀναστεναίζω, ἀπελπισία ἀπελπισιά.

Κ' ὁ στόνος ὅλος σκορπιέται μέσα, στὴν τεθλιμμένην μου
[τὴν καρδιά.

Καὶ ἂν τὰ πλούτη τοῦ κόσμου ὅλου, ἐπισωρεύσητε στὴν
[σκληριά.

Ῥάκη θὰ φαίνωνται σκορπισμένα, σ' ἐρημοτόπους, παληά,
[παληά.

Μέσα σ'τὰ μαῦρα, ντημένη ὅλη, περνᾷ μιὰ γραῖα ἀπ' τὰ
[Σφακιά.

Θρηνεῖ ἀκόμη, κόρην ὠραίαν, ποῦ Τοῦρκοι σφάξαν, μέσ-
[σ'τὴν σπηλιά.

Μάννα, ποῦ εἶν- τὰ τόσα χάδια, -μείναν μικρό μου, μέσ-
[σ'τὴν σκληριά.

Φεῦ !!! τὸ παράπονο τὴν ἐπῆρε, κ' ἔχυνε δάκρυα πικρά.

Ἵψῶ τὰς χεῖρας καὶ ἱκετεύω, Θεέ !! προστάτευσον τ' ὄρ-
[φανά.

Τὴν Κρήτην σύμωσε στὴν Ἑλλάδα, ὥς πότε πλέον ἀ-
[πελπισιά.

Τὰ χεῖλη τότε, τὰ πικραμένα, θὰ παίζουν ὅλα μέσ-σ'τὴν
[χαρά.

Ὁ μαρασμός των πλέον θὰ φύγη, καὶ θὰ λαλοῦνε ἔλευ-
[θεριά.

Τ' ἀηδονάκια τότε θὰ ψάλλουν, σὲ πρασινάδες, καὶ σὲ
[δροσιά.

Πολλὰ πουλάκια, θὰ πτερυγίζουν, εὐθὺς π' ἀνθήσῃ ἐλευ-
[θεριά·

Ξενητευμένα, καὶ σκορπισμένα, θὰ ταξειδεύουν ὅλα χαρά·

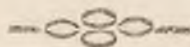
Μέσα στὰ χάρδια, θὰ παίζουν τότε, καὶ θ' ἀναπνέουν ἐ-
[λευθεριά·

Ἐκεῖ ποῦ τώρα, ἄγριον κῦμα, κτυπᾷ κ' ἀκούεται στε-
[ναγμός·

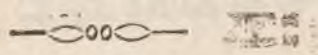
Θὰ βασιλεύσῃ ὁ πνευματώδης, καὶ ὁ ἀγχίνους Ἑλλη-
[νισμός·

Ναὶ θ' ἀνθήσῃ, ὁ πνευματώδης, κ' ἀνδρειωμένος Ἑλλη-
[νισμός·

Ἐκεῖ ποῦ ἤδη, τὸ αἷμα ῥέει, καὶ βασιλεύει ὁ στεναγμός.

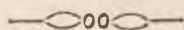

ΟΙ
ΞΕΤΟΝΟΙ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις Ἑπειροθεσσαλικὴν Ἐπιτροπὴν
τῶν Κυριῶν.

Δὲν θέλω πλούτη κολοσσιαία, καὶ ἡ ζωὴ μου στὴν σκλα-
[διά·
Θέλω χιτῶνα, κ' ἄς εἶν-ξεσκλίδι, πλὴν μέσ- σ' ἐλεύθερα
[βουνά·

Ο

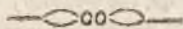
ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

ΤΟΥ ΣΚΛΑΒΟΥ.

Ἰπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ

Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ
Φθιωτιδοφωκίδος.

Εἰς ἀπαισίᾳ φεῦ!! ἡχῶ, τῶν δουλικῶν σιδήρων·
Γενναῖ τὸ δάκρυ στὴν καρδιά, πηγὴ στόνων ἀπείρων.
Πρὶν ἢ ἀνθήσῃ ἡ αὐγὴ, ἡ πλάσις θνήσκει στὴν σκλα-
[βιά·

Περνοῦν, οἱ χρόνοι οἱ σκοτεινοί, μέσ· στὴν ἀπελπισιά.
Κάλλιο, φόρεμα ξεσκλίδι, μέσ· σ' ἐλεύθερα βουνά.
Παρά πλούτῃ κολοσσιαία καὶ ζωὴ μέσ· στὴν σκλαβιά.
Εἰς Μαλακὰ λιβάδια, πόσον γλυκὰ εἶν· τὰ χάδια·
Λαλεῖ τότε ἡ καρδιά, στοῦ ἔρωτος τὰ πλάγια.
Ἐνθα ὁ σίδηρος κροτεῖ κ' ἡχεῖ πικρὰ λαλιά·
Τὰ χάδια -κεῖ δὲν ἐντρυφοῦν, τὸ πᾶν σκορπάει ἡ σκλα-
βιά·

Οὐδ' ἔρωσ, ναὶ ὑπάρχει, μήτε λουλούδια ἀνθοῦν·
 Οἱ στόνοι, μόν- τῶν δούλων, μέσα εἰς χάος ἀντηχοῦν·
 Ἡ χλόη καὶ ἂν ξυπνίσῃ, μόλις φωτίσῃ αὐγὴ·
 Μαραίνεται, καὶ κλίνει, πάλιν νεκρόχλωμη στὴν γῆ·
 Ἐξαγριοῦται ἡ φύσις, δὲν ἀντηχεῖ ἡ λαλιὰ.

Θνήσκει ὁ σκλάβος δούλος, κ' ἡ γῆ γηράσκει στὴν
 [σκλαβιά.

Κοιλὰς εἶν- τοῦ κλυθμῶνος, οἱ κρίνοι φεῦ!!! ὠχροί,
 [ὠχροί-

Με χεῖλη μαραμμένα, στὴν δούλην γῆν πίπτουν νε-
 [χροί.

Τὰ δροσερὰ λουλούδια, καὶ ἡ τριανταφυλλιά·
 Ὡς νεκρικὰ στολίδια, γεννῶνται εἰς τὴν σκλαβιά·
 Αὐγὴ φεῦ! δὲν ὑπάρχει, σκοτάδι εἶν- ὅλ- ἡ γῆ·
 Τὸ ἄχ τῆς σκλαβοπούλας, στὴν ἐρημιὰ μόνον ἤχει·
 Οἱ Στόνοι φεῦ! τῶν δούλων, καὶ ἡ μαύρη ἀπελπισιά·
 Παλαίουν πρὸ αἰώνων διὰ τὴν ἐλευθεριά.

Περνάει ὁ διαβάτης, ζητεῖ φωνὴν, ζῶην·

Μόνον σκιάς εὐρίσκει, στὴν πλανεμένην γῆν.

Ἡ γῆ ἡ σκλαβωμένη ὅλ- εἶναι τάφος σκοτεινός·

Στὰ πένθιμά του χεῖλη, βογκᾷ ὁ μαῦρος στεναγμός.

Θεέ!! σὲ ἱκετεύω, νὰ καταπαύσῃ ἡ σκλαβιά·

Καὶ ἀνδρειωμένη πάλιν, ν' ἀνθήσῃ ἐλευθεριά.

Ν' ἀνθήσῃ, καὶ ἡχήσῃ, παντοῦ ἐλεύθερη λαλιά·

Νὰ πέσῃ μέσα στὸν τάφον, ἡ μαύρη ἀπελπισιά.

Νὰ παύσουν ποιοὶ οἱ στόνοι, νὰ φύγουν δάκρυα πικρά·

Ν' ἀνθήσουνε οἱ κάμποι νὰ σκορπισθῇ παντοῦ χαρά.

Οἱ Ζέφυροι νὰ πνέουν, τὸ κῦμα ὅλο- νὰ γελᾷ·

Νὰ ταξειδεύῃ ὁ νύττης, σ' ἀτάραχα μέσ- νερά.

Ὁ ὀφθαλμός νὰ παύσῃ, τὸ δάκρυ πλέον νὰ σκορπᾷ·

Καὶ τὸ μικρὸ μὲ γέλοιο, σὲ μάννας χέρια νὰ σκιρτᾷ.

Στὰ χὰδια μέσα ὁ ἔρωτας, μὲ τὸ γλυκὺ φιλί·

Μ' ἐλεύθερο κοράσι, χαρὰ!! νὰ παίζουνε μαζῇ.

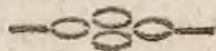
Τὰ μάτια νὰ μὴ βλέπουν, τὰ πλανεμένα ὄρφανά·
 Θεέ!!! κάμε νὰ ζοῦνε, μέσα σ' ἐλεύθερα βουνά.
 Ναί τότε, ναί, ἄς βλέπουν δὲν θά· ναι πλέον ὄρφανά·
 Στὰς μητρικὰς ἀγκάλας, θὰ παίζουν ὅλα τὰ μικρά.
 Εἰς τόπους ἐλευθέρους, ὅλα χαρὰ, ζωή, χαρά·
 Δὲν εἰσθε μάννες σκλάβες, θὰ λένε τότε τὰ μικρά.
 Δὲν εἶμαι πλέον σκλάβα, μιὰ μάννα λέγει στὸ παιδί·
 Μ' ἐπῆρεν ἀπ' τὸν τάφον, φιλόξενος, μικρό μου, γῆ.
 -Σ' ὅλους, -σ' ὅλους τοὺς βράχους, παντοῦ νὰ γράψητε
 [παιδιά·

Ἡ Κρήτη πῶς εὐγνωμονεῖ, διὰ τὴν φιλεξενιά.
 Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ἐφώναξεν ὅλ- ἡ Ἑλλάς·
 Μικρά, σὰς καρτεροῦμεν, φύγετε πλέον τὰς σφαγὰς.
 Νὰ μοιρασθοῦμεν πόρους, ἐδῶ ἐλᾶτε ὄρφανά·
 Τὸ δάκρυ σας ποῦ πίπτει, βαθεῖα μὲ θλίβει τὴν καρ-
 διά.

Κ' ἓνα μικρὸ ἂν λείψῃ, ὅλ- ἡ Ἑλλάς ἄχ! ἐκφωνεῖ·
 Ἐλᾶτε, ναί ἐλᾶτε, εἶναι οἱ τύραννοι καιροί.
 Θεέ μου! κάμε πλέον, νὰ πέσῃ σκοτεινὴ σκλαβιά·
 Θεέ! σὲ ἱκετεύουν, τόσ- ἀπάτριδα ὄρφανά.
 Ἄς φύγουν, ἄς ἐκπνεύσουν, Θεέ, οἱ τύραννοι καιροί·
 Νέοι νὰ λάμπουν χρόνοι, μέσα στὸ χάος οἱ πικροί.
 Οἱ χρόνοι τῆς δουλείας, ὅλ- περνοῦν δίχως ζωήν·
 Γεννῶνται στὸ σκοτάδι, φεύγουν χωρὶς χρυσὴν αὐγήν.
 Παλμὸς εἶναι τοῦ χρόνου, τὸ ἄχ, μέσα εἰς τὴν σκλα-
 βιά·

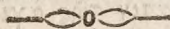
Νοκτώνει, ξημερώνει, κ' ἤχει ὁ στόνος στὴν καρδιά.
 Μετρᾷ ἡ σκλαβοποῦλα, ὅλα τὰ ἄχ τοῦ στεναγμοῦ·
 Ὁ μαῦρος εἶναι χρόνος, ἀνυποφόρου φεῦ! ζυγοῦ.
 Εἰς τόπους δουλωμένους, ὡς κ' ἡ αὐγὴ ξυπνᾷ χλωμή·
 Μόλις ἀνθήσῃ πίπτει, μέτ- στὸ σκοτάδι τὸ βαθύ.
 Φωνή, φωνὴ ἀγρία, ἤχει παντοῦ στὴν ἐρημιά·
 I φύσις ὅλη τρέμει, δὲν ὑποφέρει στὴν σκλαβιά.

Ναι, ὅθεν καὶ ἂν στρέψῃς, παντοῦ τὸ ἄχ μόνον ἦχεϊ·
 Τὸ ἄχ φέρει τὸ δάκρυ, κ' αὐτὸ στὸ μνημα ὀδηγεῖ.
 Ἡ γῆ τῆς τυραννίας, ὅλη εἰν- χάος σκοτεινόν·
 Δι' οὐρανόν της ἔχει, ἐν μαῦρον σύννεφον πυκνόν.
 ὦ! πότε θά φυσίσῃ ὁ ζέφυρος ὁ δροσερός·
 Καὶ καθάρισῃ ἄνω, ὁ συννεφώδης οὐρανός.
 Τότε, ναὶ τότε, Τοῦρκοι, θά φύγῃ τύραννος σκλαβιά·
 Ἀμὰν Τοῦρκοι θά λέτε, ἀμὰν, ἀμὰν ἀπελπισιά.
 Οἱ τακτικοὶ μὲ λόγῃην, καὶ οἱ ἵππεῖς μὲ σπαθισμόν·
 Τὸν θάνατον θὲ νὰ σκορποῦν, μὲ πῦρ εὐζωνικόν.
 Μέσα στὰ ἄγρια βουνά, στὰ σκοτεινὰ λαγκάδια·
 Τοῦρκοι, θά πίπτετε νεκροί, σὲ ῥημωμένα πλάγια,
 Στὸ σκότος μέσα τὸ βαθύ, τὸ βόλι ἄγρια ἦχεϊ·
 Ἐκεῖ, ἐλάτε Τοῦρκοι, ἡ λάμψις του σὰς καρτερεῖ.

Ἡ
ΔΙΑΝΥΚΤΕΡΕΥΣΙΣ

Ἡ
ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ
ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τοὺς Δικηγορικοὺς Συλλόγους Λαμίας καὶ
Μισολογγίου.

Ποῦ οἱ πρῶτοι τῶν Ἡρώων οἱ ὠραιοί μας καιροί·

Ποῦ οἱ χροτοὶ τῶν πολέμων, κ' οἱ ἀγῶνες οἱ λαμπροί,

ΕΙΣ τοὺς Δικηγορικοὺς Συλλόγους Λαμίας, καὶ Με-
σολογγίου, ἀφιέρωσα τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, τῶν
τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Αὐγούστου, αἵτινες δὲν περι-
γράφουν, εἰμὴ στόνους, καὶ δάκρυα, ἀτυχῶς ἔγραφον ἐν
τῷ μέσῳ βαρυτάτου δουλικοῦ χειμῶνος, καὶ πλησίον τῶν
Ἑλληνικῶν ὁρίων, εἰς αὐτὰ τὰ πρόθυρα τῶν στεναγμῶν,
βεβαίως ὁ χειμὼν θὰ παρέλθῃ, ἅμα δὲ εὐωδιάσῃ ἐλευ-
θέρα ἡ ἐθνικὴ ἀνοιξίς, θὰ μοὶ ἐπιτραπῇ ἀντὶ στόνων καὶ
δακρύων, μετὰ τόλμης νὰ προσφέρω τὴν πανελλήνιον
χαρὰν, διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς ἀγίας ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

ΑΦΙΕΡΟΥΜΕΝΟΝ

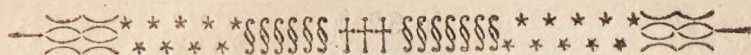
Εἰς τοὺς Δικηγορικοὺς Συλλόγους Λαμίας καὶ

Μεσολογγίου.

— 000 —

Ποῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀντιτάξιν

Ποῦ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀντιτάξιν

Ἡ

ΔΙΑΝΥΚΤΕΡΕΥΣΙΣ

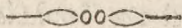
Π

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγοῦ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ
Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

Οἱ καιροὶ τῆς δουλείας παρήλθον, εἰς- ισότητος ἤδη αἰών·
Σὲ μίαν ὥραν ὑπόδουλος χώρα, καταστρέφει αἰώνων
[ζυγόν.

ΤΡΑΣ ὀλίγας τῆς ἀναπαύσεως ἑσπερινὰς ὥρας, ἔ- ιδίως
τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου, κατὰ τὰς τρεῖς
νύκτας, τῆς ἐν Λαμῖα πανηγύρεως, ἀφιέρωσα καὶ ἐσχέ-
διασα τὴν «Ναυμαχίαν τοῦ Ἀρκαδίου», τὸν «Ἐκπατρι-
σμόν», καὶ τοὺς «Δουλικοὺς Στόνους», τὸ ὅλον τοῦ πο-

νηματίου, δὲν εἶναι εἰμὴ ἐν δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ μύχιον τῆς καρδίας ἐνὸς στρατιώτου· τὴν τρίτην νύκτα, ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία ἐπάλαιον μὲ τοὺς στόνους τῆς δουλείας, ἠθέλησα νὰ καταπαύσω τοιαύτην θρηνώδη περιγραφὴν, πλὴν φεῦ! οἱ γοεροὶ τῆς δουλείας στεναγμοὶ δὲν μοὶ τὸ ἐπέτρεψαν, τὸ ἐθεώρησα ὡς καθήκον, καὶ ὑπήκουσα εἰς τὰς τεθλιμμένας καρδίας· ἐκτὸς τούτου ἐσυλλογίσθη, ὅτι πρέπει πλέον νὰ μάθῃ ὁλος ὁ πολιτισμένος κόσμος, ὅτι ὑπάρχει ἔ γῆ τῶν δακρύων ἔ τῶν στεναγμῶν· ἐν ᾧ ἐνησχολούμην, εἰς αὐτὴν τὴν κυματόεσσαν τῶν στόνων θάλασσαν, αἰφνης ἡ γραφὶς κατέπεσεν ἀπὸ τὴν τρέμουσαν χεῖρά μου, ἀδυνατοῦσα πλέον νὰ περιγράψῃ στόνους καὶ δάκρυα, ἀπελπισθεὶς ὅθεν ἐξέσχι-σα τὸ τελευταῖον μέρος τῶν «Δουλικῶν Στόνων», κατέθραυσα τὴν γραφίδα, ἔκλεισα τὸ παράθυρον, καὶ κατακλιθεὶς ἀπεκοιμήθην· τὴν πρωΐαν πανηγυρις δὲν ὑπῆρχε, μόνον τὰ μεμονωμένα ξύλινα δημοτικὰ παραπήγματα ἔμειναν· εἴθε, ὡς διελύθη ἡ πανηγυρις, νὰ σκορπισθοῦν καὶ οἱ στεναγμοὶ τῆς δουλείας, νὰ πανηγυρίζουν δὲ παντοῦ καὶ πάντοτε, ἐλεύθεροι μόνον πολῖται.

Ἡ καρδία δὲν ἐπλάσθη νὰ ᾔναι δούλη· εἰς γῆν ἐλευθέραν, οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας, εἶναι παλμοὶ ἔρωτος, ὅ-σιν πικρίαν ἔχει ὁ δούλος στεναγμὸς, μὲ τόσῃν γλυκύ-τητα στολίζεται ὁ οὐράνιος τοῦ ἔρωτος στόνος.

Θεέ μου! ὡς ἔσθυσαν τὰ νυκτερινὰ τῆς πανηγύρεως φῶτα, ἃς σβύσουν διὰ πάντα, οἱ ἀνυπόφοροι καὶ τύραννοι τῆς δουλείας στεναγμοί. Ὡς πότε πλέον ἡ μικρὰ καὶ ὠραία ἑλληνοπούλα, θὰ περιπλανᾶται εἰς γῆν δούλην, καὶ ἔρημον, μὲ τὸ δάκρυ εἰς τοὺς βεβαρημένους ὀφθαλ-μοὺς, ἔ τὸν στόνον εἰς τὴν τεθλιμμένην καρδίαν, ἐπλά-σθη, ἡ ἀθῶα, διὰ νὰ περιφέρηται αἰωνίως εἰς τὸ χάος τῆς δουλείας, εἰς τὰς πενθίμους, λέγω, τοῦ κλαυθμῶνος κοιλάδας, εἰς αὐτὸ τὸ πέλαγος τοῦ μαρασμοῦ, ἐνθα,

μόνον ἡ νεκρικὴ σιγὴ βασιλεύει, ὅθεν καὶ ἂν στρέψῃ τοὺς πεπλανημένους ὀφθαλμούς της, οἵτινες καλύπτονται μὲ τὰ δουλικὰ νέφη, δὲν ἀπαντᾷ εἰμὴ δουλικὸν ὀρίζοντα, ὅστις περιορίζεται πανταχόθεν ἀπὸ σκότη, καὶ κρημνούς, ζητεῖ νὰ ἐξέλθῃ τῶν δουλικῶν τούτων ὀρίων, πλὴν μόλις προχωρήσῃ ὀλίγα τρέμοντα βήματα, καὶ ἰδοὺ ὀπισθὲν της τὴν ἀκολουθοῦν οἱ ἀπαίσιοι κρότοι τῶν συρομένων δουλικῶν ἀλύσεων, φωνάζει, ὀδύρεται, ἡ σκλάβα Ἀμαρυλλίς, ποῦ εἰσθε γονεῖς μου, εἰς ποίους τόπους, εἰς ποῖα σπήλαια, κατοικεῖτε, πλὴν φεῦ! ἡ φωνὴ της, εἶναι φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, οἱ δακρυρροές ὀφθαλμοὶ της, ἀντὶ τῶν συγγενικῶν φίλτρων, δὲν ἀτενίζουν, εἰμὴ σκιάς ἀνθρωπίνων σκελετῶν, τάφους καὶ νεκρολούλουδα, αὐτὰ εἶναι τὰ μαῦρα τῆς δουλείας στολίδι· ἡ δὲ ζωὴ! μόνον εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τάφου ἀναπαύεται.

Σκληρὰ Εὐρώπη, ὡς πότε πλέον τόσοι κλεινοὶ τόποι, θὰ στολίζονται μὲ τάφους καὶ νεκρολούλουδα, τόποι, οἵτινες ἐπλάσθησαν ἀπὸ τὰς ἀγίας τοῦ ὑψίστου χεῖρας, διὰ νὰ βασιλεύουν ὁ ἐλεύθερος νοῦς, ἐλευθέρων πλασμάτων, καὶ οἱ ὠραῖοι τῆς ἀνοιξέως κρίνοι· ὅταν τὰ δάκρυα, καὶ οἱ στόνοι, τόσων ἀθῶων πλασμάτων, δὲν σὲ συγκινοῦν, κατάκαυσον τοῦλάχιστον τὸν ὁποῖον φέρεις χριστιανικὸν χιτῶνα, καὶ ἐνδύσου τὸ πελυτελές, πλὴν κατακτελιδωμένον, τοῦ Κορανίου ἔνδυμα.

ὦ ἦθη! ὦ καιροί! ἀθρόοι οἱ ἱεροὶ Ναοί, αὐτοὶ οἱ οἶκοι τοῦ Κυρίου βεβηλοῦνται, χλευάζεται τὸ ἅγιον μῦρον, οἱ δὲ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ, ἀνευρυθριάστως δημηγοροῦν ἀπὸ τὰς βουλευτικὰς ἐδρας ὑπὲρ τοῦ Κορανίου· ἐὰν ἔχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, διὰτὶ δὲν συνδράμετε τὸν ἐσταυρωμένον, ὅστις τσαλαπατεῖται ἀπὸ τόσας βερβάρων ὀρδὰς, ἔπεσαν ἀτυχῶς, ἔπεσαν πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὰς χεῖράς σας οἱ χριστιανικοὶ μαργαρίται, εἶναι

βαρεῖς, ἀδυνατεῖτε πλέον νὰ τοὺς κρατῆτε, πῶς θ' ἀκολουθήσετε λοιπὸν τὸν Κύριον, τὸν ὁποῖον καυχᾶσθε ὅτι λατρεύετε, σεῖς τὸν ἀπεμακρύνετε ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἀπὸ τὸν συννεφώδη νοῦν σας, καὶ ὕστερα νομίζετε ὅτι εἰσθε ἄξιοι νὰ τὸν φέρητε ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ νὰ βαδίσητε τὴν ὁδὸν τοῦ Εὐαγγελίου, ἀπάτη, καὶ ἀπάτη ἀντιχριστιανικὴ μεγίστη.

Ἀπεμωράνθητε ναὶ, καὶ ἀπετυφλώθητε, καὶ δὲν βλέπετε τὰς ἀνηκούστους τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος καταστροφάς, τὰς σφαγὰς λέγω, τὰς ἐρημώσεις, τὰς ἱεροσυλίας, τὰς ἀτιμώσεις, τοὺς ἐμπρησμοὺς, καὶ τὸν ἐμπαιγμὸν παντὸς θείου.

Εἰσθε βεβαίως ἰσχυροὶ εἰς τὴν γῆν, πλὴν ἀγνοεῖτε ὅτι ἡ ἰσχὺς σας αὕτη, ἐνόσω πολεμεῖτε τὸν χριστιανικὸν Ἑλληνισμόν, ἐνόσω ἐπιτρέπετε, νὰ πλέκωνται νέοι ἀκάνθιναι στέφανοι διὰ τὸν ἐσταυρωμένον, ἐκπίπτει ἀπὸ ὥραν εἰς ὥραν εἰς τὸν οὐρανόν, ἐὰν ἀπιστῆτε καὶ εἰς τοῦτο, διότι ὑπερέβητε καὶ αὐτὸν τὸν Θωμᾶν, κλίνετε ὀλίγον, τὴν μὴ λεπτυνθεῖσαν εἰσέτι ἀκοήν σας, ἀπὸ τὰς οἰμωγὰς καὶ τοὺς ὀλοφυρμοὺς τόσων ἀθώων πλασμάτων, εἰς τὸν ἀνέφελον οὐρανόν, ὅστις μετὰ μεγίστης ὀργῆς σᾶς ἀτενίζει, τότε δὴ τότε, θ' ἀκούσητε ναὶ, τὴν προεράν αὐτὴν ῥῆσιν, ἣτις ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ θεῖα τοῦ ἐσταυρωμένου, ΑΝΑΚΤΟΡΑ.

«ΠΑΤΕΡ, ΠΑΤΕΡ ΑΦΕΣ ΑΥΤΟΙΣ· ΟΥ ΓΑΡ ΟΙΔΑ-
» ΣΙ ΤΙ ΠΟΙΟΥΣΙ».

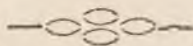
Σεῖς ἀναμφιβόλως, θεωρεῖσθε πλέον ἀξιοκατάκριτοι, ἀπὸ τοὺς καταδικάσαντας τὸν Χριστὸν Ἰουδαίους, καθότι γνωρίζετε τί πράττετε· ἀντὶ, ὡς ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ, νὰ ὑπερασπίζεσθε διὰ πάσης θυσίας, καὶ δι' ὅλων τῶν ὑλικῶν μέσων σας, τὸν ἐσταυρωμένον, ἐπιτρέπετε ἀπ' ἐναντίας, νὰ κχτερημοῦνται τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, αὐτοὶ οἱ

χριστιανικοὶ μργαρίζται, οἱ οἴκοι τοῦ Κυρίου, ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς τοῦ Κορανίου, τοὺς ὁποίους καὶ ἀσυστόλως ὑπε-
ρασπίζεσθε.

Θεέ μου ! οἱ οὐρανοὶ σου ἐκαλύφθησαν ἐπὶ τοσοῦτον
ἀπὸ σκοτεινὰ νέφη, καὶ δὲν παρατηρεῖς τὴν ἀδιαφορίαν
τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ἀπέναντι τοῦ θείου Θρόνου Σου.

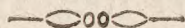
ὦ καιροί ! πῶς μετεβλήθητε, ὁλόκληρος χριστιανικὴ
ποιμήνη, βυθίζεται εἰς τὸ πέλαγος μιᾶς ἀνηκούστου κα-
ταστροφῆς, καὶ δὲν τολμᾷ οὐδὲ εἰς τῶν λεγομένων ὁπα-
δῶν τοῦ Χριστοῦ νὰ φωνάξῃ· «ΒΑΡΒΑΡΟΙ ΤΙ ΠΡΑΤ-
ΤΕΤΕ».

ΕΙΣΕΤΙ ΚΟΙΜΑΣΑΙ ΘΙΕΡΣΕ !

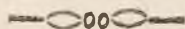

Ἐγγραφον ἐν Λαμιά τὸν Αὐγουγον τοῦ 1867.

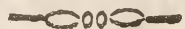
ΟΙ
ΑΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ
ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
«ΚΑΙ ΣΥ ΒΡΟΥΤΕ»

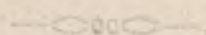
ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ
Εἰς τοὺς φίλους τῆς Ἑλλάδος.

ὦ ἂν ἔζη ἓνας Βύρων, Ἄστιγξ ἓνας ἢ Φαβιέρος·
Ἡ φωνὴ των θ' ἀντηχοῦσε, θὰ μεγάλωνε τὸ Γένος.
Καὶ ἂν ἔπεσεν ὁ Νορμάνος καὶ φιλέλληνες πολλοί·
Μᾶς συνδράμει ἡ Εὐρώπη ἢ πατρίς των ἢ κλεινὴ

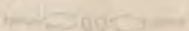
ΑΝΙΣΤΟΙ ΟΙΔΟΙ
ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
(ΚΑΙ ΕΙΣ ΠΡΟΤΥΠΟΝ)

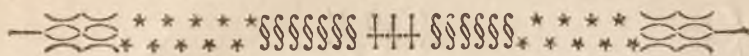

ΑΦΙΕΡΩΤΑΙ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΟΙ

ΑΠΙΣΤΟΙ ΦΙΛΟΙ

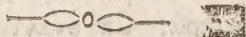
ΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

« ΚΑΙ ΣΥ ΒΡΟΥΤΕ »

Ὑπό

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ
Φθιωτιδορωχίδος.

Ἡ Ἑλλάς ἐγκατελείφθη·

Καὶ σὺ φίλη Πατρίς τοῦ Βύρωνος.

Ἡ ἁγία Πατρίς μας ἐγκατελείφθη·

Καὶ σὺ Κζάρε ὑπέρμαχε τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ Πατρίς τοῦ Δημοσθένους ἐγκατελείφθη·

Καὶ σὺ σημαιοφόρε, πρωτουργέ, καὶ πρωτοπλάστῃ
ὑψηλῆς τῶν ἐθνικοτήτων ιδέας.

Ὁ Ἑλληνισμὸς ἐγκατελείφθη·

Φεῦ! καὶ σὺ φίλη Πατρίς τοῦ Βασιγχιτῶνος·

Ἡ τουρκοφάγος Κρήτη κατερμημοῦται·

Καὶ σὺ Πατρίς τοῦ Σανταρόζα·

Τ' ἀτυχῇ ὄργανά σκορπισμένα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φιλτάτης Πατρίδος ἐγκατελείφθησαν μακρὰν τῆς πολυστενάκτου Πατρίδος τῶν·

Καὶ σὺ Πατρίς τοῦ Νορμάνου.

Φεῦ! ὅλοι μᾶς ἐγκατέλειψαν, ποῦ εἶσαι Καῖσαρ νὰ ἰδῆς καὶ τοὺς Βρούτους τῆς Ἑλλάδος.

Ἐ Ἑλλάς εἰάν ἦτον ὅλη Λαύριον ἤθελεν ἔχει ἱκανοὺς καὶ φίλους καὶ συμμάχους, ἀτυχῶς τὸ Λαύριον εἶναι ἓν, καὶ αὐτὸ ξεψυχᾷ μεταβαίνει εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἔνθα οὔτε ἄργυρος οὔτε χρυσὸς ἐκεῖ πλέον ὑπάρχει, πέραν τῶν ὀρίων ἐκείνων τῆς αἰωνιότητος τὸ πᾶν ἀταπαύεται συναποθνήσκουν δὲ καὶ αἱ πολύκροτοι τοῦ Λαυρίου δίκαι· πρέπει ὅθεν νὰ τὸ ἐννοήσωμεν ὅτι ἡ Ἑλλάς διὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ θὰ προαχθῇ καὶ θὰ μεγαλώσῃ.

Ἡ μικρὰ Ἑλλάς ἔδειξε τοῦλάχιστον ἤδη εἰς τὸν ἐξευγενισμένον κόσμον ὅτι δὲν εἶναι πλέον βρέφος ἀλλ' ἀνὴρ, ὅτι ἀκμάζει ὁ πατριωτισμός, ὅτι δὲν θέλει πλέον νὰ ζῇ ὡς χθὲς μικρὰ, ἀπ' ἐναντίας ἤρχισε νὰ βαδίζῃ καὶ βαδίζει μετ' ἀνδρικῆς τόλμης εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ ὠραίου μέλλοντος· γλήγωρα ἢ ἀργὰ θὰ εὐωδιάσῃ καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐθνικὴ ἀνοιξὶς τότε θέλετε δὲν θέλετε θὰ χειροκροτῇτε ὅλοι τὸ Μεγαλεῖον τῆς φιλτάτης Πατρίδος, ἥτις θὰ σᾶς ἀπαντᾷ οὐχὶ μέ μαραμμένα χεῖλη ἐπαίτου, ἀλλὰ μὲ τὴν τολμηρὰν τοῦ Καίσαρος γλῶσσαν.

«ΔΙΕΒΗΝ, ΕΙΔΟΝ, ΕΝΙΚΗΣΑ,» *veni, vidi, vici,*»

Ἀτυχῶς ἤδη ὅλοι οἱ πιστοὶ φίλοι τοῦ Καίσαρος, ἐπιπίπτουν ἐναντίον τοῦ ἰδίου Καίσαρος, τοιοῦτοι εἶναι οἱ καιροὶ σήμερον, μήπως δὲν ἐπλάσθησαν καὶ αὐτοὶ ἄστατοι, ἃς περιμείνωμεν θὰ παρέλθουν καὶ θ' ἀνοίξουν καιροὶ εὐδιοὶ διὰ τὴν φίλην Ἑλλάδα, ἥτις δὲν θὰ παρα-

πονῆται πλέον οὔτε θὰ ἐπιφωνῇ ὡς ὁ μέγας Καῖσαρ, ἐντὸς τῆς ῥωμαϊκῆς συγκλήτου.

«ΚΑΙ ΣΥ ΒΡΟΥΤΕ».

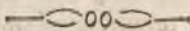
Ὁ Μέγας Καῖσαρ ἔπεσε διατρυπηθείς ὑπὸ εἰκοσι-
τριῶν ἐγχειριδίων ἀπνους εἰς τὴν στοὰν τοῦ Πομπηίου,
ἐπρόλαβεν ὅμως καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μὲ τὴν
δικτατορικὴν τήβεννον μὴν ὑποφέρων νὰ βλέπῃ ὡς φο-
νεῖς του τοὺς πιστοτέρους τῶν φίλων του τοὺς Βρούτους
λέγω καὶ τοὺς Κασσίου.

Καλύφατε καὶ σεῖς σκορπισμένα ὄρφανὰ τοὺς βουρκω-
μένους ὀφθαλμούς σας οὐχὶ μὲ τήβεννον ἀλλὰ μὲ τὰ λίαν
ἐντιμα ῥάκη σας διὰ νὰ μὴ βλέπητε ΤΑΣ ΛΙΘΙΝΟΥΣ
ΤΩΝ ΙΣΧΥΡΩΝ ΤΗΣ ΓΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ.

Θεέ! Εἰς ποίους ἐνεπιστεύθης τὴν προστασίαν τῶν
ΟΡΦΑΝΩΝ καὶ τῶν ΑΔΥΝΑΤΩΝ.

Ἄθλιοι περιμένετε αὐτάνδρος νὰ καταποντισθῇ ἡ
γῆ τῶν βασάνων καὶ τῶν στεναγμῶν, αὐτὸ τὸ Ἡρῶν
τῆς Ἀνατολῆς, καὶ τότε νὰ ὑγρανωθῶσιν οἱ ὀφθαλμοί σας·
δὲν συλλογίζεσθε ἄθλιοι ὅτι τὸ δάκρυ δὲν ἐπλάσθη μό-
νον διὰ τοὺς τάφους, ἀγνοεῖτε ὅτι τὸ δάκρυ εἶναι χρι-
στιανικὸς μαργαρίτης ὅταν πίπτῃ διὰ τὴν πάσχουσιν ἀν-
θρωπότητα· ἄθλιοι ὅταν δὲν σᾶς συγκινοῦν τὰ δάκρυα καὶ οἱ
ὀλοφυρμοὶ τῶν ὀρφανοπαίδων, τότε πρὸς τί φέρετε
τὸ ἱερὸν τοῦ Χριστοῦ ὄνομα, ρίψατε, ρίψατε εἰς τὰ βάθη
τῆς θαλάσσης τὸν χριστιανικὸν χιτῶνα καὶ τότε γίνετε οἱ
σημαιοφόροι καὶ οἱ ἄγρυπνοι φύλακες τοῦ βαρβάρου καὶ
ἀνυποφόρου ξένου ζυγοῦ, νὰ ρίψατε τὸ προσωπεῖον διὰ
νὰ σᾶς γνωρίσῃ καὶ ἡ πάσχουσα ἀνθρωπότης, ἥτις νὰ μὴ κα-
τασφάζεται καὶ κατερημουῖται ἀδίκως μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι
ὑπάρχουν καὶ προστάται εἰς τὴν γῆν, ὑπάρχουν νὰ πλὴν εἶ-
ναι σκληροὶ διὰ τὸν πάσχοντα Ἑλληνισμὸν καὶ λίαν φι-
λάνθρωποι διὰ δύο μόνον ἄτομα τα ὅποια ὑποφέρουσιν
Εἰς ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΙΝΙΑΣ.

Θεέ! ὁ Κόσμος ὅλος δὲν ἐπλάσθη ἀπὸ τὰς χεῖράς σου, διατι λοιπὸν λαοὶ ὁλόκληροι στολισμένοι μὲ τὸ ἅγιον μῦρον νὰ φέρουν εἰσέτι τὸ δοῦλον καὶ θάρβαρον ἐπώνυμον τοῦ ραγιά.

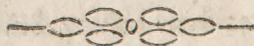
Ἑλληνόπουλα ὡς πότε σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ·
Πεταχθῆτε καὶ ζωσθῆτε τοῦ πολέμου τὸ σπαθί.

Πῶς κοιμᾶσθε ἔτι παιδιὰ μου! εἰς τὰ δοῦλα καὶ πένθι-
[μα σκότη·

Ἀπ' τῶν τάφων ἔξω τὰς κλίνας, μὴ στοῦ ὕπνου πλα-
[νᾶσθε τὰ νέφη·

Ἔως πότε θέ νὰ ζῆτε ἄφωνα μέσ- στήν σκλαδιά·

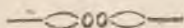
Ἐρημα χωρὶς Πατρίδα στερημένα ἐλευθεριά.

Ἐγγραφον ἐν Λαμιά τὸν Αὐγούστον τοῦ 1867.

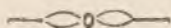
Ο

ΑΥΘΑΔΗΣ ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ

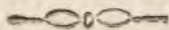
ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Τύπον.

Εἰς δεκαπεντασύλλαβον, καὶ μόλα ταῦτα γράφω·

Τὸν λόγον μου, ὡς σκαπανεὺς, διόλου δὲν φυλλάττω.

Ο

ΑΥΘΑΔΗΣ

ΕΚΑΠΕΝΕΥΣ.

Υπό

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Δοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ

Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

— 000 —

ΜΗ μὴ τὸν νοῦν εἰς συλλαβάς, συγχίζετε οἱ πολ-
[λοί·

Ἐλεύθερος ἄς βαίνη, πρὸς τὶ οἱ ἄσκοποι φραγμοί.

Μὴ μὴ γραφὶς προχώρει, καὶ εἰν- ἑπτὰ αἱ συλλαβαί·

Πρὸς τί στὸν νοῦν Θεέ μου! αἱ συνεχεῖς διακοπαί.

Μεγαλητέραν ἔκτασιν, στὸν νοῦν του ὅστις θέλει·

Τὸν δεκαπεντασύλλαβον, φωνάζετε, ἄς φέρη.

Ὁ νοῦς θέλει τὴν ἔκτασιν, εἰν- θάλασσα εὐρεῖα·

Τί τὸν περιορίζετε μὲ τόνους, καὶ στοιχεῖα.

Στὰ βάθη τῆς θαλάσσης, τοὺς τόνους καὶ τὰς συλλαβάς·

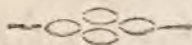
Ὁ νοῦς ἐκτάσεις θέλει, δὲν θέλει ὅρια ἄκτάς.

Ὁ νοῦς ἄνευ ὁρίων, θέλει νὰ παίζη, νὰ γελᾷ.
 Στὸν μάταιον τὸν κόσμον, ὁ νοῦς ἐπλάσθη νὰ πετᾷ.
 Ὁ νοῦς εἶναι ὁ κόσμος, ὅλης τῆς γῆς ὁ στολισμός.
 Κινεῖ ναι τὴν γραφίδα καὶ πλάττει κόσμους ὡς Θεός.
 Ὁ νοῦς μὲ τὸ τροχάδην, συνείθησε νὰ περπατῇ.
 Ὁ νοῦς θνήσκει ἀμέσως εἰς τυχτικὸν βῆμα βραδύ.
 Ὅλοι, φωνάζετε, ὁ νοῦς νὰ γίνη στρατιώτης.
 Στὴν τακτικὴν τῶν συλλαβῶν νὰ ᾔηται θιασώτης.
 Ὁ νοῦς θέλει νὰ τρέχῃ, σ' ὅλα τὰ πράσινα βουνά.
 Ὁ νοῦς νὰ πλάττῃ κόσμους, χωρὶς ποτὲ νὰ σταματᾷ.
 Στοὺς κρίνους νὰ κοιμᾶται, ἔ νὰ ξυπνᾷ στὸν Παρνασσόν.
 Κ' ἐκεῖ -ψηλὰ νὰ ὑμνωδῇ, τὸν ἀναρχὸν Θεόν.
 Μὴ μὴ φωνάζετε, ὦ δειλοί, ὁ νοῦς ἀργά, ἀργά.
 Ὁ νοῦς νὰ βηματίζῃ, ὡς στρατιώτης τακτικά.
 Ὁ νοῦς ἐν ᾧ σᾶς βλέπει, περνᾷ καὶ ὄρη καὶ βουνά.
 Ὡς ὅρις τοῦ ἔχει, ἐκεῖ ποῦ τ' ἄνθος δὲν γελᾷ.
 Ὁ νοῦς καὶ μέσ- στὸν ὕπνον, βαίνει στὴν πλάνὸν μας
 [τὴν γῆν.
 Ἐλεύθερα βαδίζει, χωρὶς τὴν σκλάβαν συλλαβὴν.
 Ὡς σκαπανεὺς κηρύττω, κάτω αἱ δοῦλαι συλλαβαί.
 Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς νὰ ἄνθῃ, κ' αἱ νέαι κόραι αἱ μικραί.
 Ὁ νοῦς θέλει ἐκτάσεις, νὰ περπατῇ ναι σοβαρά.
 Κ' ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος, ἔνθους νὰ τὸν ἀκολουθᾷ.
 Ὁ νοῦς μὲ τὴν γραφίδα, νὰ ψάλλῃ αἶνους στὸν Θεόν.
 Νὰ πλάττῃ νέους κόσμους, μ' ἀγγλίνουν νοῦν δημιουργ-
 [γόν.
 Ὁ νοῦς ν' ἀναπαύεται, μὲ τὸ γλυκύτατον φιλί.
 Αὐτὴ ναι μόνη εἶναι, στὸν νοῦν ὠρχία συλλαβή.
 Ὡς σκαπανεὺς κρημνίζω, ὅλας τὰς σκλάβας συλλαβάς.
 Ὁ νοῦς δὲν ὑπορέρει, τὰς στρατιωτικὰς γραμμάς.
 Ἀπ' ἄνθος, ναι εἰς ἄνθος, ὅλος ὁ νοῦς μας νὰ πετᾷ.
 Στὴν ἄνθινον τὴν πλάσιν, ὁ νοῦς μὲ γέλοιο καὶ χαρά.
 Ὁ νοῦς θέλει νὰ παίζη, μόνον μὲ τὸ γλυκὺ φιλί.

Μ' ἐλεύθερο κοράσι, ὁ νοῦς σιγὰ νὰ ὁμιλῇ.
Ὡς σκαπνεὺς αὐθιῶδες, κράζω κάτω αἱ συλλαβαί·
Ἄς πέσουν, ναὶ ἄς πέσουν, εἰν- ἄλυστοι στὸν νοῦν
[σκληραί.
Ὁ νοῦς θέλει πελάγη, κ' οὐχὶ εἰς σιδηροῦν κλουβί·
Ἐλεύθερα νὰ γράφῃ, μ' ἐλεύθερη μόνον φωνή·
Κάτω αἱ προσωδίαί, κάτω ὅλαι αἱ συλλαβαί·
Εἶναι ἄλυστοι εἰς τὸν νοῦν μας, σκληραί, πολὺ σκληραί.
Εἰς μαλακὰ λιβάδια, ὁ νοῦς σιγὰ θὰ περπατᾷ·
Χωρὶς ν' ἀκολουθήσῃ, ἵχνη ποτὲ γραμματικά·
Τί εἰν- ποίησις λοιπὸν, τις ὁ κανὼν τοῦ ποιητοῦ·
Ὡς ἵππος ἄνευ χαλινοῦ, νὰ τρέχῃ κατὰ τοῦ κρημνοῦ.
Στοῦ ἔρωτος νὰ πλάγια, πρέπει ναὶ πρὶν νὰ κοιμηθῇς.
Ἄν θέλῃς, ναὶ ἂν θέλῃς, νὰ γίνῃς, φίλε, ποιητής.
Ἐκεῖ ἐνθουσιώδης, σιγὰ νὰ δίδῃς τὸ φιλί·
Καὶ τὴν γλυκύτητά του, λαμπρὰ ὁ νοῦς νὰ ἱστορῇ.
Τὰ βάσανα τοῦ ἔρωτος, μέσ· καθεύδου, στὴν καρδιά·
Αὐτὰ νὰ ἐξυπνίσῃς, αὐτὰ σὲ θέλω ποιητά.
Καὶ τότε ὁ νοῦς θὰ πλυστουργῇ, ἡ λῖρα θὰ ὑμνῇ·
Τοῦ ἔρωτος τὰ πάθη, καὶ τὸ γλυκύτατον φιλί.
Ἄν θέλῃς, ναὶ ἂν θέλῃς, νὰ γίνῃς, φίλε, ποιητής·
Τὸ δάκρυ τῆς καρδιάς σου, μὴ μὴ ποσῶς τὸ λυπηθῇς.
Ὅταν δὲν πίπτῃ δάκρυ, καὶ γράφεις πάθη νεκρικά·
Θὰ θαίνῃ ἡ γραφίς σου εἰς ἵχνη ὅλως σφαλερά·
Ἄν θέλῃς, ναὶ ἂν θέλῃς, νὰ ᾄδῃς, νέε, ποιητής·
Σύμωσέ στὴν καρδίαν σου, τὸν πλάνον ἔρωτα εὐθύς.
Τὴν λύραν εἰς τὸ χέρι, καὶ ψάλλε ὅλ· ἔρωτικά·
Ὁ νοῦς τότε θὰ βαίνει, ναὶ μετὰ τὴν πάλλουςαν καρδιά·
Ἄν θέλῃς, ναὶ ἂν θέλῃς νὰ ᾄδῃς, φίλε, ποιητής·
Τὸ δάκρυ τῆς καρδιάς σου, μὴ μὴ ποτὲ τὸ ἀρνηθῇς.
Ὅπου σκορπιέται δάκρυ, τότε ὁμιλεῖ ἡ καρδιά·
Αὐτὴν νὰ περιγράψῃς, αὐτὴν σὲ θέλω ποιητά.
Μέσ· στὸ χαμόγελώ της, ὁ πλάνος ἔρως κατοικεῖ·

Ἐνα φίλιν ἀν δώσης, φεύγει ὁ ἔρως ἀπ' ἐκεῖ.
 Τὸ πρῶτον, ναὶ τὸ πρῶτον, τῆς νέας κόρης τὸ φίλιν.
 εἶναι ὅλος ὁ ἔρως, ποῦ μέσ- στα χεῖλη κατοικεῖ.
 Ἄν θέλῃς, ναὶ ἀν θέλῃς, νὰ ἦσαι, νέε, ποιητής.
 Φέρε μέσ- στην καρδιά σου, τὸν πλάνον ἔρωτα εὐθύς.
 Ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδιά, θὰ ὁμιλοῦν σιγά, σιγά.
 Καὶ ἡ γραφίς θὰ γράφῃ, πάθη ὅλο ἐρωτικά.
 Ἄς μὴν ἔχουν τὰ μέτρα, οὐδὲ τὰς σκλάβας συλλαβάς.
 Ἐννοίας ναὶ ἄς ἔχουν, ἐννοίας ὅμως ὑψηλάς.
 Κοιμήσου μὲ τὸν ἔρωτα, στῆς πανσελήνου λάμπον φῶς.
 Καὶ θὰ ξυπνίσης, νέε, εἰς ποιητής τότε λαμπρός.
 Κηρύττω ὡς αὐθάδης, μέσ- στην φωτιά αἱ συλλαβαί.
 Ὁ νοῦς στενοχωρεῖται, εἶναι τοῦ πνεύματος πληγαί.
 Στοῦ Παρνασσοῦ τὰ ὄρη, ἐκεῖ -ψηλὰ Θεεῖ! -ψηλά.
 Ὁ νοῦς ἐνθουσιώδης, ὁ νοῦς μας -πλάσθη νὰ πετᾷ.
 Νὰ περιγράψῃ μάχας, καὶ τρόπαια ἡρωικά.
 Νὰ ἐξυμνῇ ἀγῶνας, συμβάντα ἱστορικά.
 Νὰ στρέφῃ πρὸς τὰ ἄνω, στὸν γαλανὸν μας οὐρανόν.
 Καὶ ὁ νοῦς μας νὰ δοξολογῇ τὸν ἀναρχον Θεόν.
 Νὰ περπατῇ ὁ νοῦς μας, ἀπὸ ἀνθό, εἰς ἀνθό.
 Νὰ ζωγραφίζῃ τ' ἄνθη, μὲ τὴν μελίρρυτον ἡχώ.
 Μὲ τὰ εὐώδη ἄνθη νὰ παίξῃ ἀμέριμνος ὁ νοῦς.
 Καὶ ἡ γραφίς νὰ γράφῃ, τῆς γῆς τοὺς τόσους στολι-
 [σμούς.
 Μὲ ἄνθινον γραφίδα, ἡ γλῶσσα τότε θὰ -μιλῇ.
 Στὸν χάρτην θὲ νὰ πίπτῃ, μελίρρυτος λόγων φωνή.
 Ὁ νοῦς θὰ περιγράψῃ, τοῦ κόσμου τόσας καλλονάς.
 Θὰ πίπτῃ καὶ τὸ δάκρυ, δι' ἀνθρωπίνους συμφοράς.
 Θὰ τρέχῃ ναὶ ὁ νοῦς μας, στ' ἀσκλάβωτα -ψηλὰ βουνά-
 Κ' ἐκεῖ ἐνθουσιώδης, θὰ τύπτῃ τὴν σκληρὰν σκληριά.
 Αὐγὴ, αὐγὴ θὰ κράζῃ, ξυπνίσατε πλέον παιδιά.
 Ἀπὸ τὰς μαύρας κλίνας, καὶ πίπτει ἤδη ἡ σκληριά.
 Φωμιὰ στὰς σκλάβας κλίνας, ἐλᾶτε στὰ -ψηλὰ βουνά.

Ἐδῶ ἡ αὔρα πνέει, ἐδῶ ἀνθεῖ ἐλευθερίᾳ·
Ἐλᾶτε, ναὶ ἐλᾶτε, νὰ δεηθῶμεν στὸν Θεόν·
Νὰ ρίψῃ εἰς τὸ χάος, τὸν δουλικὸν αὐτὸν καιρόν.
Ν' ἀνθήσουν νέοι χρόνοι, νὰ πέσῃ πλέον ἡ σκλαδιὰ
Νὰ ἔλθῃ ἀνδρειωμένη, ἡ πρώτη ἐλευθεριά.
Ἡ λύρα ναὶ νὰ παίζῃ, ὡς πότε σκόρπια ὄρφανᾶ·
Θὰ ζῆτε σκλαβωμένα, μέσα στοὺς λόγγους, στὰ βουνά.
Ὡς πότε, μέσα στοὺς τάφους, στὴν σκλάβᾶ, ὡς πότε, γῆ·
Καιρὸς εἶναι νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ τύραννος ζωὴ.

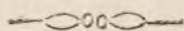

Ἐγγραφον ἐν Αἰμῖα τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1867.

1. Die in der ersten Hälfte des Jahres 1887
 2. Die in der zweiten Hälfte des Jahres 1887
 3. Die in der ersten Hälfte des Jahres 1888
 4. Die in der zweiten Hälfte des Jahres 1888
 5. Die in der ersten Hälfte des Jahres 1889
 6. Die in der zweiten Hälfte des Jahres 1889
 7. Die in der ersten Hälfte des Jahres 1890
 8. Die in der zweiten Hälfte des Jahres 1890
 9. Die in der ersten Hälfte des Jahres 1891
 10. Die in der zweiten Hälfte des Jahres 1891

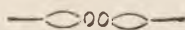
1887-1891

Η
ΦΩΝΗ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

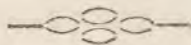

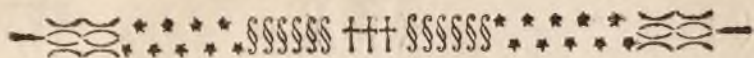
ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τὴν Νεολαίαν τῆς Δούλης Ἑλλάδος.

Ἦ γῆ φεῦ! τῆς δουλείας, εἰν-ὄλη νύκτα σκοτεινὴ·
Εἰν-ὄλη μέγα χάος, π' ὁ στόνος λυπηρὰ ἤχει.

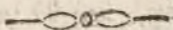

Ἡ

ΦΩΝΗ

ΤΟΥ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ.

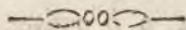

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Δοξαγοῦ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ

Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

Πότε μὲ τὰ ῥάκη, θὰ ζῆτε, δόλια, ὀρφανά·
Ὡς ἄγρια θηρία, στοὺς λόγγους, μέσα στὰ βουνά.
Ἐμπρός, ἔμπρός ἀνδρεῖοι, στὴν μέσην πλέον τὸ σπαθί·
Ἡ σάλπιγξ τοῦ πολέμου, πντοῦ, παντοῦ ἰδοὺ ἤχει.
Μὴ χαμηλὰ τὰ μάτια, καὶ σὰς φοβίζει σκλάβα γῆ·
-ψηλὰ, -ψηλὰ τὰ μάτια, κ' ὁ πόλεμος ἰδοὺ ἤχει.
Ὡς πότε παλληχάρια θὰ ζῆτε σ' ἄγρια στενά·
Ἐμπρός, ἔμπρός ἀνδρεῖοι, καὶ πίπτει ἤδη ἡ σκλαβιά.

Τὸν τύραννον κτυπᾶτε, μέσα στὴν τύραννον καρδιά·
 Νὰ πέση ἡ δουλεία, νὰ ἀνθήσῃ ἐλευθεριά.
 Ὡς πότε Ἑλληνοπούλες, κλεισμένες εἰς τὸ κλουδί·
 Θὰ χάνετε τὰ νειάτα, μέσα στὴν μαύρη φυλακή.
 Τέ χεῖλη σας φεῦ! θνήσκουν, χωρὶς ποτὲ γλυκὺ φιλή·
 Νὰ πάρουν καὶ νὰ δώσουν, σ' ἐρωτικὴ χρυσῇ στιγμῇ·
 Στὴν ἀπαλὴν καρδιά- σας, βοᾷ ὁ μαῦρος στεναγμός·
 Στὰ μελανὰ σας μάτια, ἔδρεύει μόνον ὁ κλαυθμός.
 Ἐγέρθητε ἀπ' τὰς κλίνας, εἰς ὑψηλὰ βουνά.
 Ἐκείθεν δεηθῆτε νὰ πέσῃ μαύρη ἡ σκλαβιά.
 Ὡς πότε, ναὶ ὡς πότε, τὸ ἄχ τοῦ στόνου στὴν καρδιά·
 Τὸ δάκρυ σας θὰ ῥέῃ, καὶ θὰ γεννᾷ ἀπελπισιά.
 Ὡς πότε θὰ πλανᾷσθε, μέσα σὲ ῥάχες, σὲ βουνά·
 Μὲ τ' ἄγρια θηρία, στὴν πλάνον μέσα ἐρημιά.
 Ἐμπρὸς, καὶ θε νὰ πέσῃ, ὁ τύραννος πλέον ζυγός·
 Θὰ ξημερώσῃ ἤδη, ἐλεύθερος καλὸς καιρός.
 Κτυπᾶτε τοὺς τυράννους μὲ τ' ἄρματά σας τὰ γερά·
 Μὴ μὴ φοβεῖσθε πλέον, καὶ πίπτει ἡ σκληρὰ σκλαβιά.
 Μέσα στὴν μαύρην νύκτα, μέσα στὸ σκότος τὸ βαθύ·
 Πίπτει τ' ἀστροκελέκι, κ' ὁ βράχος ὅλος ἀντηχεῖ.
 Ἡ γῆ φεῦ! τῆς δουλείας, εἰν- ὅλη νύκτα σκοτεινὴ·
 Εἰν- ὅλη μέγα χάος, π' ὁ στόνος λυπηρὰ ἤχεϊ.
 Ὡς πότε, ναὶ ὡς πότε, μὲ ῥάκη δοῦλα, πενιχρά·
 Θὰ ζῆτε στὴν δουλείαν, μικρά μου σκόρπια ὄρφανά.
 Ὡς πότε βοσκοπούλα, στὰ σκλάβα τ' ἄγρια βουνά·
 Θὰ παίζῃς τὴν φλογέρα, τόσοσὸν πολὺ λυπητερά.
 Μὲ πλανεμένα μάτια θέλεις, ζητεῖς νὰ τὸν ἴδῃς·
 Ἐχάθη φεῦ! στὸ χάος, μὴ, μὴ μικρὰ τὸν καρτερεῖς.
 Χαμήλωσε τὰ μάτια, κρύφου εὐθὺς Ἀμρυλλίς·
 Ὁ τύραννος διαβαίνει, ὁ τύραννος τῆς σκλάβας γῆς.
 Κλείσον τὸν ἐρωτὰ σου, στὴν πονεμένην σου καρδιά·
 Ὅσον νὰ ξημερώσῃ, ἡ ποθητὴ ἐλευθεριά.
 Ὑψηλὰ τότε τὰ μάτια, ναὶ ἄς σκορποῦν ὅλο φωτιά·

Νὰ θερμανθῇ ἡ καρδιά, ἥτις, μικρά, σ' ἀγαπᾷ.
 Ὁ ἔρωτες ναι τότε, θὰ περπατῇ πνιτοῦ μαζί·
 Θὰ δίδῃ καὶ θὰ πέρνη, ἐλεύθερο γλυκὺ φιλί.
 Θὰ παίζῃς τὴν φλογέρα, τότε, μικρά, παθητικά·
 Τὸν πόνον τῆς καρδιάς σου, θὰ λές τότε σιγά, σιγά.
 Ξύπνα ποῖο βασκοποῦλα, καὶ -πῆρε ἡ χρυσὴ αὐγὴ·
 Τὸ ποίμνιόν σου φέρε, εἰς ἐλευθέραν τώρα γῆ·
 Εἰς μαλακὰ λιβάδια, ἐλεύθερα θὰ περπατῇς·
 Μ' ἐρωτικὴν φλογέρα, τ' ἀρνάκια μόνη θ' ὀδηγῇς.
 Θὰ κάθησαι στὸν βράχον, θὰ τραγουδῇς παθητικά·
 Κ' ὁ πόνος τῆς καρδιάς σου, θ' ἀντιλαλῇ μέσ- στα
 [βουνά.

Δὲν θὰ φοβῆσαι πλέον, μὴ μὴ τοῦ Τούρκου ἡ φωνή.
 Ἦχῇσιν στὰ πλευρά σου, «Γκιοῦρ κρημνίσου ἀπ' ἐκεῖ.»
 Κ' ὁ βράχος ποῦ κεῖσαι, τ' ἀνθη ποῦ βλέπεις, τὰ γύρω
 [βουνά.

Ἐλεύθερα εἶναι, τραγούδει μικρά, κ' ὁ χρόνος περνᾷ·
 Ὁ Φῶτος στῆς βρύσις, τὰ κρύα νερά -σὲ καρτερεῖ·
 Τρέχα μικρά, νὰ πάρῃς, νὰ δώσῃς δροσάτο φιλί.
 Στὰ κόκκινα μάγουλα, ἀνάπτει φλογώδης φωτιά·
 Στὴν ὄψιν σκορπιέται ἐρύθημα, γελᾷ ἡ μικρά.
 Σκορπιέται ἐρύθημα, πηδῶσα περνᾷ ἡ μικρά·
 Καὶ σπεύδει δρομαία, ὅλη χαρά, στὰ κρύα νερά.
 Τὰ μαῦρά της μάτια, ἀστράπτουν φωτιὰ ἐρωτική·
 Ἀπλόνει στὸν Φῶτον, καὶ ἀρπάζει χορτάτο φιλί·
 Σὰς βλέπω βουνά μου, ἐλεύθερα ἤδη καὶ ὅλη χαρά.
 Πετῶ στὰ πλευρά σας, καὶ βόσκω τ' ἀρνάκια εἰς χόρτα
 [παχειά·

Τὴν σκόλην θὰ παίζω, βουνά μου φλογέρα, στὰ κρύα νερά.
 Τὸν Φῶτον θὰ βλέπω, θὰ βόσκω τ' ἀρνάκια, ὦ!! πόση
 [χαρά·

Τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου, στὸ φῶς τῆς σελήνης, φωτιὰ
 [θὰ σκορπᾷ.

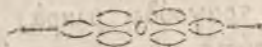
Ἐλεύθερα τώρα, τὰ σκλάβα λιβάδια, ὦ! πόση χαρά·
 Ἐλεύθεροι τώρα, κ' οἱ πράσινοι κάμποι, μὲ ἄνθη χλωρά·
 Τ' ἄνθη μου κλίνη, κ' ὁ Φῶτος συμὰ μου, ὦ!! πόση
 [χαρά·

Θὰ τρέχω στοὺς λόφους, μ' ὠραῖα λουλούδια, στεφάνους
 [θὰ πλέκω·

Μ' αὐτοὺς στολισμένη, ὡς νύμφη μικρά, στὸν Φῶτον
 [θὰ στέκω.

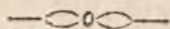
Ἡ αὔρα φυσᾷ, μικρὰ βοσκοπούλα, δρομαία περνᾷ·
 Καὶ λέγει μὲ γέλοιο· «Ἐσδύσθη διὰ πάντα ἡ μαύρη
 [σκληριά·

Ἐσδύσθη διὰ πάντα, ἡ μαύρη σκληριά·
 Τ' ἀρνάκια σ' ἐλεύθερη, σκιρτᾷνε πλαγιά·

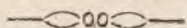
Ἐγγραφον ἐν Λαμία τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1867.

Ἡ
ΗΧΩ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

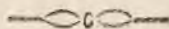

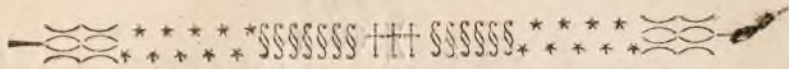
ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τὰς Ἑλληνίδας τῆς Δούλης Ἑλλάδος.

Ἐμπρός Ἑλλήνων παῖδες, στήν μέσην ζῶστε τὸ σπαθί·
Τὸ θούριον τοῦ Ῥήγα, γύρω στὰς κλινάς σας ἤγει.

Η

ΗΧΩ

ΤΗΣ

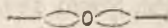
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ

Φθιωτιδοςωκίδος.

ΩΣ πότε θὰ κοιμᾶσθε, στὸν δοῦλον ὕπνον τὸν βαθύν-
 Σ' αὐτὴν τὴν σκλάβαν χώραν, στὴν νεχρικὴν αὐτὴν σιγὴν.
 Μέσ-στας σκιάς τῶν τάφων, ὡς πότε πλέον ὡς νεκροί·
 Μὲ φόβον θὰ πλανᾶσθε, μέσα στὸ σκότος τὸ βαθύ.
 Ὡς καὶ τὸ κυπαρίσσι, βαρύνεται ἐδῶ νὰ ζῇ·
 Ἐδῶ ποῦ βασιλεύει, ἡ ἀνυπόφορος σιγὴ.
 Ὀλόμαυρα ντυμένο, ὀδύρεται κ' ὅλο θρηνεῖ·
 Τὰ δάκρυα ποῦ πίπτουν, γεννοῦν τὴν ἄχαρι ζωή-
 Ὡς πότε θὲ νὰ ζῆτε συμὰ τῶν οἰκῶν τῶν νεκρῶν·
 Ὡς πότε μὲ τὸ δάκρυ καὶ μὲ τὸν στένον τὸν πικρόν.

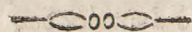
Τὸ κυπαρίσσι -πλάσθη, νὰ ζῇ σὺ μὲ τοὺς νεκρούς·
 Ἀρήσατε τοὺς τάφους, τοὺς ἀπαισίους νὰ αὐτοὺς.
 Μακρὰν ἀπὸ τὰ μέρη, ποῦ περπατοῦν ὅλο νεκροί·
 Εἶν- τόποι τῆς δουλείας, σ' αὐτοὺς ἤχουν οἱ στεναγμοί.
 Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς ἀνδρεῖοι, πετᾶτε ὅλοι στὰ βουνά·
 Κτυπᾶτε τοὺς τυράννους, καιρὸς νὰ πέσῃ ἡ σκλαβιά.
 Νὰ πέσῃ, νὰ ἐδύσῃ, ἡ ἀνυπόφορος σκλαβιά·
 Παντοῦ νὰ -ξημερώσῃ, ἀνδρειωμέν- ἐλευθεριά.
 Νὰ βυθισθῇ στὸ χάος, ἡ σκλαβωμένη δούλη γῆ·
 Ν' ἀναφανῇ γῆ νέα, μ' ἐλεύθερη χρυσῇ αὐγῇ.
 Ἐγέρθητε ἀπ' τὰς κλίνας, κ' ὁ ὕπνός σας εἶν- βαρὺς·
 Ὁ θάνατος σᾶς -πῆρε ἐγέρθητε, παῖδες, εὐθύς.
 Ἐμπρὸς, Ἑλλήνων παῖδες, στὴν μέσσην ζῶστε τὸ σπαθί·
 Τὸ θούριον τοῦ Ῥήγα, γύρω στὰς κλινὰς σας ἤχεϊ.
 Ἀκόμη φεῦ! κοιμᾶσθε, κρούει ὁ θούριος ἤχεϊ·
 Τόσος βαρὺς ὁ ὕπνος στὴν σκλαβωμένην μαύρην γῆ-
 Πετᾶτε ἀπ' τὰς κλίνας, σημαίνει νὰ ἐωθινόν·
 Σᾶς προσκαλεῖ στὰ ὅπλα, μὴ χάνετε πλέον καιρόν.
 Ὁ ἓνας μὲ τὴν λόγχην, ἄλλος μὲ δαμασκί σπαθί·
 Τὸ θούριον τοῦ Ῥήγα, γύρω στὰς κλινὰς σας ἤχεϊ.
 Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς ἀνδρεῖοι, -ψηλὰ σταῖς ῥάχες στὰ βουνά·
 Τὸν τύραννον κτυπᾶτε, καὶ καταπίπτει ἡ σκλαβιά.
 Ὡς πότε φεῦ! μικρά μου, θὰ ζῆτε ἔρ-μα ὀρφανά·
 Μέσ- στὰς σκιὰς τῶν τάφων, μὲ ῥάκη δοῦλα, πενιχρά.
 Ἦδη ἡ Πατρίς κελεύει, ἐγέρθητ- ἔμπρὸς παιδιά·
 Ὡς πότε θὲ νὰ ζῆτε, στὴν δούλην ἔρημον σκλαβιά.
 Ὁ Θούριος τοῦ Ῥήγα, κινεῖ τὰ σκλάβα τὰ βουνά.
 Κ' ἐσὰς ἔτι κοιμᾶσθε, στὸν πλάνον ὕπνον φεῦ! μικρά.
 Ἐλᾶτε, νὰ ἐλᾶτε, μ' ἀνδρεῖο βῆμα, νὰ, ταχύ·
 Τὸ θούριον τοῦ Ῥήγα, μικρά, ἐσὰς νὰ προσκαλεῖ.
 Οἱ οἰκοί σας δὲν εἶναι, εἰμὴ ἐδώλια νεκρῶν·
 Εἶν- τόποι τοῦ κλαυθμῶνος, καὶ ἐνδομύχων στεναγμῶν.
 Φωτιά, φωτιά στοὺς οἴκους, ποῦ βασιλεύει στεναγμός·

Εἶν' οἶκοι τῆς δουλείας, ἅς σκορπισθοῦν ὡς ὁ καπνός.
 Ἐμπρός, ἔμπρός ἀνδρεῖοι, κ' ὁ πόλεμος ἰδοὺ ἤχει·
 Κτυπᾶτε τοὺς τυράννους, μὲ κοπτερὸν λάμπον σπαθί·
 Ὡς πότε Ἑλληνοποῦλες, μὲ ράκη δοῦλ-, πενιχρά·
 Θὰ ντύνετε τὰ δόλια, μικρά σας, ἔρ-μα, ὀρφανά.
 Ὡς πότε θὲ νὰ κράζῃ, ἢ κάθε κόρη ἢ μικρά·
 Γονεῖς μου, πάρετέ με, καὶ Τοῦρκος ἄγριος περνᾷ.
 Κ' ἐσεῖς, Ἑλληνοποῦλες, ξυπνίσατε πλέον τὰ παιδιὰ·
 Κ' ὡς ἄλλες Ἀμαζόνες, πετᾶτε μέσα στὴν φωτιά.
 Πετᾶτε, ναὶ πετᾶτε, καὶ σεῖς ὅλαις, μέσ- στὴν φωτιά·
 Νὰ μὴ γεννᾶτε πλέον, σκλαβόπουλα μικρὰ παιδιὰ.
 Τί ὠφελεῖ νὰ χλαῖτε, Θεέ! ἐχάθη τὸ μωρό·
 Ὁ Τοῦρκος τὸ ἐπῆρε, Θεέ! ἐχάθη τὸ μικρό.
 Ἐμπρός ἔμπρός μητέρες, μαζῇ μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ·
 Τὸν τύραννον κτυπᾶτε, καὶ πίπτει πλέον ἢ σκλαβιά·
 Τί θέλετε νὰ ζῆτε στὴν θάλασσαν τῶν στεναγμῶν·
 Σ' ἐρημωμένους τόπους, εἰς ἄλλας πόλεις τῶν νεκρῶν.
 Ἐμπρός ἔμπρός μητέρες μαζῇ μὲ τὰ μικρὰ παιδιὰ·
 Τὸ θούριον τοῦ Ρήγα, κινεῖ καὶ τ' ἄψυχα βουνα.
 Ὡς πότε θὰ ξυπνᾶτε, καὶ γύρω κλάμματα πολλά·
 Στὴν πένθιμον καλύθην, νὰ μурμουρίζουν τ' ὀρφανά.
 Τὸ ἓνα μέσ- τὰ ράκη, κρυώνει, τρέμει τὸ μικρό·
 Τ' ἄλλο ἀπὸ τὴν πεῖνα, πίπτει, καὶ θνήσκει τὸ μωρό.
 Γκιαοῦρ, Γκιαοῦρ τριγύρω στὰς θύράς σας μόνον ἤχει·
 Στοὺς τόπους τῆς δουλείας, ὁ μαῦρος θάνατος οἰκεῖ.
 Ἀφήσατε τὰ ράκη, τὸν δοῦλον στόνον τὸν πικρόν·
 Ἐγέρθητε καὶ κρούει, στὰς θύράς σας ἑωθινόν·
 Ποῦ κεῖτεσθε, ἀνδρεῖοι, παντοῦ πλανῶνται μόν- σκιαί·
 Ἐχάθησαν, Θεέ μου! ἀνθρώπιναι τόσαι μορφαί.
 Σκια ὁμοῦ καὶ μνήμα, παρέχει μαῦρος σκελετός·
 Θεέ μου! Κόσμος τόσος, νὰ κήτεται χαμαὶ νεκρός.
 Τὴν νύκτα, ἂν διέλθῃς, ἀπὸ περίβολον νεκρῶν·
 Ἀκούεις, ναὶ ἀκούεις, τὸν ἔρημον τὸν στεναγμόν.

Οἱ τόποι τῆς δουλείας, εἰν- οἶκοι πένθιμοι νεκρῶν.
 Σ' αὐτοὺς τὸ δάκρυ ῥέει, Θεέ ! ἰδὲ ποταμηδόν.
 Ἐπλάσθη, ναὶ καὶ δάκρυ, ποῦ πίπτει, καὶ θολώνει ἡ γῆ.
 Εἰν- δάκρυ τῆς δουλείας, Ευρώπη δὲν σὲ συγκινεῖ.
 Ὡς πότε φεῦ ! ὡς πότε, μ' αὐτὸ τὸ βάρβαρον γκιοῦρ.
 Οἱ βάρβαροι οἱ Τοῦρκοι, Θεέ μου ! θὰ σᾶς ἀπειλοῦν.
 Ὡς πότε, φεῦ ! ὡς πότε, μ' αἰσχροὺς ἐπώνυμον ραγιαῖς.
 Ὁ Τοῦρκος θὰ σᾶς κρᾶζῃ, μὲ τὰς βαρβάρους ἀπειλάς.
 Κηρύξατε, ἀνδρεῖοι, οὐδεὶς πλέον γκιοῦρ ραγιαῖς.
 Ἰσότης, ἀδελφότης, κάτω ὁ τύραννος πασσᾶς.
 Παντοῦ ᾶς κυματίσῃ, τὸ λάβαρον τὸ ἱερόν.
 Ἐμπρὸς, ἔμπρὸς ἀνδρεῖοι μὲ βῆμα μάχιμον στερρόν.
 Τὸ Θούριον τοῦ Ῥήγα, στὰς τάξεις σας ἰδοὺ ἤχη.
 Ἐνθα πατεῖτε, ἀνδρεῖοι, ἐλεύθερη μέν- ἡ γῆ.
 Ἐμπρὸς μὲ τὸ τροχάδην, ἔμπρὸς εἰς τὰ -ψηλὰ βουνά.
 Ἐλευθεροῦνται οἱ τόποι, ὅθεν τὸ βῆμά σας περνᾷ.
 Παντοῦ, παντοῦ πετᾶτε, μὲ βῆμα μάχιμον ταχύ.
 Θεέ ! ἰδοὺ ἐφάνη, ἐλεύθερη ἡ σκλάβη γῆ.
 Σκορπίσθηκε τὸ δάκρυ, ἐχάθη περὶ ὁ στεναγμός.
 Καὶ ἀνεφάνη κόσμος, νέος, ἐλεύθερος, λαμπρός.
 Περνᾷ ὁ διαβάτης, δὲν βλέπει πλέον ἐρημιά.
 Ἐσβύσθη διὰ πάντα, ἡ ἀνυπόφορος σκληριὰ.
 Διέρχεται κ' ὁ ξένος, πλὴν δὲν ἀκούει στεναγμόν.
 Μόνον ἀνδρείους βλέπει, ποῦ σέρνουν -λεύθεραν χορόν.
 Ὅσοι εἰς τὴν δουλείαν, κοιμᾶσθε ἔτι ὡς νεκροί.
 Ἐγέρθητε, πρὶν φύγουν, οἱ αἴσιοι οὗτοι καιροί.
 Θὰ φύγουν, ναὶ θὰ φύγουν, οἱ ἄστατοι οὗτοι καιροί.
 Καὶ ἄλιν θὰ πλανᾶσθε, συμὰ στοὺς τάφους ὡς νεκροί.
 Ἐγέρθητε, κ' ὁ χρόνος, φεύγει, παρέρχεται ταχύς.
 Στὰ ὅπλα, ναὶ στὰ ὅπλα, ἐγέρθητε, παῖδες εὐθύς.
 Τί πλέον καρτερεῖτε, σᾶς προσκαλεῖ ναὶ ἡ Πατρίς.
 Ὅλοι, ὅλοι στὰ ὅπλα, δράμετε πρόθυμοι εὐθύς.
 Ἀνδρεῖοι μὴ φοβεῖσθε, ὅλοι ἔμπρὸς πανστρατιά.
 Πετᾶτε μὲ τὰς λόγχας, στ' ἀσκλάβωτα -ψηλὰ βουνά.

Κ' ἐκεῖ πάντες με μίαν, ἀπόσασιν ὀριστικὴν
 Κρημνίσατε τὴν δούλην, τὴν ἀνυπόφορον ζωὴν.
 Τὸ βόλῃ σας θὰ πίπτῃ, θ' ἀντιλαλῇ μέσ- στα βουνά.
 Τοῦρκοι παραμερίστε, καὶ εἰς ἀνδρείός μας περνᾷ.
 Στὸ βῆμά σας, γενναῖοι, θὰ τρέμῃ ὅλ- ῃ περιῖ γῆ.
 Στὴν ὄψιν σας θὰ φεύγουν, οἱ δαίλαιοι ὑμῶν ἐχθροί.
 Τὸ χιόνι ὅταν πίπτῃ, τὴν μαύρην νύκτα στὰ βουνά.
 Ὅλη νεκροῦται ἡ φύσις, ἡ πλάσις ὅλ- σιωπᾷ.
 Δὲν ὑποφέρ- ἡ φύσις, τὸν κρύον πέπλον τὸν λευκόν.
 Λυώνει, φεύγει τὸ χιόνι, πίπτει τὸ κάλυμμα νεκρόν.
 Ἡ γῆ δὲν ὑποφέρει, σκέπῃ μαρμάρινον λευκὴν.
 Ταχέως τὴν ξεσχίζει, καὶ ντύνεται πρασινωπὴν.
 Κ' ἐσᾶς δὲν σᾶς βαρύνει, πέπλος νεκροῦ φεῖ! μελανός.
 Ξεσχίσατε καὶ λυώνει, ὁ ἀνυπόφορος ζυγός.
 Ξεσχίσατε ναὶ πλέον, τὸ δοῦλον κάλυμμα αὐτό.
 Βαρύνει, ναὶ βαρύνει, διότι φέρει τὸν ζυγό-.
 Βαδίζετε, ἀνδρεῖοι, εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὰ βουνά.
 Ἀργά, ἀργά τὸ βῆμα, κ' ἔχει ὑψώματα πολλὰ.
 Μὴ μὴ με τόσον τάχος, περνᾶτε ῥάχες καὶ βουνά.
 Στὴν ὄψιν σας, γενναῖοι, ὁ γέρων Ὀλύμπος σχιρτᾷ.
 Στὰ ὕψη τοῦ Ὀλύμπου, μ' ὠραῖα γράμματα χρυσᾷ.
 Φυλάττονται, ἀνδρεῖοι, ἐκεῖ διπλώματα λαμπρά.
 Στὴν κορυφὴν ἐπάνω, συμά, συμά με τὸν Θεόν.
 Ἐν δίπλωμα Στρατάρχου, -ψηλὰ φυλάττεται κλειστόν.
 Αὐτὸ, ὅστις τὸ λάβῃ, θὰ κηρυχθῇ τότε εὐθύς.
 Ὡς ἄξιος στρατάρχης, τῆς ὑποδούλου μας φυλῆς.
 Ἐμπρὸς, ἐμπρὸς ἀνδρεῖοι εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὰ βουνά.
 Διπλώματα τῆς δόξης, σᾶς καρτεροῦν ἐκεῖ λαμπρά.
 Ἐκεῖ ναὶ ναὶ ἀξίζει, κἀνεὶς νὰ γίνῃ στρατηγός.
 Τόσων γεννητῶν ὅπλων, ὁ πρῶτος ὅλων ἀρχηγός.
 Ὁ Ὀλύμπος μαλώνει, μ' ὅλον τὸν ἄνω οὐρανόν.
 Ὁργίζεται, καὶ λέγει, ὡς πότε ὑπὸ τὸν ζυγόν.
 Θεέ! πῶς ὑποφέρεις, ἡ κατοικία τῶν Θεῶν.

Νὰ ἦναι ἔτι δούλη, ὑπὸ τὸν θάρβαρον ζυγόν.
 Θεέ! ἡ χάμε πλέον, νὰ καταπέση ἡ σκλαβιά.
 Ἦ μόνος μου θὰ λυώσω, ὅλων τῶν Τούρκων τὰ κορμιὰ.
 Σεισμὸς μέγας ἠκεύσθη, εἰς τοῦ Ὀλύμπου τὰ βουνά.
 Ἐσείσθη, κ' ἐκρημνίσθη, ἡ ἀνυπόφορος σκλαβιά.
 Ναὶ πεπρωμένον ἦτον, οὕτω νὰ πέση ἡ σκλαβιά.
 Κ' ἀπ' τὸν σεισμὸν τ' Ὀλύμπου, νὰ γεννηθῇ ἐλευθεριά.
 (Στὰ θεῖα κράσπεδά του, ἡχεὶ ἐλεύθερη λαλιά).

Ἐγγραφον ἐν Λαμῖα τὸν Σέπτέμβριον τοῦ 1867.

ΕΙΣ
ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΠΡΑΙΔΗΝ

Ὑπολοχαγὸν τοῦ Πυροβολικοῦ, πεσόντα ἐν Βαφῇ τῆς
Κρήτης.

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

Πατρίς, ναὶ ἔχεις ὠραίους κρίνους, συμὰ καὶ κόκκαλα
[ἱερά·
Ἐνώπιόν των, περνᾷ ἡ νειότης, καὶ μ' ἓνα δάκρυ τὰ
[χαιρετᾷ.

THE

STANDARD

NEW

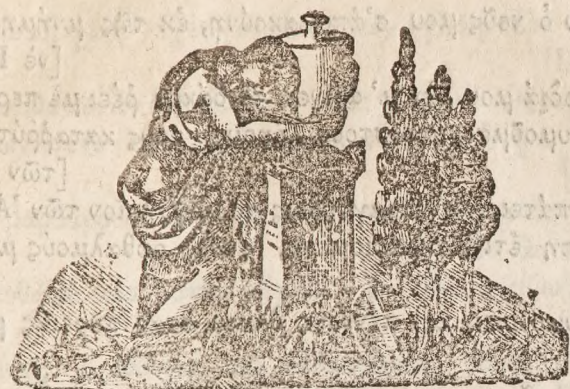
OF THE

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
1900

LIBRARY

OF THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY
ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION
1900

ΕΙΣ

ΣΤΕΝΑΡΜΟΣ.

ΕΙΣ ΤΟΝ

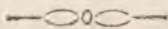
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΠΡΑΙΔΗΝ.

Υπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ

Φθιωτιδοςωκίδος.

Ὁ πένθος ἐστὶν ἐν καρδίᾳ μου, τὸ πένθος ἐστὶ
[μένει κλειστόν·

ἔνθυμούμαι καὶ δάκρυ ρέει, στὰς παρειάς μου περὶ
[χυτόν.

5*

Καὶ ἂν ὁ νοῦς μου, σ' ἀπομακρύνῃ, ἐκ τῆς μνήμης κλει-
[νὲ Πραϊῖδῃ·

Ἡ καρδιά μου δὲν μ' ἀφίνει, τὸ δάκρυ ῥέει μὲ περεχύνει.
Σ' ἐνθυμοῦμαι, ὅτε στοὺς λόφους, τοὺς καταρρύτους ναὶ
[τῶν Θηβῶν·

Ἐπεριπάτεις, κ' ἐτραγούδεις τὸ μεγαλεῖον τῶν Ἀχαιῶν.
Ἡ λύπη ἔτι ζωγραφισμένη, στοὺς ὀφθαλμούς μου ὄλ-
[μένει·

Σ' ἐνθυμοῦμαι, καὶ πένθους δάκρυ, στὰς παρειάς μου ἔτι
[ῥέει.

Σ' ἐνθυμοῦμαι, ὅτε στοὺς κύκλους, συνωμιλοῦσες περὶ
[στρατοῦ·

Τὸ μεγαλεῖον εἶχες στὸν νοῦν σου, τ' ἀγίασμένου Ἑλ-
[ληνισμοῦ.

Ἡ λύπη ἔτι στοὺς βουρκωμένους, τοὺς ὀφθαλμούς μου
φεῦ ! κατοικεῖ·

Σ' ἐνθυμοῦμαι, κλεινὲ Πραϊῖδῃ, καὶ ἡ καρδιά μου ὅλη
[θρηνεῖ·

Καὶ μίαν ὥραν, μόνον ἂν παύσῃ, ὁ νοῦς μου νὰ σ' ἐνθυ-
[μῇται·

Ξυπνᾷ ἡ καρδιά μου, κ' ὅλος πάλιν, σ' ἐσένα ἀφιεροῦται-
Κ' ὑπὸ τὴν κρίαν ὅπε τὴν πλάκα, τὸ πνεῦμα ὄλ- παρ. κ.
[δοθῇ.

Ἄς ἦν-λυωμένη, ὄλ- ἡ καρδιά μου, πάλιν ἐσέ- θ' ἀ-
[νακαλῇ.

Κ' ὑπὸ τὴν κρίαν ὅτε τὴν πλάκα, τὰ βλέφαρά μου πέ-
[σουν κλειστά.

Πάλιν ἐσένα θὰ ἐνθυμοῦνται, ἄς ἦν- πεσμένα, ἄς ἦν-
[νεκρά.

Πῶς ἐσένα νὰ λησμονήσουν, ὅστις γενναῖος πολεμι-
[στής·

Στῆς τουρκοφάγου, μέσ- τοὺς ἀγῶνας, ἔσπευσες τότε- ἐν-
[θους, εὐθύς.

Γονεῖς μου, φεύγ- ἔχετ- ὑγείαν, εἶν- γλυκυτέρα ναι ἢ
[Πατρίς·

Ἦ θ' ἀποθάνω, ἂν ἐπανέλθω, γονεῖς μου μόν- ὡς νικητής.

Ἄν ἐρωτήσετε τὴν καρδιά- μου, αὐτὴ μὲ λέγει νὰ φο-
[νευθῶ·

Ἀρκεῖ βαρβάρους μόν- νὰ φονεύσω, κ' ἀπ' τοὺς τυράν-
[νους τότε- ἄς σφαγῶ.

Ἄν ἀποθάνω μέσ- στὴν μάχην, ὦ ! θὰ λογίζωμαι εὖ-
[τυχής·

Ἀνδρείους κ' ἄλλους, καὶ καλλιτέρους, γονεῖς μου, ἔχ-
[ναὶ ἡ Πατρίς.

Συστρατιῶται, φεῦ ! σᾶς ἀφίνω, πίπτει τὸ δάκρυ στὰς
[παρειάς.

Σᾶς περιμένω, νίκας καὶ δάφνας, ὁμοῦ νὰ δρέψωμεν
[λαμπράς.

Μέσ- τὸ ἀμπόπλουν σύννους εἰσῆλθεν, ἐξῆλθεν τέλος εἰς
[τὴν ξηράν·

Μὲ βῆμα σπεῦδον, εἰς τῶν ἀνδρείων παρουσιάσθη, τὴν
[στρατιάν.

Ἐνθα τὸ βόλι γερὰ ἤχοῦσε, ὁ Πραΐδης ἐκεῖ παρών·

Τοῦρκοι ἐλᾶτε νὰ μετρηθῶμεν, κ' ὁ Πραΐδης ἔξω φρενῶν.

Ἄς εἶχα Τοῦρκοι τὰ πυροβόλα, ἄς ἦν- ὀλίγα, τῶν Ἀ-
[θηνῶν·

Τότε, ναὶ τότε, ὦ αἰμοδόροι, θὰ ἐπίπτετε σωρηδόν.

Παντοῦ οἱ Τοῦρκοι, οἱ βρεφοκτόνοι, περικυκλώνουν τὰς
[κορυφάς·

Οἱ δὲ ἀνδρεῖοι πετιῶν εἰς ἄλλας, περὶ ἀποκρήμνους καὶ
[ὑψηλάς.

Ἀπεφασίσθη ἐν συμβουλίῳ, νὰ πολεμήτουν εἰς τοῦ Βαφέ·

Ἦ θέσις ἦτο, θέσις σπουδαία, πλὴν ἦσαν κ' ἄλλαι θέ-
[σεις -ψηλαί·

Θεέ μου !! σύντριψον τὴν γραφίδα, ὡς πότε πλέον λυπη-
[τερὰ·

Σ' αὐτὴν τὴν θέσιν, φεῦ! πόσα νειάτα, -πέσαν μὲ δόξαν,
[οὐκ ἀνέχοντο]

Μὴ φεῦκτα ἀνδρείων, ἤρχισεν ἤδη, ἐν Βιφὲ νὰ πολεμᾷ.
Βαρβάρων σμήνη περικυκλώνουν, ὅλ- τὰ πέριξ -ψηλά
[βουνά.]

Ἡ μάχη ἤρξατο παισματώδης, πλὴν ὀλίγοι μὲ τοὺς
[πολλούς.]

Ὅπισθοχώρησαν οἱ ἀνδρεῖοι, πρὶν κυκλωθῶσιν ἀπ' τοὺς
[ἐχθρούς.]

Ἡ νεολαία, ἡ νεολαία, ἐνθουσιῶσα θαίνει ἐμπρός·

Τὰ σμήνη φθάνουν, φεῦ! τῶν βαρβάρων, κ' ἐκεῖ, πᾶς νέος,
[πίπτει νεκρός.]

Πραῖδῃ -πίσω, κ' οἱ Ἀρβανῖται, -πίσω κ' οἱ βάρβαροι
[εἰν- πολλοί.]

Ἐμπρός, γενναῖοι, εἰς τὸ καθῆκον ὅστις κ' ἂν πέσῃ φέ-
[ρει τιμὴ.]

Ἐκεῖ στὴν κλίσιν τὴν κρημνώδη, σκορπίσθη στέναγμα
[νεκρικόν.]

Ἐκεῖ Πραῖδης μας κατεκόπη, ἀπ' τοὺς τυράννους μελῆ-
[δόν.]

Ἐν ᾧ παρέδιδε τὸ πνεῦμα, ἤκούσθη ὑστάτος στεναγμός·

Καὶ στὴν βοήν του ἐσείσθη ὅλος, ὁ πέριξ βράχος καὶ ὁ
[κρημνός.]

Εἰς τὴν ὄβιν τῆς θανάτου, ἔπεσαν χλωμοὶ συμᾶ του
[κρίνοι.]

Ἡ Τουρκοφάγος -φόρεσε πένθος, κ' ἀθρόοι ἐπιπτον οἱ
[Θρηνοί.]

Μέσ- στοῦ πολέμου, ναὶ τὸ πεδῖον, ὡς τ' ἄστρον ἐσβύσε
[τῆς νυκτός.]

Κ' εἰς τὰ πλευρά του κρίνος ὠραίος, ἔκλινεν αἰφνίς
[νεκρός, νεκρός.]

Τὴν νύκτα, ὅστις μέσ- στοῦ σκοτάδι, διελθὴ ἡδ- ἐκ τοῦ
[Βιφὲ]

Ὁ βράχος ὅλ-, ᾧ αἰς εἶν φωνάζει, σ' αὐτὸν καθεύδουν
[ἐθελονταί-

Τὰ κόκκαλά των, ἅς ἦναι σκόρπιχ, σ' ἄγριες ράχες, καὶ
[βουναί.

Πεσμένα εἶν-, μέσα στὴν δόξαν, ὦ ! εἶναι κόκκαλα ἱερά.
Στὸ σκότος, ὅταν τὴν μαύρην νύκτα, ἀστράπτ- ἄνω ὁ
[οὐρανός·

Εἰς βράχος λάμπει, σ' αὐτὸν κοιμᾶται, ὁ Πραϊδὴς μας
[ὁ κλεινός·

Ὅτε, στ' ἄγριο τὸ σκοτάδι, τὸ χιόνι πίπτει σιγὰ, σιγὰ-
Λυώνει τὸ χιόνι, πίπτει ὡς δάκρ-, κ' ἀναστενάζουν -ψηλὰ
[βουναί.

Μὲ λύπην στένουν, κ' ἄγρια κράζουν, μέσ- στὸ σκότος,
[μὲ τὸ αἰς εἶν·

Ὅπισω Τοῦρκοι, κ' ἐδῶ κοιμᾶται, τ' ἀνδρειωμένο τὸ
[κορμί·

Καθὼς τ' ἄστρον, ποῦ κάτω πίπτει, δὲν βλέπει πλέον τὸν
[οὐρανόν·

Ἀπελπισία, δὲν θὰ μᾶς βλέπῃς, ἀφ' οὗ ἀνέβῃς στὸν Θεόν.
Γραφίς μου παῦσον, κ' ὁ Πραϊδὴς, ἔπεσε, πάει, χεῖται
[νεκρός·

Κ' ὑπὸ τὴν πλάκα θὰ σὲ φυλάττω, στὴν καρδίαν μου παν-
[τοτεινῶς.

Ἑλλήνων παῖδες, ὡς πότε πλέον, θὰ κοιμᾶσθε εἰς τὴν
[σκληριά·

Τρίζουν τὰ κόκκαλα τῶν ἀνδρείων, κ' ἀντιλαλοῦν- ἐ-
(λευθεριά.

Μὴ μὴ φωνάζετε, λείπουν ὅπλα, ἢ καὶ πλοῖα θωρα-
(κωτά·

Κ' ἀναστενάζουν, ἐνδοξά νειάτα, πεσμένα μέσ- στὴν ξε-
(νητείᾳ.

Ὁ κύβος πρέπει ἢδ- νὰ πέσῃ, ἐμπρὸς ἀνδρεῖοι, ἐμπρὸς
(παιδιά·

Τὰ αἵματά των, ἔτι ἀχνίζουν, παντοῦ σκορπίζουν -λευ-
(θεριά.

Γραφίς συντρίψου! καὶ ἡ δουλεία δὲν σ' ἀκούει, εἶναι
(σκληρά.

Ξύπνα γραφίς μου, ἄμ' ἀνθήσῃ, ἀνδρειωμένη ἔλευθε-
(ριά.

Θεὺ ν' ἀνθήσῃ, δὲν θὰ περάσῃ, δὲν θὰ διέλθῃ, πολὺς
(καιρός.

Θὰ θριαμβεύσῃ, ναι ὁ ἀγχίνους, καὶ δοξασμένος Ἑλλη-
(νισμός.

Πετᾶτε πλέον ἀπ' τὰς κλίνας, ἰδοὺ σημαίνει ἐωθινόν.
Ὡς πότε πλέον, δούλη σινδόνη, θὰ σᾶς καλύπτῃ ὡς τὸν
(νεκρόν.

Μὴ μὴ κηρύττετε ἅς ἐκστρατεύσῃ, ὡς μήτηρ πρώτη ἡ
(Ἑλλάς.

ῥέει ἀκόμη, τ' ἅγιον αἷμα, ἀπ' τὰς φλέβας τὰς ἀνοικτάς.
Σ' αὐτὰ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων, καὶ τὸ παιδόπουλο τὸ
(μικρό.

-Πῆρε τῆς σκόλης τοῦ τὸν χιτῶνα, καὶ τὸν ἐφόρεσε στ'
(ὀρφανό.

Εἰς τὴν Λαμίαν, πτωχὴ τις γρηχία, μιὰ κόρη εἶχε γιὰ
(-πανδρεία.

-Πῆρε τῆς κόρης τὰ νυμφικὰ της, καὶ τὰ διένεμε στ'
(ὀρφανά.

Πετᾶτε πλέον, ἀπὸ τὰς κλίνας, ἰδοὺ σημαίνει ἐωθινόν.
Στὰ ὅπλα δράμετε, ἐμπρὸς ἀνδρεῖοι, μὴ μὴ χάνετε τὸν
(καιρόν.

-Ψηλὰ τὰ μάτια· στερρόν τὸ βῆμα, ἡ τοῦ Πραΐδου σάλ-
(πιγῆ ἤχεϊ.

Εἰς τὸ καθῆκον, εἰς τὸ καθῆκον, τὸ θούριόν του σᾶς
(προσκαλεῖ.

Ἡ σάλπιγξ κράζει, κ' ἐσεῖς ἔτι, στὸν δοῦλον ὕπνον φεῦ!
(τὸν βαθύ.

Ἐξ- ἀπ' τὰς κλίνας, ἔμπρὸς πετᾶτε, στοῦ Ὀλύμπου
(τὴν κορυφή-.

Ὡς πότε πλέον, δείλαια μάτια, ὡς πότε ῥάκη πενιχρά·

Ἡ τοῦ Πραΐδου, σάλπιγξ σᾶς κράζει, ἐκεῖ π' ἀστράπτει
(-λευθεριά.

Ὡς πότε πλέον σκορπισμένοι, καὶ πλανεμένοι ἐδῶ κ'
(ἐκεῖ·

Ἐμπρὸς ἀνδρεῖοι, ἡχεῖ ἡ σάλπιγξ, εἰς τὰ ὅπλα σᾶς
προσκαλεῖ.

Ἀρχὴν ἔς τέλος, ναὶ ἔχουν ὅλ-, πῶς αἰωνία μόν- ἡ σκλαβιά·

Ἄς πέσῃ περὶ ὁ δοῦλος πέπλος, καιρὸς ν' ἀνθήσῃ κ'
(ἐλευθεριά.

Ἡχεῖ ἡ σάλπιγξ, ἔμπρὸς στὰ ὅπλ-, κ' ἐσεῖς μὲ μάτια
(πλανεμένα·

Ἀναζητεῖτε τὰ μικρά σας, στὸ χάος μέσ- εἰν- σκορ-
(πισμένα.

Δι' αὐτὰ τὰ σκόρπια, ἡ σάλπιγξ κράζ-, ἔμπρὸς ἀνδρεῖοι,
(ἔμπρὸς παιδιά·

Στοὺς κόλπους δράμετε τῆς Πατρίδος, καὶ τότε πίπτει
(ἡ σκλαβιά.

Ὡς πότε πλέον θὰ ξυπνᾶτε, καὶ θ' ἀκούετε ἔμπρὸς
(ῥαγιά·

Καὶ τὰ μικρά σας θὰ τ' ἀρπάζουν, ἀπὸ τῆς μάνας τὴν
(ἀγκαλιά.

Ἐμπρὸς ἀνδρεῖοι, κ' ἡ σάλπιγξ αὐθ-, ἀνασημαίνει πολὲ
(μικόν·

Τί καρτερεῖτε, καὶ δὲν κτυπᾶτε, τὸν ἀνυπόφορον ζυγόν.

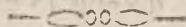
Γῆ ἐλευθέρα, ναὶ ὑπάρχει, ἥτις καλεῖται Ἑλλάς μικρά·

Μήπως καθεύδει, δὲν συναθροίζει τὰ σκορπισμένα τ' ὀρ-
(φανά.

Αὐτὰ τ' ἄγχι τῶν ἁγίων, ἥτις καλεῖται Ἑλλάς μικρά·

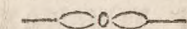
Δὲν ἐξενήτευσε τόσα νεῖατα, καὶ ἡδ- κεῖνται στὴν γῆν
(νεκρά.

Μήπως ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, δὲν εἶπε ἅς λάβουν τ' ὄρ-
 (φανά·
 Τὸν ξεσχισμένον αὐτὸς ἐπῆρε, καὶ τὸν καινοῦργον εἰς
 (τὰ μικρά·
 Αὐγὴ μου ξύπνα, σὲ καρτεροῦν, νὰ ξημερώσης μέσ-
 (στὴν σκλαδιά·
 Ἄμα φωτίσης, εὐθύς θ' ἀνθήσῃ ἀνδρειωμέν- ἐλευθεριά·
 Θ' ἀναδαίνῃς τότε τὰ ὄρη, μ' ἐλευθερίαν σιγὰ σιγὰ·
 Καὶ θὰ φωτίζῃς τὴν νέαν πλάσιν, ποῦ θ' ἀναπνέῃ ἐλευ-
 (θεριά·
 Γραφίς, ὅταν κινῆσαι, στοὺς τάφους γράφε, καϊντ-
 (ιερὰ·
 Κ' ὁσάκις τρίζουν τὰ κόκκαλά των, ἀναδίδουν -λευθεριά·
 Κλίνων τὸ γόνυ στὴν Παναγίαν, μετὰ δακρύων παρακαλῶ·
 Ὅλα τὰ μνήματα τῶν Ἡρώων, νὰ μετοικήσουν στὸν
 (οὐρανό·
 Νὰ μὴ καλύπτονται ὑπὸ πλάκα, νὰ ὁμιλοῦν μὲ τὸν Θεόν·
 Δι' αὐτὰ τ' ἅγια τῶν ἁγίων, τὸν σκλαβωμένον Ἑλληνι-
 (σμόν·
 Θεέ! ὡς πότε ἡ Πατρίς μας, βεβαρῆμένη ὑπὸ ζυγόν·
 Θεέ! κεραύνησον τοὺς τυράννους, καὶ προστάτευσον τ'
 (ὀρφανόν·

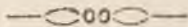
Ἐγγραφον ἐν Αερμά τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1867.

ΤΟ
ΠΑΡΑΠΟΜΟΝ
ΕΝΟΣ
ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

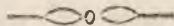

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τὰ τέκνα τῶν ἀγωνιστῶν τῆς τε Ἐλευθέρας καὶ
Δούλης Ἑλλάδος.

Στὴν μνήμην κείσθε τῶν Ἑλλήνων, καὶ στὴν πάλλουςαν
(καρδιά·
Ὅσοι ἐπέσατε, σ' ἀγῶνας, στῶν ὕρέων τὴν πλαγιά.

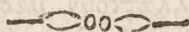
ΤΟ
ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ
ΕΝΟΣ

ΑΓΩΝΙΣΤΟΥ.

Ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

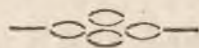
Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ
Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

ΕΙΣ τὴν γῆν τὰ αἱματά μας, εἰς τὸ οὐρανὸν δεησείς·
Δι' ἐσέ, φιλτάτη χώρα, καὶ ζώην, καὶ ἀναμνήσεις.
Ψυχοσάββατον ὑπάρχει, ἐνθυμοῦ Πατρίς φιλτάτη·
Τὰ ὅσα τῶν κοιμημένων, τὴν πνοὴν των τὴν ὑστάτη·
Σκόρπια κόλλυθα ὀλίγα, διὰ τοὺς ποτὲ ἀνδρείους.
Εἰς τὴν Παναγιά λαμπάδα, καὶ κανδήλια στοὺς ἀγίους.
Πῶς ὑπῆρξαν ποτὲ τέχνα, ἐνθυμοῦ Πατρίς φιλτάτη·
Κ' εἰς τὴν γῆν σου, τὴν πνεύνην των, ἄφησαν καὶ τὴν
(ὑστάτη.

Καὶ τὸ δάκρυ ἄς δροσίζη, καὶ τῶν νέων τὰ κορμιά.
 Νεολαία, νεολαία, πῶς δὲν ἔπесαν νεκρά·
 Σὲ ζηλεύουν, κ' ἄλλα νειάτα, μέσ- τῆς Κρήτης τὰ βουνά.
 Νεολαία, ὦ! πῶς ἦδη, διαθαίνεις δοξασμένη·
 Ἡ Πατρίς, ἀκόμη πόσα, ἀπὸ σὲ ναὶ περιμένει.
 Εἰς τὰς χεῖράς σας κρατεῖτε, νέοι, νέοι τὸ κλεινόν·
 Τῆς πατρίδος μας τὸ μέλλον, τὸ γελόεν, καὶ λαμπρόν.
 Σπουδασταὶ τῶν γυμνασίων, μὲ τὸ βῆμα τὸ στερόρόν·
 Σεῖς ἀνοίξατε τὸν δρόμον, εἰς τὸ μέλλον τὸ κλεινόν.
 Εἰς τὰς τάξεις σας τοῦ Ῥήγα, τὰ τραγοῦδιᾶ ἄς ἤχοῦν·
 Ἐμπροστὰ μ' ἀνδρεῖον βῆμα, κ' οἱ καιροὶ δὲν καρτεροῦν.
 Ὅσοι νέοι εἰς τὰ ξένα, σκερπισμένοι ἐδῶ, κ' ἐκεῖ·
 Παραιτήσατε τὰ ξένα, ἡ Πατρίς σᾶς προσκαλεῖ.
 Ἡ ἀγία ἡ Πατρίς μας, μὲ τὸν δίσκον περπατᾷ·
 Καὶ ἐνδύει ναὶ καὶ τρέφει, τὰ φευγάτα ὄρφανά.
 Ἡ Πατρίς μας στὰς ἀγκάλας, φέρουσα τὰ ὄρφανά.
 Στὴν Εὐρώπην τὰ δεικνύει, καὶ ζητεῖ παρηγοριά.
 Ἐστολίσθη ναὶ μὲ δόξαν ποῦ σκορπίσθηκε στὴν γῆ·
 Ἐπανῆλθον τῶν προγόνων, οἱ ἀρχαῖοί μας καιροί.
 Ἐνας τρέχει νὰ ἐνδύσῃ, κρητικόπουλο μικρό·
 Ἄλλος πέμπει πανοπλίας, διὰ τὸν ἐθνικὸν στρατό·
 Καὶ ἡ χήρα μὲ τὰ μαῦρα, ἕναν ἔχει ὁβολόν·
 Στὰς ἀνάγκας τῆς Πατρίδος, τὸν προσφέρει καὶ αὐτόν·
 Ἄλλος σπεύδει νὰ συνδράμῃ, νέον στόλον ἐθνικόν·
 Μία κόρη, ὦ! προσφέρει, δακτυλίδι νυμφικόν.
 Πτωχοπούλα, φεῦ! δὲν ἔχει, οὐδὲ ἕναν ὁβολόν·
 Δίδει πλὴν τὸ δακτυλίδι, καὶ ἄς ἦναι νυμφικόν.
 Στὰ κοράσια, Πατρίς μου, ρόδα χάρισε καὶ κρίνους·
 Τὰ μικρὰ ἄς ψάλλουν πάντα, τοὺς θουρίους μας τοὺς
 (ὑμνοὺς).
 Κ' ἂν δὲν ἔπесε στὴν μάχην, τὸ κοράσι τὸ μικρό·
 Μὴ δὲν ἔχασε ἀδελφί, ἀνδρειωμένο ἐκλεκτό.
 Κ' ἂν δὲν φύλαξε καρτέρι, στὸ σκοτάδι τὸ βαθύ·

Μὴ δὲν ἔσπευσε νὰ σώσῃ, κάθε ὄρφανὸ παιδί.
 Δὲν περπάταγεν εἰς θύραν, ἀπὸ θύραν ἢ μικρά·
 Καὶ ἐζήτει νὰ συνδράμουν τὰ, μὲ ῥάκη, ὄρφανά.
 Μὴ δὲν ἔλεγε μὲ δάκρυ, μέσα σὲ ἐμπορικά·
 Ἐλεεῖ τὸν Κύριόν μας, ὁ συνδράμων τὰ μικρά.
 Τὸ ὠραῖόν μας τὸ φύλον, ἐπολέμησε κ' αὐτό·
 Πλὴν ὁ πόλεμός του ἦτο, νὰ συνδράμῃ τ' ὄρφαν
 Μὲ λεπτότατη καρδιὰ, ἐπονοῦσε τὰ ὄρφανά.
 Καὶ μὲ δακρυσμένα μάτια, ἔδιδε παρηγοριά.
 Ἡ Ἑλλάς, ὠραῖον φύλον, χαίρουσα εὐγνωμονεῖ.
 Κ' εἰς τὰς τάξεις σας ἠκούσθη, τῆς Πατρίδος ἡ φωνή.
 Σεῖς, ὦ ξένοι, τὴν Ἑλλάδα ποῦ νομίζετε νεκράν·
 Μόλις -κίνησε τὸ βῆμα, καὶ ἐτάραξε τὸ πᾶν.
 Ἡ Ἑλλάς, ναὶ εἰς τὸν ξένον, φαίνεται μικρά, μικρά·
 Αναφαίνεται μεγάλη, εἰς ζητήματα ἐθνικά.
 Καὶ ὁ νέος, ναὶ κ' ἡ νέα, κ' ὁ ἀνδρεῖος στὸ χορό·
 Τότε ὅλοι τραγουδοῦνε, τὸ τραγοῦδι τ' ἐθνικό.
 Διαλύουν τὸν χορὸν, καὶ μὲ βήματα στερῶρά.
 Βαίνουν ὅλοι νὰ κτυπήσουν, ἀνυπόφορον σκλαβιά·

Ἐγγραφον ἐν Λαμῖα τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1867.

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ

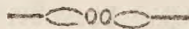
ΣΤΡΑΤΕΩΤΟΥ

ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ
ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΤΟΥ.

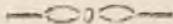

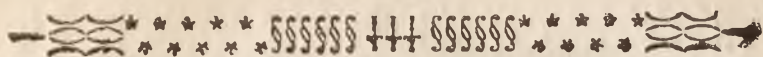
ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΘΡΑΙΟΝ ΦΥΛΟΝ.

Εἰς, εἰς ναὶ εἶναι ὁ ἔρως αὐτὸς εἶναι ἡ Πατρίς.
Ἄν σὲ μισήσῃ οὗτος, μικρὰ δὲν εἶσαι Ἑλληνίς.

ΟΙ

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ

ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ

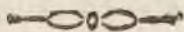
ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΤΟΥ.

Υπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγοῦ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ

Φθιωτιδοφωχίδος.

ΤΟΥ πολέμου ἡ ὥρα ἀμ-φθάση κλονεῖται ἡ γῆ·
Ἡ Πατρίς καλεῖ τοὺς ἀνδρείους παντοῦ ὄπλων κλαγγή.
Τὴν μικρὰν ἐρωμένην πᾶς νέος στὴν γῆν παραιτεῖ·
Κ' ὡς γενναῖος προβαίνει ὀπλίτης μὲ βῆμα ταχύ.
Ὁ καθεὶς εἰς τὰς τάξεις του δράμει ἡ Πατρίς προσκαλεῖ·

Τὰ παιδιὰ της στὰ ὅπλα, τοῦ πολέμου ἡ σάλπιγξ ἤχει.
 Πᾶς ὀπλίτης ἔνθους σπεύδει στῆς Πατρίδος τὴν φωνήν.
 Δι' αὐτὴν καὶ τὴν ὑστάτην παραδίδει τὴν πνοήν.
 Νέος εἶμαι ἂν ἐκπνεύσω στοῦ βουνοῦ μέσ- στὴν πλαγιά.
 Ἐπασσύτερος θὰ κῆμαι μὲ ἀνδρεῖον ἀγκαλιά.
 Ἐρωμένη μου σ' ἀφίνω καὶ ὁ πόλεμος ἤχει.
 Φεύγω, φεύγω μὲ ἐλκύει τῆς πατρίδος ἡ φωνή.
 Νέος ἤμουν σ' ἀγαποῦσα, πλὴν τὸ θούριον ἤχει.
 Ἡ πατρίς τὰ σκορπισμένα τὰ παιδιὰ της προσκαλεῖ.
 Μὴ στὰ δάκρυα μὴ λυώνεις μὴ χλωμαίνεις ναὶ κλεινὴ.
 Ἱερὰ, Ἑλένη, εἶναι τῆς Πατρίδος ἡ φωνή.
 Σ' ἀγαπῶ καὶ σ' ἀγαποῦσα, στ' ὄνομά σου καὶ ζωὴν.
 Ἀφιέρωνα τὰ πάντα καὶ αὐτὴν μου τὴν πνοήν.
 Μὴ μὴ χύνεις τόσον δάκρυ ναὶ θὰ φύγω δὲν -μπορῶ.
 Τὸ πολεμικὸν σημαίνει, ἔχε -γεια ἀναχωρῶ.
 Ἐνὼ βλέπεις ὅτι φεύγω ὅτι τήκομαι πολὺ.
 Σὺ συστέλλεσαι νὰ δώσης τ' ἀποχωρισμοῦ φιλί.
 Μὴ τὰ μάτια χαμηλώνεις, μὴν ἀνάπτεις ὡς φωτιά.
 Στὴν καρδιά- μου ἥτις πάλλει στάλαξε -λίγη δροσιά.
 Ἄν μὲ δώσης ναὶ Ἑλένη τῆς ἀγάπης τὸ φιλί.
 Θὰ ἱατρεύσης τὴν καρδιά- μου φεῦ! τὴν πλήγωσες πολὺ.
 Ἦδη ὅλη κατέκτηθη ἀπὸ ἔρωτα -ψηλόν.
 Ἐσβύσεν ἐνώπιόν του ναὶ πᾶν βλέμμα σου τερπνόν.
 Μὴ μὴ πλέον ἀμφιβάλεις ἡ Πατρίς ὅταν κηλῇ.
 Κάθε νέος τότε σπεύδει εἰν- αγία ἡ φωνή.
 Ἐσὺ μένεις, ἐγὼ φεύγω, ὅλ- ἡ γῆ δὲν μὲ χωρεῖ.
 Μὲ κατέκτησεν Ἑλένη τῆς Πατρίδος ἡ φωνή.
 Συλλογίσου ὅτ- ὑπάρχει θεῖος ἔρως ὑψηλός.
 Δι' αὐτὸν ὁ κάθε νέος ρίπτεται στὴν γῆν νεκρός.
 Τὰ ἐρωτικά σου μάτια ρίπτουν καὶ αὐτὰ φωτιά.
 Σβύνει ἅμα ψιθυρίσῃ τῆς Πατρίδος ἡ λαλιά.
 Τῆς Πατρίδος ναὶ ὁ ἔρως εἰν- ἰδέα ὑψηλή.
 Ἡ ἔρως δὲ ἐνώπιόν της ταπεινοῦται κηλίζῃ.

Καὶ τὰ ῥόδινά σου χεῖλη, τὰ μελίρρυτα φιλιὰ·
 Μέσ-στην λήθην ὅλα πίπτουν στῆς Πατρίδος τὴν λαλιά.
 Σὺ μικρά μου θὰ κοιμᾶσαι μέσ-στὰ ῥόδα μέσ-στὰ κρίνα·
 -Τὼ θὰ τρέχω μέσ-στάς μάχας ν' ἀνυψώσω τὴν Πα-

[τρίδα,

Φεῦ ! λησμόνησες τοὺς ὅρκους ὅτ· ὁ ἔρωσ σταθερός·
 Τὰ ἀρνεῖσαι ἤδη ὅλα ναὶ σκληρὰ σιωπηλῶς.
 Οὐδ' ὅτι ξενυκτοῦσα φεῦ! δὲν ἐνθυμεῖσαι εἰς τὸ φῶς·
 Τῆς ὡραίας πανσελήνου καὶ σ' ἠτένιζον χλωμός.
 Οὐδὲ τώρα σὲ ἀρνοῦμαι ναὶ μικρά σὲ ἀγαπῶ.
 Τῶν ἀνδρείων ἡ φωνὴ δὲν μ' ἀφίνει ἀναχωρῶ.
 Μὲ αὐτοὺς μέσ- στὸ σκοτάδι μέσα στ' ἄγρια βουνά.
 Σὺ ζητεῖς νὰ ξεφαντώνω μέσ- στὰ κρύα τὰ νερά.
 Στὴν μέσην τὸ σπαθί μου στὸν πόλεμον, μικρά, πετῶ·
 Σὺ θέλεις δοῦλον νέον ἐγὼ δουλείαν πολεμῶ.
 Τοιοῦτος δοῦλος ἔρωσ ἄς σθύση ναὶ παντοτεινά·
 Νὰ σθύση στὴν καρδιά- μου δολίου ἔρωτος φωτιά.
 Ὁ ἔρωσ στὴν καρδιά- σου μὲ δολιότητα οἰκεῖ·
 Τοιοῦτος ἔρωσ καὶ ἂν μὲ μισήσῃ δὲν μὲ πονεῖ.
 Εἰς, εἰς ναὶ εἶναι ὁ ἔρωσ αὐτὸς εἶναι ἡ Πατρίς·
 Ἄν σὲ μισήσῃ οὗτος μικρά δὲν εἶσαι Ἑλληνίς·
 Αὐτὸν λατρεύω· δι' αὐτὸν κλονεῖται ὅλη ἡ γῆ·
 Ὁ ἔρωσ σου, μικρά μου, μ' ἐπλήγωσε μόνον πολὺ.
 Κινδυνεύει, μικρά κόρη, τ' ἅγιον μῦρον τοῦ Χριστοῦ·
 Σώνεται ἂν δὲν τὸ σώσῃ χεὶρ ἀνδρείου Χριστιανοῦ.
 Πῶς δὲν φέρεις σὺ στολίδι τοῦ Χριστοῦ ὡς χριστιανή·
 Νὰ στὸ ἀφαιρέσουν θέλεις βάρβαροι ὀθωμανοί.
 Τότε πλέον δὲν θὰ ἦσαι μέσ-στην πείρην τοῦ Χρι-

[στοῦ.

Δι' ἐσένα φεῦ! θὰ κλείσουν καὶ αἱ πύλαι τ' οὐρανοῦ·
 Θὰ σὲ λένε Τουρκοπούλα Ἐλιζὲ ὀθωμανοῦ·
 Δὲν θὰ φέρῃς τ' ἅγιον μῦρον τὸ στολίδι τοῦ Χριστοῦ.
 Θ' ἀναπαύεσαι στὰ δοῦλα τὰ χαρέμια ναὶ Ἑλένη·

Πλὴν γὰρ πάντα θ' ἀπολέσῃς τὴν ψυχὴν τὴν ἀγισμένην·
 Δι' ἐσὲ ἀθανασία φεῦ! ἢ πλάνος εἰμαρμένη·
 Δι' ἐσὲ ἡ αἰωνία θά χαθῇ ζωὴ Ἑλένη.
 Τ' ἅγιον μῦρον ὅσω φέρεις εἰς- ὡραία χριστιανή·
 Ἄμα γίνῃς τουρκοποῦλα κλείουν φεῦ! οἱ οὐρανοί·
 Θ' ἀναπαύεσαι Ἑλένη εἰς χρυσόρφον οἰκίαν·
 Πλὴν τοῦ οὐρανοῦ θά χάσῃς αἰωνίαν Βασιλείαν.
 Καὶ τὸν κόσμον ἂν κερδίσῃς μχταιότης εἶν- Ἑλένη·
 Ἦ πρὶν αὔλος ψυχὴ- σου ὡς φθαρτὴ ὕλη θά μένῃ.
 Καὶ τὸ ὄνομα θά χάσῃς θά σὲ λένε Ἑλιζέ·
 Ὅχι πλέον μικρὰν κόρην φεῦ! Ἑλένη μου ποτέ.
 Ὅσω εἶσαι στολισμένη μὲ τ' ἅγιον μῦρον ὅλ- ἡ γῆ·
 Ναὶ ἀγάλλεται, Ἑλένη, ὅσω εἶσαι χριστιανή.
 Τουρκοποῦλα ἅμα γίνῃς τὰ στολίδια τὰ πολλὰ·
 μέσ- στὸ χάος θά σὲ ρίψουν θά χαθῇς παντοτεινά.
 Τὰ ὡραῖά σου τὰ μάτια ἂν πεθάνῃς χριστιανή·
 Θά σκορπεῦν πάλιν τὸ φῶς τους μέσ- στὸ φῶς θά κῆ-
 [σαι Σύ.
 Ἄν πεθάνῃς τουρκοποῦλα πέθανες παντοτεινά.
 Στῆς καλάσεως στὸ σκότος θά πλανᾶσαι ναὶ μικρά.
 Θά ζητῇς μὲ ἱκεσίας τὸν ἀληθινὸν Θεόν·
 Πλὴν τετέλεσται ἡρνήθῃς τὸν Θεάνθρωπον Χριστόν·
 Ἐλκείσεν ἡ οὐρανία Πύλη δι' ἐσὲ μικρά·
 Μέσ- στὸ χάος τῶν ἀπίστων θά πλανᾶσαι φεῦ! νεκρά.
 Φύγε, φύγε τὰ χαρέμια γίνου πάλιν χριστιανή·
 Καὶ ἀνοίγουν τότε Ἑλένη τοῦ Χριστοῦ οἱ οὐρανοί.
 Νὰ τὸ μῦρον δὲν ἀρίνω ν' ἀφαιρέσουν- Ὁωμανοί.
 Σὺ ἐπλάσθῃς οὐρανία σὺ ἐπλάσθῃς γὰρ ζωὴ·
 Δι' αὐτὸ νὰ πολεμήσω ναὶ κελεύει ἡ Πατρίς.
 Νὰ σὲ σώσω νὰ σὲ σώσω μικρὰ κόρη Ἑλληνίς.
 Μέσ- στάς μάχας ναὶ θά τρέχω δὲν μὲ μέλλει ἔν
 [σφαγῶ·
 Τότε ἔλα κἄν νὰ λάβῃς τοῦ νεκροῦ τὸν ἀσπασμό.

Φεῦ! μ' ἐπλήγωσες Ἑλένη σὲ πᾶν στέναγμα πονῶ.
 Ξεψυχῶ καὶ πάλιν κράζω ναὶ μικρά μου σ' ἀγαπῶ.
 Μὴ ἀγία ναὶ ἀγάπη φέρει τ' ὄνομα Πατρίς.
 Μ' ἔκαμε νὰ σὲ ἀφήσω κ' ἀνεχώρησα εὐθύς.
 Ναὶ μικρά μου ἂν ἐπανέλθω ἀπ' τὰς μάχας ὑγειῆς.
 Ναὶ πλησίον σου θὰ μένω θὰ λογιζώμαι εὐτυχής.
 Ἄν περιφρονήσης πάλιν σὺ τὸν ἔρωτα σκληρά.
 Τότε ναὶ θὰ σὲ μισήσω καὶ ἐγὼ παντοτεινά.
 Χθὲς ἐφώναζες πῶς φεύγω τώρα λέγεις δὲν -μπορῶ.
 Τί τὰ στρηφογυρίζεις εἶπε μικρά δὲν σ' ἀγαπῶ.
 Ἴσως φεῦ! ἐπιθυμοῦσες μέσ- στὴν μάχην νὰ χαθῶ.
 Διὰ νὰ παύσης ν' ἀκούης καὶ τὴν λέξιν σ' ἀγαπῶ.
 Μ' ἐμίσησες Ἑλένη σὲ μισῶ ἤδη καὶ ἐγὼ.
 Ὅρκον κάμνω στὸ σπαθί μου πῶς θὰ σὲ ἐκδικηθῶ.
 Σὺ τὴν πάλλουςαν καρδιά- μου σὺ ἐπλήγωσες σκληρά.
 Δι' ἐσὲ θὰ ὑποφέρω, δι' ἐσὲ παντοτεινά.
 Ὅα κηρύττω πῶς ὑπῆρξε μιὰ ἀναίσθητη καρδιά.
 Ναὶ ἡ πλάνος ἡ καρδιά σου προξενεῖ ἀπελπισιᾶ.
 Ὅλη ὅλη βυθισμένη μέσ- σὲ σύννεφα πυκνά.
 Τὰ καλύπτουν τὰ σκορπίζουν ἡ λοιπὴ σου εὐμορφιά.
 Θάλασσα τρικυμιώδης στὴν καρδιά- σου ἐνοικεῖ.
 Σαγηνεύεται πᾶς νέος στὴν καρδιά- σου ναυαγεῖ.
 Μέ τὰ χεῖλη προσποιεῖσαι ὅτι ἀγαπᾷς πολὺ.
 Πλὴν στὴν πλάνον τὴν καρδιά- σου πλάνος ἔρωσ ἐνοικεῖ.
 Σὲ ἐμίσησα Ἑλένη πλεόν δὲν σὲ ἀγαπῶ.
 Μέσ- στὴν πλάνον τὴν καρδιά- σου ἔπαυσα νὰ ἐνοικι
 Ἐπολέμησα μ' ἀνδρείαν μέσ- στὰ χιόνια στὰ βουνά.
 Νὰ σὲ σώσω ναὶ μικρά μου ἀπὸ τύραννον σκλαβιά.
 Ἔϊσαι ἤδη ἐλευθέρα ἡ καρδιά σου ἀνοικτή.
 Ἐκλείσει ναὶ δι' ἐμένα ἄλλος νέος ἐνοικεῖ.
 Μέσ- στὴν νύκτα στὸ σκοτάδι ἔτρεχα ναὶ τὸ βαθύ.
 Κ' ἐπολέμουν νὰ σὲ σώσω ἵπ' τοῦ Τούρκου τὸ σπαθί.
 Ἡ Πατρίς σου ὅλη δούλη καὶ σὺ σκλάβη στὴν σκλαβιά.

Σ' ἔσωσα κ' ἐσὺ μ' ἀμοίβεις με μαύρη ἀπελπισιά.
 Ὅταν ἤκουες τὴν νύκτα νὰ ἤχῃ τίς εἶ, τίς εἶ.
 Τότε ἔλεγες τί νέος στήν καρδιά- σου πῶς οἰκεῖ.
 Τῶν κινδύνων ὡς παρῆλθον οἱ ἀπείριστοι καιροί.
 Στάς ἀγκάλας νέου ἄλλου παρεδόθης αὐθωρεί.
 Κ' ἀμέριμνος κοιμᾶσαι στῆς αἰσχύνῃς τὴν σινδόνη.
 Φεῦ! δὲν εἶς- ὡς χθές ἦσουν ἡ ἀθώα ναι ἡ κόρη.
 Εἰς ἀθῶος ἦσουν κρίνος ἥνοιγες κάθε πρωί.
 Κ' εὐωδίαζε ἡ καρδιά μου στήν κάθε σου πνοή.
 Ἐνθα θάλλει ἡ εὐώδης καὶ καλλίφυλλος μυρσίνη.
 Ἐκεῖ ἦτον ἐστρωμένη ἡ ἀθώα σου ἡ κλίνη.
 Ναι κοιμᾶσαι, ναι καὶ τώρα μέσ- στα ῥόδα, μέσ- τὰ
 [κρίνα]

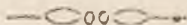
Πλὴν δὲν εἶσαι οὐτ- εὐώδης, οὐτ' ἀθώα ὡς ἐκεῖνα.
 Με λυμένην τὴν πλεξοῦδα, παρεδόθης εἰς τὰ χάδια.
 Στῆς αἰσχύνῃς ναι κοιμᾶσαι τὰ παχύτατα λιβάδια.
 Μετεβλήθη κ' ἡ μορφή σου ἀπωλέσθης ναι μικρά.
 Μέσ- τὰ χάδια τῆς αἰσχύνῃς ἔπεσες τὰ μαλακά.
 Κ' ἂν ξυπνήσῃς εἶναι ἤδη, ὦ, πολὺ πλέον ἀργά.
 Ἀπωλέσθης ναι Ἑλένη, -χάθηκες παντοτεινά.
 Μαγευμένος ἐπανῆλθον -φώναζα πῶς σ' ἀγαπῶ.
 Δὲν μὲ ἤκουσες, ἐγάθης, ἀπωλέσθην ναι κ' ἐγώ.

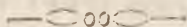
Ἐγγραφον ἐν Λαμῖα τὸν Νοεμβρίον τοῦ 1867.

TO

NEON ETOS

ΕΚΔΟΣΙΣ Β'.

ΤΟ

NEON ETOΣ

1868.

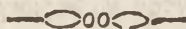
ΕΚΔΟΣΙΣ Β'.

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγοῦ καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ

Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

Α'.

ΕΛΦ' ΟΥ κατετάραξες ἀρχετὰ τὴν Οἰκουμένην ἐκ-
πνέεις, καὶ σὺ χρόνε τοῦ 1867, πίπτεις, ὡς τὸ ἄστρον
τῆς νυκτός, χωρὶς νὰ δύνασαι πλέον ν' ἀνορθωθῇς εἰς
τὸ χάος τῆς αἰωνιότητος, δι' ἐσέ φεῦ! κανέν ὠρολόγιον
πλέον δὲν θὰ σημάνῃ, ἀφοῦ ἤδη ἐσήμανεν ἡ τελευταία νε-
κρώσιμος δωδεκάτη· Αἱ ἡμέραι σου, ἡ μία κατόπιν τῆς
ἄλλης, κατεποντίσθησαν εἰς τὸ ὄριον τῆς ἀκινήσιας, ἐκεῖ
ἐνθα ἀναπαύεται σειρὰ τῶσων αἰώνων, ἐτάφης ναί, ὦ

καιρὲ, ἀπὸ τὸν χρόνον, ὅστις εἶναι ὁ καταστροφεὺς καὶ ὁ τάφος τοῦ παντός.

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ, ὦ χρόνε, σὲ ἀποχαιρετῶ, ἀνεφάνης διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, πλὴν ἀπῆλθες μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, πρὶν ἢ προφθάσῃ, ἅπας ὁ ὑπόδουλος Ἑλληνισμός, νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ εἰς τὴν πολεμικὴν πορείαν σου. Εἰς τὰς ἡμέρας σου ἡ ἀγία Πατρίς μας, -περπατοῦσε μὲ τὸ θούριον τοῦ Ῥήγα, καὶ μὲ τὴν ὠραίαν τοῦ στρατιώτου στολὴν, ἡ Ἑλλὰς ἀνέζησε, καὶ ἀπέδειξεν εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον ὅτι δὲν ἀπέθαναν οἱ ἀνδρεῖοι, δὲν ἐξοστρακίσθη ὁ πατριωτισμός· σὲ ἀποχαιρετῶ, ὦ χρόνε, μὲ τὸν τελευταῖον νεκρώσιμον ἀσπασμόν, διότι εἰς τὰς ἡμέρας σου, ἡ Ἑλλὰς ἀνεγνωρίσθη ὡς ἡ βασίλισσα τῶν ὑποδούλων λαῶν, καὶ ὅτι εἶναι κατὰ πάντα ἀξία ν' ἀντιπροσωπεύῃ τὸν ὑπὸ ἀνυπόφορον ζυγὸν στεναζόντα Ἑλληνισμόν. Ναι εἰς τὴν πορείαν σου, ὦ καιρέ, αὐτὰ τὰ ἅγια τῶν ἀγίων, ἡ μικρὰ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάς, εἰς ἣν ἀτενίζουσιν τότε σκορπισμένᾳ ὄρφανὰ, ἐπινομάσθη ἡ μήτηρ καὶ ἡ τροφὸς τῶν ὀρφανῶν, ἡ κοιτίς καὶ τὸ καταφύγιον παντὸς καταδιωκομένου, ὦ! ἡ καρδιά μου δὲν ἀντέχει, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ μωρὰ τῆς Κρήτης, διασωζόμενα ἀπὸ τὰς ἀνηκούστους καταστροφάς, ἐψιθύριζον εἰς τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, εἰς τὴν Ἑλλάδα μάννα, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὦ! τί ὠραία προσφώνησις!!

Χρόνε, χρόνε σὲ ἀποχαιρετῶ, ἀναπαύου καὶ σὺ, μὲ τὰ εἰσέτι ἀχνίζοντα αἵματὰ τόσων μαρτύρων εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς φιλτάτης Πατρίδος· ἀρκεῖ ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας σου, φονκτα ἀνδρείων εὐελοντῶν, καὶ σκαφίδια γενναίων ναυτικῶν, ἐπολέμησαν μεγάλην Αὐτοκρατορίαν, ἡ ἡρωτόχος Κρήτη ἔκτοτε ἐπινομάσθη τουρκοφάγος.

Ὡς στρατιώτης σὲ ἀποχαιρετῶ, ὦ χρόνε, μὲ τὸν τελευταῖον νεκρώσιμον πυροβόλισμόν, ὡς ἀπωλέσθη ἡ ἡχὴ τοῦ πυροβόλου, ἀπωλέσθη φεῦ! καὶ σὺ χρόνε τοῦ

1867, καὶ ἐτάφη εἰς τὸ χάος τῆς αἰωνιότητος.

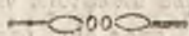
Μόλις ἐσήμανε ἡ δωδεκάτη τοῦ μεσονυχτίου τῆς 31 Δεβρίου, καὶ αἰφνης ἐν τῷ μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς, ἀπὸ τῆς φωνῆς τῶν ὁρέων τὸ πολυτάραχον ἔτος 1867, τὸ ἔκρηξε. οἱ αἰῶνες ὑπεδέχοντο, ἀφ' ἐτέρου ἀνυψοῦτο γελοῦν τὸ νέον ἔτος τοῦ 1868 εἰς τὰ μυροδόλα βουνὰ τῆς φιλάτης Πατρίδος, τὸ ὅποιον ἐχαιρέτων μετὰ χαρᾶς οἱ λαοὶ τῆς Οἰκουμένης.

ὦ! Ἰδέτε, γάλια, γάλια, προβαίνει, ὡς ἡ βασίλισσα τοῦ Παντός, διότι παρακολουθεῖται καὶ ἀπὸ τὸ ὠραῖον μέλλον τῆς ἁγίας Πατρίδος, ἰδοὺ ὑποφώσκει, ἰδέτε πῶς ἀνατέλλει, ἀνέτειλει τέλος κατάφωτος, καὶ γελῶσα ἡ χρυσῇ αὐγῇ του, ἡ ἀνεκτίμητος καὶ μεγαλοπρεπῆς τῆς οἰκουμένης λαμπράς.

Μόλις φώτισε καὶ ἐσχίρτησαν τὰ σκορπισμένα τῆς Ἑλλάδος παιδιὰ· σὲ χαιρετᾷ χρυσῇ τῆς ἐλευθερίας αὐγῇ, ἡ μήτηρ τῶν ὀρφανῶν, σὲ ὑποδέχεται μὲ τὰ σκορπισμένα ὀρφανὰ της, ἡ τουρκοφάγος, σκιρτᾷ εἰς τὴν ὄψιν σου, ἡ στεναζούσα Θεσσαλία, σὲ στεφανώνει ἡ ὑπερήφανος καὶ γενναία Ἥπειρος, εἰς τὰς ἡμέρας σου, ὦ καιρὲ, θὰ πέσουν, θὰ σβύσουν διὰ πάντα, οἱ καιροὶ τῆς δουλείας.

Εἶθε, ἀντὶ δουλικῶν στόνων καὶ δακρύων, ἀντὶ ὀρφανῶν, νὰ βασιλεύσῃ ἡ χαρὰ, νὰ θριαμβεύσῃ ὁ Ἑλληνισμὸς, ἡ δὲ Πατρίς μας, διὰ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑποδούλων τέχνων της, νὰ γίνῃ κραταιὰ καὶ μεγάλη, ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, καὶ τῆς Βασιλισσῆς Ὀλγας, τῶν δύο φαεινότερων τῆς Ἀνατολῆς ἀστέρων.

ΑΚΟΥΕΙΣ, Ω ΚΑΙΡΕ;

ΜΟΛΙΣ -φώτισε ἡ -μέρα, ἔφυγε τὸ παρελθόν.
 Ἐπесе μέσα στὸ χάος κ' ἀνεφάνη τὸ παρόν.
 Φεῦ ! ἀπέθανεν ὁ χρόνος τοῦ ἐξήκοντα ἐπτά.
 Πλὴν -ξημέρωσε νειὸς χρόνος, ποῦ σκορπᾷ παντοῦ φωτιά.
 Ναὶ τὸ παρελθὸν τὸ ἔτος, ὅλη, ὅλη ἡ Ἑλλάς.
 Μὲ τὸ θούριον τοῦ Ῥήγα περπατοῦσε στὰς ἀγυιάς.
 Τὰ -περήρῃνα τὰ νειάτα μ' ἄρματα ἀσημωμένα.
 Ἐπολέμησαν στὴν Κρήτην ὅλα ὅλ- ἀνδρειωμένα.
 Ἡ Πατρίς μας ἐκινεῖτο, ὅπου χιόνι, ἢ βουνό.
 Ἑλληνόπουλο καρτέρι, εἶχε ναὶ νυκτερινό.
 Πάει, πάει, ναὶ ὁ χρόνος, φεῦ ! μᾶς -πῆρε ἀνδρειωμέ-
 [νους.
 Νέους τόσους, ἂν καὶ ἔχη ἡ Πατρίς μας καλλιτέρους.
 Μὲ πυρίτιδα ἀναμμένην ἐκτυπᾷτο ἡ σκλαβιά.
 Κ' ἀντηχοῦσε μέσ- τὴν Κρήτην τοῦ ἀνδρείου ἡ λαλιά.
 Τὸ χθὲς ἔτος ἐσκορπίσθη, ἀνεφάνη τὸ παρόν.
 Μέσ- στὸν πόλεμον -γεννήθη, μέσ- στὸ μέλλον τὸ λαμ-
 [πρόν.
 Τὸ χθὲς ἔτος ἀπωλέσθη, μέσ- τὸ χάος ναὶ κ' αὐτό.
 Τούρκους -πῆρε ναὶ μαζῇ του καὶ τοὺς -πῆρε στὸ σωρό.
 Δοξασμένη ἡ Πατρίς μας μὲ ἀπλοὺς ἐθελοντάς.
 Ἐδείξεν εἰς τὴν Τουρκίαν τί ἀξίζει ἡ Ἑλλάς.
 Ἐπερπάταγε τὴν νύκτα (μέσ- στὰ κύματα τοῦ χάρου)
 [τὸ μικρό μας τὸ σκαφίδι·

Τροφοδότης τουρκοφάγου, χωρὶς Τούρκος νὰ τὸ ἴδῃ.
 Δοξασμένη ἡ Πατρίς μας, μὲ ἀπλὰ ἐμπορικά.
 Ἐπολέμησε Τουρκίαν μὲ σκαφίδια ναὶ μικρά.
 Καὶ ἂν ἔφυγε τὸ ἔτος, ἔτος εἰν- ἱστορικόν·

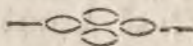
Ἦρχετε νὰ ὑποφώσκη καὶ τὸ μέλλον τὸ λαμπρόν.
 Εἰς τὸ παρελθὸν τὸ ἔτος· τ' ἅγιον μῦρον τοῦ Χριστοῦ·
 Τ' ἀφαιροῦσαν, ναὶ αἱ χεῖρες, τοῦ βαρβάρου Ὀθωμανοῦ.
 Πλὴν τὸ θεῖον ναὶ τὸ ὄμμα, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ·
 Ἔσωσε τ' ἅγιον μῦρον, τοῦ Σωτῆρός μας Χριστοῦ.
 Αἴφνης, αἴφνης ἀνεφάνη, εἰς ἀσπὴρ ναὶ φαεινός·
 -Φώτισε ναὶ τὴν πατρίδα, καὶ ἐσώθη ὁ Χριστός.
 Ὁ ἀσπὴρ αὐτὸς ἡ Ὀλγα, εἰν· ἡ πρώτη Χριστιανή·
 Τῶν τε ὀρφανῶν ἡ μήτηρ, τῶν Ἑλλήνων ἡ κλεινή.
 Στὰ βουνὰ ναὶ τῆς Ἑλλάδος μιὰ αὐγή, χρυσῇ αὐγῇ·
 Ναὶ ἀνέτειλεν ὠραία, κ' ἐσεῖσθη ὁλ· ἡ γῆ.
 Ἡ ὀρθόδοξος ἡ Ὀλγα, ὡς ἡ πρώτη βασιλὶς·
 Στὴν Ἑλλάδα ἀνεφάνη, κ' ἠλεκτρίσθη ἡ Πατρίς.
 Ὁ Γεώργιος κ' ἡ Ὀλγα,, δυὸ ἀστέρες φαεινοί·
 Εἰς αὐτοὺς ναὶ ἀτενίζουσιν οἱ ὑπόδουλοι λαοί.
 Ἐλα, ἔλα νέον ἔτος, μ' ἀσπασμὸν σὲ χαιρετῶ·
 Ναὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ σὲ τὸ καρτερῶ.
 Ἐγεννήθης ῥωμαλέον, ἐγεννήθης στὴν φωτιά·
 Στὰς ἡμέρας σου θὰ πέσῃ, τῶν Ἑλλήνων ἡ σκλαβιά.
 ὦ! ξημέρωσε, πατρίς μου, νέον ἔτος ναὶ λαμπρόν.
 Βχίν· ἡρέμα στὰ βουνὰ μας, μὲ τὸ μέλλον τὸ κλεινόν.
 Μόλις -φώτισε στὰ ὄρη ἡ ὠραία του αὐγή·
 Καὶ ἐσχίρτησεν ἡ σκλάβα τῶν Ἑλλήνων ἡ φυλή.
 Καλῶς ἦλθες νέον ἔτος, μ' ἀσπασμὸν σὲ χαιρετῶ·
 Τὸ ὠραῖον ναὶ τὸ μέλλον, ἀπὸ σένα καρτερῶ.
 Φώτισε τὸ νέον ἔτος, σκόρπισε χρυσῇ αὐγῇ·
 Καὶ ἐσχίρτισε ναὶ πᾶσα, τῶν Ἑλλήνων ἡ φυλή.
 Χέρι δίδουν στὴν Πατρίδα, οἱ ὑπόδουλοι ἀδελφοί·
 Ἡ Ἑλλάς τὸ ἀγκυλιάζει, συγχινεῖται ἡ σκλάβα γῆ.
 Μὲ λατρεῖν νέον ἔτος, ἀσκεπὴς σὲ χαιρετῶ·
 Μέσ· στὸ γέλοιό σου ὑποφώσκει ναὶ τὸ μέλλον τὸ λαμ-
 [πρόν·

Ἀνατέλλεις νέον ἔτος, καὶ ἡ ἀκτὶς ἀντανκλᾷ·

Στὴν καρδίαν ναὶ τοῦ σκλάβου, τὴν χρυσῇ σου τὴν χαρά.
 Στὰς ἡμέρας σου θ' ἀνθήσῃ ἡ ἀγία ἡ Πατρίς·
 Καὶ ὡς στόλισμα θὰ σ' ἔχῃ, ἡ πρὶν σκλάβα Ἑλληνίς.
 Χρυσῇ -μέρα νέου ἔτους, κάτι ἔχω νὰ σε -πῶ.
 Τὴν Πατρίδα ναὶ μεγάλην, ἀπὸ -σένα -πιθυμῶ.
 Καὶ τὴν Κρήτην στὴν Ἑλλάδα, ὅλα ὅλα καρτερῶ·
 Μὲ βασιλίσσαν τὴν Ὀλγαν, ὅλα ὅλα νὰ ἰδῶ.
 Καὶ τὰ ὄρφανὰ τῆς Κρήτης, νὰ μὴ κλαῖνε στὰς ἀγυιάς·
 Μάννα θέλομεν τὴν Κρήτην, τί στὰ ξένα περπατᾷς.
 Ὅα τονίσω ὡς μουσικὸς, ἓνα θούριον λαμπρόν·
 Διὰ τὴν σύνθεσίν του δότε, τὸ χρυσό σας τὸ λεπτόν.
 Ἔνα μέρος ναὶ θ' ἀφήσω, ἂν μὲ δώσητε λεπτὰ·
 Εἰς αὐτὰ τὰ σκορπισμένα, ναὶ τῆς Κρήτης τὰ μικρά.
 Εὐχομαι ἀπὸ καρδίας, ὅλα ὅλα τὰ μικρά.
 Ν' ἀποκτήσουν ναὶ Πατρίδα, νὰ μὴν ᾔναι ὄρφανά.
 Τὰ χρυσὰ σας τὰ λεπτὰ, τὸ ἐν τρίτον στὰ ὄρφανά·
 Τὸ ἄλλο τρίτον διὰ τὰ πλοῖα, ναὶ τὰ ἐθνικά.
 Ἡ πυρίτιδα θὰ πάρω, νὰ κτυπήσω τὴν σκλαδιά·
 Στὴν ὠραίαν Θεσσαλίαν, νὰ λαλῇ ἐλευθεριά.
 Μουσικὸς καὶ στρατιώτης, τί ὠραία ἂν σφαγῶ·
 Μὲ τὸ θούριον τοῦ Ῥήγα, μέσ- στὴν μάχην ἂν χαθῶ·
 Στὴν καρδιά- μου εἶναι γραμμένον, νὰ κτυπήσω τὴν σκλα-
 [βιά·
 Ν' ἀναζήσῃ ἀνδρειωμένη ἡ παλῆα ἐλευθεριά.
 Νὰ σ' ἀφήσω νέον ἔτος, ὦ Θεέ μου, δὲν -μπορῶ·
 Σ' ἀτενίζω καὶ διαβάζω, ναὶ τὸ μέλλον τὸ λαμπρό.
 Στὴν μορφήν σου νέον ἔτος, ἔπαιξα τ' ἔωθινόν·
 Ἡ καρδιά μου ὅλη πάλλει, γιὰ τὸ μέλλον τὸ κλεινόν·
 Ἀπλοὺς εἶμαι στρατιώτης, τελευταῖος μουσικὸς·
 Θάνατος ὑπὲρ Πατρίδος, εἶναι θάνατος λαμπρός.
 Τέκνον εἶμαι τῆς Πατρίδος, ἓνα μόνον ναὶ ποθῶ·
 Ν' ἀνθήσῃ ὠραῖον μέλλον, καὶ στὴν μάχην ἄς σφαγῶ.
 Τὸ ἐμπρὸς ὅταν ἀκούσω, θὰ πετῶ μέσ- στὴν χαρά.

Καὶ τὸ θούριον θὰ παίζω, θὰ βαδίζω ναὶ στερρῶ.
 Νέον ἔτος σ' ἀτενίζω, ἀσκεπὴς σὲ χαιρετῶ.
 Στὴν ἀγίαν μας Σοφίαν, εἶθε νὰ λειτουργηθῶ.
 «Μαύρη ἡ νύκτα στὰ βουνὰ» θὰ παίζω μὲ ρυθμόν.
 Γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ἐλευθεριὰ, ἐμπρὸς ἑωθινόν.
 Ἔπεσε ἓνα παλληκάρι, καὶ συμὰ μιὰ -μορφονειά.
 Μέσ- στοῦ χάρου ναὶ τὸ κῦμα φεῦ! κοιμοῦνται ἀγκαλιά.
 Ἡ Πατρίς ἀρκεῖ νὰ εἴπῃ, θέλω στόλον ἔθνικόν.
 Ἀναστένεται τ' Ἀρκάδι εἰς λαμπρὸν θωρακωτόν.
 Εἶμαι ἀπλοῦς ναὶ στρατιώτης, τὸν μανδύαν μου πουλῶ.
 Τὴν ἀξίαν του προσφέρω διὰ στόλον ἔθνικό-.
 Ἄς στενεύσουν ναὶ ὀλίγον τὰ πλατεῖά τὰ κρινολίνα.
 Καὶ πετᾷ εὐθὺς στὸ κῦμα, ἄλλη νέα Μπουμπουλίνα.
 Νέον ἔτος μόλις -φάνης, ἦνθισεν ἀμυγδαλιά.
 Ἄς ἀνθήσῃ ναὶ παντοῦ, καὶ ἡ ἐλεύθερη λαλιά.
 Εἰμ- ὁ ἔσχατος ὀπλίτης, στὴν Πατρίδα μου πιστός.
 Σ' ἀτενίζω πλὴν βαδίζω, ἀλλαγὴ κράζ- ὁ σκοπός.
 Ἀπὸ σὲ γελᾷ ἔτος, ἓνα μόνον ναὶ ζητῶ.
 Ἡ Πατρίς νὰ μεγαλώσῃ, μέσ- στὸ μέλλον τὸ λαμπρό.
 Τότε, τότε, ὦ θὰ παίζω, μὲ χαρὰν τὴν μουσικὴν.
 Δοξασμένην ναὶ θὰ βλέπω τὴν πατρίδα τὴν κλεινὴν.
 Τότε, τότε ναὶ τὴν νύκτα, θὰ φωνάζω τὸ τίς εἶ.
 Θὰ ἀποκρίνεται «Πατρίς» τοῦ ἀνδρείου ἡ φωνή.
 Θὰ ἀναβαίνω τὰ βουνὰ, θ' ἀτενίζω ἀπ' τὴν πλαγιά.
 Θὰ ἡχῇ παντοῦ ἡ δόξα, κ' ἡ ἐλεύθερη λαλιά.
 Νέον ἔτος μου σ' ἀφίνω, μὲ καλοῦν στὴν μουσικὴν.
 Στ' ὄνομά σου ναὶ θὰ παίζω, μίαν νέαν ναὶ ᾠδὴν.
 Ἡ Ἑλλάς νὰ μεγαλώσῃ, καὶ νὰ λείψῃ ἡ σκλαβιά.
 Αὐτὸ θέλω, αὐτὸ θέλει, ἡ ἄθωα μου καρδιά.
 Ὅλα ὅλα στὰ χαρίζω, καὶ αὐτὴν μου τὴν ζωὴν.
 Τὴν Πατρίδα μόν- μεγάλην, τὴν φιλότατην καὶ κλεινὴν.
 Ναὶ γεννιήθηκες μὲ γέλιο, ναὶ ἀνέτειλες λαμπρά.
 Στάς ἡμέρας σου θὰ γίνῃ ἡ Πατρίς μας κραταιά.

Μέσ- στον πόλεμον γεννήθης, καὶ σκορπᾶς παντοῦ φωτιά·
Θὰ κτυπήσης, θὰ σκορπίσης ἀνυπόφορον σκλαβιά.
Ἄπ' τοῦ χάρου νὰ τὸ κῦμα, ἀναζῇ ἡ Μπουμπουλίνα.
Ἀρκεῖ μόνον νὰ στενεύσουν, τὰ πλατεῖα τὰ κρινολίνα.

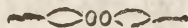
ΤΟ
ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ
1868.

ΕΚΔΟΣΙΣ Β'.

Υπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ
Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

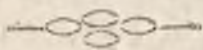
Β'.

ΑΙ στιγμαί σου μία μία, ὡς τὰ φύλλα φθινοπώρου·
Ἐπεσαν στὸ χάος μέσα, τοῦ καταστροφέως χρόνου.
Ἐμαρδνθης καὶ σὺ χρόνε, ἀφ' οὗ -τάραξες τὸ πᾶν·
Ξεφυχᾶς ἀφίνεις -πίσω θορυβώδη τροχιάν.

Μέσ- στὸν πόλεμον γεννήθης, παντοῦ -σκόρπαγες φω-
[τιά.

Ἐσθυσες πρὶν σθύση χρόνε, πολυδάκρυτος σκλαβιά.
Μέσ-στὸν θόρυβον ἐπλάσθης, μέσ-στὸν κρότον τελευτᾷς.
Φεῦ! στὰ ἶχνη σου ἀφίνεις, ἐρημώσεις καὶ σφαγᾶς.
Χρόνε φεύγεις, πλὴν ἀφίνεις τὴν ἀγίαν μας μικράν.
Ὁ νεῖος χρόνος θ' ἀναδείξῃ τὴν πατρίδα κραταιάν.
Πάει, πάει ναὶ τὸ ἔτος, τοῦ ἐξήκοντα ἐπτὰ.
Πίπτει, πίπτει μέσ-στὸ χάος, μέσ- στὴν ἄβυσσον πετᾷ.
Εἰς τὸ παρελθὸν τὸ ἔτος, ἡ μικρὰ ναὶ ἡ Ἑλλάς.
Μὲ τὸ θούριον τοῦ Ῥήγα, περπατοῦσε στὰς ἀγυιάς.
Στὰς ἡμέρας σου ναὶ χρόνε, μ' ἄρματα ἀσημωμένα.
Ἐπολέμησαν στὴν Κρήτην, νειάτα τόσα ἀνδρειωμένα.
Ἐπασσύτερα φεῦ! κεῖνται μέσ- στοῦ βράχου τὴν πλαγιά.
Κ' ἀντηχοῦν οἱ πέριξ βράχοι, τὴν νεκρώσιμον ληλιά.
Εἰς τὸ παρελθὸν τὸ ἔτος μὲ ἀπλοὺς ἐθελοντάς.
Ἐδειξεν εἰς τὴν Τουρκίαν, τί ἀξίζει ἡ Ἑλλάς.
Κ' ἂν ξεψύχῃσεν τ' Ἀρκάδι, ποῦ πετοῦσε στὰ νερά.
Σ' ἐπολέμησε Τουρκία, κ' ἄς σὲ λέγουν κραταιά.
Στὸ ἐκπνεῦσαν ναὶ τὸ ἔτος, ἠλεκτρίσθη δούλη γῆ.
Σκλάβα ἔμεινε φεῦ! πάλιν, κ' ἀντηχεῖ ἡ οἰμωγή.
Εἰς τὸ παρελθὸν τὸ ἔτος, εἰς ἀστὴρ ναὶ φεινός.
Μόλις ἔλαμψε κ' ἐσείσθη, πᾶς ὁμόφυλος λαός.
Ὁ ἀστὴρ αὐτὸς ἡ Ὀλγα, εἰν- ἡ πρώτη χριστιανή.
Τῶν τε ὄρφανῶν ἡ μήτηρ, τῶν Ἑλλήνων ἡ κλεινή.
Νέον ἔτος ἀνατέλλει, κ' ἀντηχεῖ χαρᾶς ληλιά.
Ὡς βασίλισσα προβαίνει ἡ χρυσῇ πρωτοχρονιά.
ὦ! σκορπᾷ χρυσᾶς ἀκτῖνας, ποῦ ἀνάπτουνε φωτιά.
Εἰς τὴν ὄψιν των ναὶ πίπτει, ἡ πολύστονος σκλαβιά.
Γάλια, γάλια ναὶ προβαίνει, καὶ στὸ χέρι του κρατεῖ.
Μέγα μέλλον τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ πᾶν χειροκροτεῖ.
Αὐτὸ γράφει, ἡ Πατρίς μας πῶς θὰ γίνῃ κραταιά.
Πλὴν ἀπλώσατε τὸ χέρι στί λεπτά σας τὰ χρυσᾶ.

Ὁ διανομεὺς σᾶς φέρει, τὴν χρυσῇ πρωτοχρονιά·
 Κ' εὐχεται νὰ βασιλεύσῃ, παντοῦ -λεύθερη λαλιά.
 Πλὴν ἀπλώσατε τὸ χέρι στὰ χρυσᾶ σας τὰ λεπτά·
 Ἐνα μέρος νὰ θὰ δώσῃ, εἰς τὰ σκόρπια ὄρφανά·
 Ὁ διανομεὺς τοῦ φύλλου, νὰ σᾶς εὐχεται πολλά·
 Ὅλα ὅλα νὰ τὰ πλούτη, καὶ τοῦ Κροίσου τὰ καλά.
 Τ' ἅγιον μῦρον νὰ ἀνθήσῃ, τοῦ Σωτῆρός μας Χριστοῦ·
 Νὰ κηρύττεται ὁ λόγος, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.
 Ἡ Πατρίς νὰ μεγαλώσῃ, καὶ νὰ πέσῃ ἡ σκλαβιά·
 Ναὶ παντοῦ νὰ θριαμβεύσῃ, ἡ παληὰ ἐλευθεριά.
 Ὅλα ὅλ- νὰ τὰ σκόρπια, τὰ καῦμένα τὰ μικρά·
 Ν' ἀποκτήσουν- νὰ πατρίδα, νὰ μὴν ᾔναι ὄρφνά.
 Στοῦ γνωστοῦ διανομέως, τὰ χρυσᾶ σας τὰ λεπτά·
 Δότε καὶ αὐτὸς σᾶς δίδει, νὰ τοῦ Κροίσου τ' ἀγαθά·
 Ἐνα μέρος θέλει δώσει, στὰ μικρὰ τὰ ὄρφνά·
 Κ' ὅσα πλεόν περισσεύουν, διὰ πλοῖα ἔθνικά.
 Νέον ἔτος μου σὲ βλέπω, μὲ τὸ γέλοιο ὑψηλά·
 Ν' ἀνατέλλῃς στὰ ὠραῖα, τῆς πατρίδος τὰ βουνά.
 Εἰς τὰς χεῖράς σου βασιτάζεις, τὴν σημαίν ὑψηλά·
 Μὲ αὐτὴν νὰ θὰ βιδίσῃ, καὶ θὰ γίνῃ νοταϊά.

ΤΟ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

1868.

ΕΚΔΟΣΙΣ Α΄.

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ
Φθιωτιδοφωκίδος.

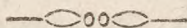
Γ.

ΚΑΤΑΒΑΙΝΕΙΣ καὶ σὺ χρόνε τοῦ ἐξήκοντα ἐπτά·
Τὰς βιθμίδας φεῦ! τοῦ τάφου, ὅλ. ἐπλάσθησαν φθαρτά.
Νέος ἦλθες εἰς τὸν κόσμον, ἔφερες καταστροφάς·
Φεύγεις χρόνε γηραλέος, καὶ ἀφίνεις συμφοράς.
Ὅλη. ὅλ. ἡ τροχιά σου, ἦτο καὶ πολεμική·
Εἰς πᾶν βῆμά σου ἀντήχει, καὶ μιὰ μάχη φονική.
Ἐγεννήθης μὲ ῥομφαίαν, καὶ ἐπλάσθης τολμηρός·

Θνήσκεις ἤδη μαραμμένος, σὲ ἀζήρηπας- ὁ καιρὸς.
 Εἰς τὸ παρελθὸν τὸ ἔτος, ἡ ἀγία ἡ Πατρίς·
 Περπατοῦσε ῥωμαλέα, κ' ἠλεκτρίζετο καθεὶς.
 Ἐνθα βράχος, ἡ σκοτάδι, ἡ ἀπόκρημνο βουνό·
 -Κεῖ φύλαττε καρτέρι, Ἑλληνόπουλο -ῥφανό.
 Ἡ νεότης ἐμειδία, μ' ὅπλα ὅλη στολισμένη·
 Μέσ- στῆς Κρήτης τὰ βουνά, ἔδραμ- ἐνθουσιασμένη.
 Καὶ ἄν ἐπιπτε εἰς νέος, εἰς τοῦ βράχου τὴν πλαγιά·
 Ἄλλος νέος -κεῖ συμά του, ἐπιπτε στὴν ἀγκαλιά.
 Ὁ χθὲς χρόνος πάει πάει, ἀνεφάνη ὁ παρών·
 Αὐτὸς φέρει καὶ τὸ μέλλον, τῆς Πατρίδος τὸ λαμπρόν.
 Ἐπερπάταγα ναὶ χρόνον, τῆς «Φωνῆς» συνδρομηταί·
 Μὲ τὸ φύλλον εἰς τὰς χεῖρας, καὶ χωρὶς λεπτὸν ποτέ.
 Τώρα τώρᾳ ποῦ σᾶς φέρω, τὴν καλὴ πρωτοχρονιά·
 Ναὶ ἀπλώσατε τὸ χέρι, στὰ χρυσᾶ σας τὰ λιανιά·
 Ἀπὸ θύραν ναὶ εἰς θύραν, μὲ τὸ φύλλον τακτικά·
 Σᾶς ἐστόλιζα μὲ νέα, τόσα εὐρωπαϊκά.
 Πλὴν ἀπλώσατε τὸ χέρι, στὸν χρυσό σας κορδανί·
 Ἐνα μέρος ναὶ θὰ δώσω εἰς τὰ σκόρπια ὄρσανά.
 Μὲ τὸ νέον ἤδη ἔτος, νέα Εὐρωπαϊκά·
 Καθεκάστην θὰ σᾶς φέρω, τὴν πρώην τακτικά·
 Πλὴν ἀπλώσατε τὸ χέρι, στὰ χρυσᾶ σας τὰ λεπτά·
 Κ' ὁ διανομεὺς εἰς ἔτη, ναὶ σᾶς εὐχεται πολλά·
 Φύλλον, φύλλον διανέμων, τὰ σανδάλια χαλνῶ·
 Νέα θέλω ναὶ νὰ πάρω, γιὰ τὸν χρόνο- τὸν καλό·
 Πλὴν προσέξατε ἡ λίρα, νὰ -ῖναι καθαρὸς χρυσός·
 Εἰς τὸ μίγμα νὰ μὴν ᾔηται, εἰμὴ μέτριος χαλκός.

ΤΟ
ΑΡΚΑΔΙ.

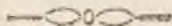

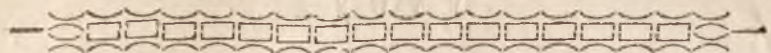
ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ
Εἰς τὸν Φιλέλληνα

ΒΙΚΤΩΡΑ ΟΥΓΡ.

«Ο,ΤΙ ΕΚΕΙ ΕΙΝΑΙ ΗΩΣ, ΔΕΝ ΔΥΝΑΤΑΙ ΕΝΤΑΥΘΑ
ΝΑ ΗΝΑΙ ΤΑΦΟΣ.»

ΕΚΔΟΣΙΣ Β'.

——
120 Ἀρχάδιον, ἱερὰ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου Μονή,
κεῖται ἐν τῷ μέσῳ μαγευτικῆς καὶ ὠραίας κοιλάδος κα-
ταρρύτου καὶ καταφύτου, ἐκτίσθη ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν
χρόνων.

Τὴν 8 (20) Νοεμβρίου ἐπολιόρησεν ὁ Μουσταφᾶ Πασ-
σᾶς τὴν Μονὴν μετὰ στρατοῦ 16,000 τακτικοῦ καὶ Ἀλ-
βανῶν, καὶ ἀμέσως ἤρχισε διὰ τοῦ πυροβολικοῦ νὰ
σφαιροβολῇ καθ' ὅλην τὴν νύκτα· τὴν δὲ ἐπιοῦσαν 9(21)
πρὸς τὴν ἐσπέραν ἐγένετο ἡ τρομερὰ ἐκπυρσοκρότησις,
ὅτε νέφη καπνοῦ κατεσκοτίσαν τὴν ἀτμοσφαῖραν· ἐνῷ
δὲ κατέπιπτε τὸ ἱερὸν τῆς Μονῆς τέμενος, οἱ ἐντὸς τοῦ
ἡγουμενικοῦ ἀνδρεῖοι ὥρμησαν ἐκτὸς τῆς Μονῆς, μὲ τὰ
γιαταγάνια εἰς χεῖρας, καὶ σφάζοντες τοὺς ἀπίστους ἔ-
πесαν, πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Πατρίδος, μὲ τὸν ἐνδοξό-
τερον τῶν θανάτων.

Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν θρήνων καὶ τῶν ὀδυρμῶν τῶν
καιομένων μαννάδων καὶ ὀρφανοπαίδων, φωνὴ σπαραξι-
κάρδιος ἠκούσθη ἐν τῇ ἐρημωθείσῃ ἁγίᾳ Μονῇ, «Ραχὴλ
κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς».

Ἐπесαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς 854 ἀνδρεῖοι μετὰ
γυναικοπαίδων· Θεέ μου! ἄγνωστα τὰ ὀνόματα. Ἡ ἱερὰ
τοῦ Λεωνίδα πλὰξ θὰ καλύψῃ καὶ ταῦτα· ἡ ἁγία Πα-
τρίς μας εἶναι τῶνόντι ἡ βασίλισσα τῆς δόξης.

Εὐρώπη! Εὐρώπη! δὲν ἀρκοῦν τόσαι σφαγαί, τόσοι
ὀδυρμοί, τόσα ἀχνίζοντα αἵματα, ἀναμένεις νὰ με-
ταβληθῇ εἰς τάφον ἡ ἥρωτόκος Κρήτη, καὶ μετέπει-
τα νὰ κηρύξῃ τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἑνωσίν της;

Ἑλλάς! μὲ ὅποσας θυσίας ἐξαγοράζεις τὰς ἐλευθε-
ρίας σου!

Οἱ Καιροὶ τῆς δουλείας παρῆλθον, εἰν-^[αίων] ισότητος ἤδη.

Εἰς μὴν ὥραν ὑπόδουλος χώρα, καταστρέφει αἰώνων
^[ζυγόν.]

Μάχου, μάχου, καὶ θραυε ἀλύσεις,

Ἄν ἐλεύθερος θέλῃς νὰ ζήσης.

Ἰσορροπία καὶ Ἀκεραιότης, σύνθημα εἶναι τῶν κραταιῶν.

Ἐλευθερία καὶ Ἐθνικότης, σύμβολον νέον δούλων λαῶν.

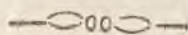
ΤΟ
ΑΡΚΑΔΙΟΝ

ΔΙΑΒΑΤΑ ΜΕ ΣΕΒΑΣ!!!

Θεέ μου! ὑπὸ τὰ ἐρημωμένα ἐκεῖνα ἐρείπια, ἔκειτο
ἄλλοτε ἡ ἱερὰ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου Μονή.

Εἰς τὰ ἅγια αὐτῆς χώματα ἀναπαύονται τὰ ἱερὰ τῶν
πεσόντων ἡρώων κόκκαλα,

Ἐπεσε φεῦ! τὸ Ἀρκάδι, ὡς τὸ ἄστρον τῆς νυκτός·
Ἐ' ἓνας κρίνος ἐμαράνθη, καὶ κατέπεσε νεκρός.

ΤΟ

ΑΡΚΑΔΙΟΝ.

Τὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ

Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος.

—οοο—

ΕΚΔΟΣΙΣ Β΄.

ΤΟΥ Ἀρκαδίου, Θεέ! θῆ ψάλλω σπαρχζικάρδιον
[συμφοράν.

Ἐκεῖ ποῦ πέσαν δολίαις μαννάδες, γιὰ τὴν Πατρίδα τὴν
[ιεράν.

Μὴ μαύρη νύκτα εἰς τὸ Ἀρκάδι, ἔπεσε σκότος λίαν πολὺ.
Καὶ ἡ Σελήνη ἐμυρολόγα, μέσα σὲ νέφος λίαν βαθύ.

Ἡ νύκτα ἦτον ἡ ἀπαισία, ποῦ ἐδασίλευεν ἡ σιγή·
Καὶ στὸ καρτέρι τὸ παλληκάρι, σύντροφον εἶχε μαῦρο
[κλαρί.

Ὁ δὲ ἡγούμενος, ὁλως σύννους, ὠχυρωμένος μέσ- στὴν
[Μονήν.

Ἀνδρεῖοι, εἶπε, δρᾶμα μεγέλο μαζ περιμένει, φεῦ! τὴν αὐγὴν.
Σὲ καρποῦλι νὰ πάγῃ ἕνας· ναὶ εἶναι σκότος πολὺ βαθύ.
Πατημασίαν ἅμα ἀκούσῃ, ἅς κράξῃ τότε μὲ τὸ, τίς εἰ;
Ξεφτέρει ἄλλο σὲ καρποῦλι, ἅς ξενυκτίσῃ στὸν βράχον
[-χεῖ.

Καὶ ἐν κλαράκι ἂν θορυδήσῃ, ἅς ἐρωτήσῃ πάλιν, τίς εἰ;
Στὸ ῥήμο κλῆσι, στὸ χιόνι μέσα, σὰν ν' ἀκούεται μιὰ φωνή·
Φωνὴ συνθήματος, Σφακτηρία, ἐχθρὸς ἀνέρχεται στὴν
[Μονή.

Τὸ Μεσολόγγι καὶ τὸ Βαλτέτζι, φωνάζουν γύρωθι οἱ
[σκοποί.

Ἀνδρεῖοι ἔτοιμοι εἰς τὰ ὄπλα, καὶ μαζ προσέβαλον οἱ
[ἐχθροί.

Ξημερώνει μαύρ- ἡμέρα, γύρω, γύρω κυκλοῦται ἡ Μονή·
Τὸ γκριαοὺρ ἀλαλάζουν τὰ στίφη, κ' ἀπειλοῦν μὲ τυράν-
(νου σπαθί.

Εἰς Ἀρκάδι λαλεῖ καρυσφύλλι, τῶν τυράννων σκοτώνει
[φωνή.

Δι' ἐσᾶς δὲν ἀξίζει τὸ βόλι, εἰς σωροὺς, εἰς σιεροὺς ἡ
[σφαγή.

Ἀλαλάζουν τὰ βάρβαρα στίφη, πυροβόλα σκοπεύουν ἐκεῖ·
Χρεμετίζουν οἱ ἄγριοι ἵπποι, καὶ βούζει παντοῦ ἡ σφαγή.
Τὰ μικρά μου, κακοῦργοι, ποῦ εἶναι, φεῦ! ἐσφάγησαν
[μέσ- στὴν σπηλιά.

Ἄς ντυθῇ μάννα Τοῦρκα στὰ μαῦρα, σημαδεύει σκοτώ-
(ναι Πασᾶ.

Ἀπ' τὰ κελλιὰ ἀγναντεύουν ἀνδρεῖοι, βαρδάρων σκοπεύ-
(ουν ὁρδᾶς.

Σανταρόζας καὶ Νόρμαν φωνάζουν, καὶ σκορπᾶνε Τουρ-
[κῶν κεφαλὰς.

Τὰ πέριξ ἤδη τοῦ Ἀρκαδίου, γεμάτα εἶναι ἀπὸ νεκρούς·
Ἐδῶ οἱ Τοῦρκοι ἀλλάχ φωνάζουν, ἐκεῖ Λιγύπτιοι εἰς
[σωρούς.

Τὸ πῦρ ἀρχίζει ἤδη νὰ παύη, πρεσβεῖαν πέμπει ὁ Μου-
(σταφᾶς·

Συνθήκας θέλει μὲ τοὺς γενναίους, καὶ ὑποσχέσεις δι-
[δει πολλὰς.

Παραδοθῆτε, κράζει ὁ κήρυξ, καὶ δὲν σᾶς σφάζει ὁ Μου-
[σταφᾶς·

Τὰ ὅπλα ρίψατε, πρὶν ἢ ὀργή του σᾶς καταστρέψῃ διὰ
[μῖας·

Ὁρκίσθη δὲ εἰς τὸ σπαθί του, ἐὰν δὲν δείξετε ὑποταγή·
Τὸ Μοναστηρί σας νὰ κρημνίσῃ, καὶ νὰ σᾶς κάμῃ ἰσιω-
[μα γῆ.

Τοῦρκοι εἰπέτε στὸν αἰμοβόρον, τὸν ἀρχηγόν σας τὸν
(Μουσταφᾶν·

Ἐνθα τὸ βόλι γερὰ συρίζει, δὲν ἀψήσῃνε ἕνα Πασᾶν.
Βούζουν ράχαι, κροτοῦν οἱ κάμποι, τὰ πυροβόλα σφαιρο-
(βολουῦν·

Στὸ Μοναστηρί ἡ πύλη πίπτει, ἀπὸ τὸ ῥῆγμα Τοῦρκοι
[ὀρμοῦν.

Οἱ δὲ ἀνδρεῖοι ἀπ' τὰ κελλία -πίσω, φωνάζουν, Ὁθωμανοί·
Ἀλλάχ στενάζουν, καὶ Τοῦρκοι πίπτουν στοῦ Ἀρκαδίου
[μέσ-στην αὐλή·

Ἑλληνοποῦλες μὲ τὰ μικρά, τὰ Ἑλληνόπουλα τ' ὀρφανά·
Ἡ ὥρα ἦλθε γιὰ νὰ ταφῶμεν, μέσα σ' ἐρείπια ἱερά.

Ἡγούμενέμου, μὴ μάννα κράζει, ἔχω ἀθάπτιστο τὸ μωρό·
Γιὰ τὴν Πατρίδα ὅποιος κ' ἂν πέσῃ, τ' ὄνομά του εἶναι
[γνωστό·

Ἀφοῦ τοιοῦτον τὸ πεπρωμένον, ὅταν κελεύῃ καὶ ἡ Πα-
[τρις·

Τὴν Παναγίαν μας ν' ἀσπασθῶμεν, καὶ ἄς ἐκπνεύσωμεν
[παρευθύς.

Ἡ ἱστορία γιὰ τὸν Καφάλην, σελίδας ἔχει πολλές χρυ-
[σᾶς.

Διὰ Ἀρχάδιον θ' ἀνοίξῃ, ἡρώων νέων ἄλλας λαμπράς.

Ἀνδρεῖοι· δεῦτε, καὶ σεῖς ἀθῶα, εἰς νεκρώσιμον ἀσπασμόν·
Συγχωρηθῆτε, θ' ἀναβῶμεν στὸν Ἑλληνόπλαστον Οὐ-
(ρανόν.

Στῶν ὑπογείων βαθεῖα τὰ σκοῦτη, ἡκούσθη αἰφνης βοή πολλή·

Σωρὸς πυρίτιδος ἀνεφλέχθη, καὶ ἀνετράπη ἡ πέριξ γῆ.

Τρεῖς χιλιάδες ἐκ τῶν βαρβάρων ἔπεσαν, κύκλω εἰς τὴν
[Μονήν.

Ὁ Μουσταφᾶς τῶν εἰς τὰ Χανία, μόλις ἐπῆρε ἀναπνοήν.

Τὸ πᾶν ἐσεῖσθη καὶ αἱ μαννάδες, μὲ τὰ μικρούλια στὴν
(ἀγκαλιά·

Ἐσφενδονίζοντο εἰς τὰ ὕψη, γιὰ τὴν ἁγίαν ἐλευθεριά.

Ὅτ' οἱ ἄνεμοι μ' ὀργὴν συρίζουν, καὶ φέρουν μαῦρα οἶ
(Οὐρανοί·

Ἐξαγριοῦται τότε ἡ φύσις, καὶ πολεμᾶνε οἱ κεραυνοί.

Τοῦ Ἀρχαδίου πτώσις ὁμοία, μὲ καταιγίδα φεῦ! τρομεράν·

Ἦτις παρέσυρε τὴν Τουρκίαν, στὴν τελευταίαν τῆς ἐκ-
(φοράν.

Ἑλλήνων λοῖδωροι δὲν συγχινεῖσθε, δι' ἓν δρᾶμα ἡρωϊκόν·

Ἐνθα μιὰ φουκτα ἀνδρείων πίπτει, γιὰ τὴν Πατρίδα, καὶ
(τὸν Θεόν.

Μὴ μὴ στὸν χάρτην μὴ θεωρεῖτε, ἐκεῖ μικρούλα εἶν ἡ
(Πατρίς·

Τὸν νοῦν σας ρίψτε εἰς τὸ Ἀρχάδι, ναὶ ναὶ μεγάλη εἶν ἡ
(Πατρίς.

Ὅσαις μαννάδες ἔχετε τέκνα, μὴ λησμονεῖτε τοῦ Ἀρχα-
(δίου τὴν συμφορά·

Καὶ συνεισφέρατε γιὰ τὴν Κρήτην, καὶ γιὰ τὰ σκόρπια
(τῆς ὀρφανᾶ.

ἔκει στὰ ἄγια τῶν ἁγίων, στοῦ Ἀρχαδίου μέσ-στην
(Μονήν·

Κατέδη ἄγγελος καὶ τὰ πῆρε, στήν οὐρανίην ἄνω σκηνήν.

Ἡ μάννα ἔπεσε στοῦ Ἀρχαδί, στήν ἀγκαλιά της τὸ ὄρ-
(φανό·

Τὸ χέρι ἄπλωσε τ' ἀγγελούδι, καὶ τοὺς ἐπῆρε στὸν Οὐ-
(φανό.

Ἡ Βασίλισσα τώρα τῆς νύκτας, στοῦ Ἀρχαδί θωλὰ περ-
(πατεῖ·

Μέσ- στὸν ἴσκιό ποῦ ρίχνουν τὰ ρεῖπια, σὲ σκοτάδι πλα-
(νᾶται βαθύ.

Κρύψου φῶς μου βογκᾷ ἡ Σελήνη, νὰ μὴ βλέπω τ' ἀθῶα
(μικρά·

Φεῦ! ἀσπαίρουν ἀκόμη στοῦ ἡῶμα, καὶ θρηνᾶνε ταῖς μάν-
(ναις πικρά·

Σκοτισμένη στὰ σύννεφα φεύγει, ἐκεῖ δάκρυα χύνει πολλά.
Αὐτὰ πίπτουν μέσ- στοῦ Ἀρχαδί, καὶ ὀρσιζοῦν ἀνδρείων
(κορμιά.

Στὸ καρτέρι φύλαττε Πούλια, ἅμᾳ νοιώσης πῶς πίπτει ἡ
(σκληδιά·

Διώξ- τὰ νέφη νὰ λάμψη τὸ φῶς μου, στὰ σκιώδη τῆς
(Κρήτης βουνά.

Στὰ πελαγῇ ἂν σβύσῃ τὸ φῶς μου, θ' ἀνατεῖλῃ πάλιν
(ψηλά.

Νὰ ἰδῇ τὴν φιλότατην Ἑλλάδα, καὶ τὴν Κρήτην σὺμὰ της
(σὺμά.

Στὸ σκοτάδι νὰ βγαίνωμεν Πούλια, καὶ σεῖς ἄστρα μικρά
(μου μικρά·

Νὰ φωτᾶμε τὰ σκορπια παιδιὰ της, π' ὅλο σπεύδουν σιμά
(της σιμό.

Τότε ὁ κόσμος θέλει δὲν θέλει, θὰ φωνάξῃ ἐμπρὸς ὦ Ἑλλάς·
Ναὶ σὲ πρέπει νὰ ἦσαι μεγάλη, καὶ τῶν φῶτων φλογώ-
(δης λαμπάς.

Στὴν Εὐρώπην ἔδειξε ἡ Κρήτη, ἡ Ἑλλάς πῶς ὑπάρχει
 (καὶ ζῇ·
 Στολισμένον τὸν νοῦν της πῶς ἔχει, καὶ στὰς χεῖρας
 (γενναῖο σπαθί·
 Ἔχε ὑγείαν ἡ νεότης κράζει, ναὶ μάννα πλέον ἀναχωρῶ-
 Θὰ πολεμήσω γιὰ τὴν Πατρίδα, τίς ξεύρει πλέον ἂν σὲ
 (ἰδῶ.
 Ὡς Σπαρτιάτισσα μὴ μὴ δακρύσης, ἂν μάθης Μητὲρ
 (πῶς δὲν ζῶ.
 Δόξα σου εἶναι ἂν ἓν σου φίλτρον, διὰ τὴν Κρήτην πέση
 (νεκρό·
 Ἡ νεολαία ἐνθουσιῶτα, μέσα στὴν δόξαν ὅλη πετᾷ·
 Περνᾷ πελάγη, τρέχει στοὺς βράχους, τὸ βόλι ρίπτει
 (παντοῦ νικᾷ.
 Στὰ φυλλοκάρδια πολλῶν μαννάδων, εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι
 (γνωστά·
 Φεῦ! ὅσα νειάτα μέσα στὴν δόξαν, γιὰ τὴν Πατρίδα πέ-
 (σαν νεκρά.
 Ὁ πάλαι Ἕλλην ὄρκον, εἶχε, τὸν Μαραθῶνα κ' ἓνα Θεόν·
 Ὁ δὲ νεώτερος Μεσολόγγι, καὶ τ' Ἀρχάδι τὸ ἱερόν·
 Μὲ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰς χεῖρας, ὅταν τὸν λέγῃ ὁ
 (ιερεὺς·
 Ὁ Ἕλλην πέρνει τὸ καρυοφύλλι, καὶ πολεμάει ὡς Ἀ-
 (χιλλεύς·
 Περνάει τὸ χιόνι πετᾷ στὸν βράχον, καὶ διαβαίνει ὡς ἀ-
 (στραπὴ·
 Ὡς παλληκάρι, ὅπου πατήσῃ, ἀφίνει ἀχνάρι τρέμει ἡ γῆ·
 Στὸν Τοῦρκον λέγει τὸ βόλι ἀξίζει, εἶναι ὁ ἥχος του
 (βρύς·
 Σὺν σημαδεύσῃ ὁ Τοῦρκος φεύγει, καὶ πίπτει κάτω στὴν
 (γῆν πρηνής·
 Ὁ Τοῦρκος φεύγει πέρνει μαζί του, δυὸ λέξεις φαύλαις
 (γχιχὸρ, ῥαγιὰς·

Τὸ λεξικόν του φαῦλον κακοῦργον, τοῦ τὸ κατέκαυσεν ἡ
(Ἑλλάς.

Εὐρώπη ξύπνα λόγον θὰ δώσης, μήτηρ δὲν εἶσαι Χριστι-
(ανή.

Τὸ ἅγιόν μας σώνεται μῦρον, μᾶς τὸ ἐπῆραν Ὁθωμανοί.
Ξύπνα Εὐρώπη δόσε τὸ χέρι, σὲ πολυστένακτον φεῦ!
(σκληδιά.

Ἡ τάφον ἀνοιξε μέσα νὰ πέσουν, ἀνδρειωμένα σκληρά
(κορμιά.

Μὴ μὴ φωνάζεις ἀκεραιότης, καὶ εἶναι τώρα ἄλλοι καιροί.
Ὁ Ἕλλην πλέον θὰ μεγαλώσῃ, αὐτὸ προλέγουσιν οἱ
(Οὐρανοί.

Εὐρώπη ξύπνα θὰ δώσης λόγον, ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν Θεόν-
Μὰ τοὺς πεσόντας μέσ- στὸ Ἀρκάδι, καὶ Μεσολόγγι
(μας τὸ κλεινόν.

Πλάσμα δὲν ἦτον, μόν- εἶναι πρᾶγμα, τῶν Ναυαρίνων δό-
(ξα κλεινῇ.

Προστάται τότε τῶν Πανελλήνων, ἤλλαξαν ἤδη φεῦ! οἱ
(καιροί.

Ἐν ᾧ ἐπιπτε τὸ Ἀρκάδι, σημάδι ἐφάνη στὸν Οὐρανόν.

Ἀγκαλιασθῆκαν τὸ Μεσολόγγι, καὶ ὁ ἀρχαῖός μας Μα-
(ραθών.

Ὅταν εἰς νύκτα γαληνιαῖαν, στὸν γαλανόν μας τὸν Οὐ-
(ρανόν.

Ρίψῃς τὸ βλέμμα θ' ἐνακαλύψῃς, ἔναν ἐλόφωτον σταυρόν.
Τὸ φῶς του ἐνθα ἀντανακλᾶται, ὅπου ὑψοῦται στήλῃ
(φωτός.

Ἐκεῖ, ὦ ξένε, τ' Ἀρκάδι κεῖται, καὶ ὁ Ἡγούμενος ὁ
(σεπτός.

Τὰ ρεῖπιά του μὲ πόσῃ δόξαν, εἶναι πεσμένα κάτω στη-
(γῇ.

Ἡ ἱστορία θὰ ὁμιλήσῃ, ἄς βασιλεύῃ ἤδη σιγή.

Κάθε λιθάρι εἶναι ἡρώον, μὲ δόξα κεῖται Ἑλληνικῇ.

Ἡ γῆ σου ὅλη, Μονὴ θαυμάτων, ἀπεκατέστη ἱστορική,
Ὁ κόσμος ὅλος ἐάν φωνάξῃ, Ἑλλάς σταμάτησον· μὴ ἐμ-
(πρὸς)
(Αὐτὴ ἡ θεία τῶντι πλάσις, ἡ πολυστένακτος ἡ Πατρίς).
Θὰ μεγαλώσῃ αὐτὸ τὸ γράφει, κ' ὁ Ἑλληνόπλαστος εὐ-
(ρανός.

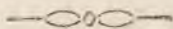
Ἐγγραφον ἐν Λαμιά τὸ ἑσπέρας τῆς 10 Δεβρίου 1866.

Η

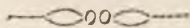
ΜΑΡΤΙΟΥ 1868.

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

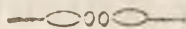

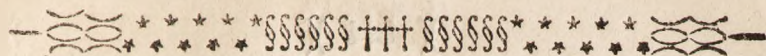
ΑΦΙΕΡΩΤΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΩΝ ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑ-
ΤΡΙΔΟΣ ΠΕΣΟΝΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ.

Νεολαία εἰς τὴν μέσσην τοῦ πολέμου τὸ σπαθί·
Ἐμπροστά μ' ἀνδρείον βῆμα, κ' ὁ ἐχθρὸς θὰ σκορπισθῇ.
Δι' ἐσᾶς ναὶ ἀνατέλλει, τοῦ Μαρτίου ἡ αὐγή·
Στὰς ἀγκάλης τῆς πετᾶτε, ξεσκληθώσατε τὴν γῆ .

Η

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1868.

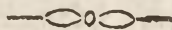
ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΘΕΙΣ

ὑπὸ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ
Φθιωτιδοσωκίδος.

Τελουμένης τῆς Ἐθνικῆς τελετῆς, εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς
Ἐλευθερίας, παρουσίᾳ τῶν στρατιωτικῶν καὶ
πολιτικῶν ἀρχῶν.

Φίλοι Συμπολῖται, Γενναῖε Στρατέ.

ΑΝΑΒΑΙΝΕΙ καὶ αὐθις τὰ ἐλεύθερα τῆς φίλης Πα-
τρίδος βουνά, ἢ χρυσῇ τοῦ Μαρτίου αὐγῇ. Ἀνατέλλει
καὶ ὡς ἡ Βασίλισσα τοῦ Πικντὸς, καὶ δισχορπίζει μὲ τὰς

ὀλοχρύσους ἀκτῖνας τὸ ἀδσμάντινον φῶς της εἰς τὴν μει-
διῶσαν τῆς ἀνοίξεως ἀνθοστόλιστον γῆν.

ὦ! Ἰδέτε μὲ πόσῃ μεγαλοπρέπειαν γλυκοχαράζει,
ἰδοὺ τέλος ἀνεφάνη καὶ ἴσταται εἰς τὰ μυροφόρα τῆς
ἀγίας Πατρίδος βουνά, ρίπτει, ρίπτει ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὑπε-
ρήφανα τῆς ἐλευθερίας Ἀνάκτορα, τὸ ἄπλετον φῶς της,
καὶ ἡ Ἑλλάς ἅπασα σκιρτᾷ καὶ κατακυριεύεται ἀπὸ ἐκ-
κτακτον ὑψηλὸν ἐνθουσιασμόν· ναὶ σκιρτᾷ ὁ Ἕλλην εἰς
τὴν ὀψίν σου, ὦ κλεινὴ τοῦ Μαρτίου αὐγή, διότι διὰ τοῦ
οὐρανίου φωτός σου διελύθησαν ἄλλοτε τὰ δοῦλα μαῦ-
ρα νέφη, διεσώθη ἡ ἀγία Πατρίς μας ἀπὸ τὸ χάος πο-
λυστεναχτοῦ καὶ ἐνυποφόρου ζυγοῦ, καὶ ἀνεφάνη πάλιν
ὁ ἐλλήνιος γαλανὸς Οὐρανὸς, μὲ τὸ σαπφείρινον καὶ πο-
λύφωτον στερέωμα.

Ἡ Ἑλλάς πρὶν τοῦ 1821 δὲν ἦτον εἰμὴ ἡ γῆ τοῦ
κλαυθμῶνος καὶ τῶν στεναγμῶν, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα
ἐσβύσθη ἀπὸ τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας, καὶ τὰς μονο-
γραφίας τῶν ξένων περιηγητῶν, φεῦ! ἡ γῆ, εἰς ἣν
ἐγεννήθησαν, ἐπλάσθησαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ δημιουρ-
γοῦ, τόσοι ἔξοχοι νόες, ὁ παρθενῶν οὗτος τῆς δόξης, τῆς
καλλιτεχνίας, καὶ τῆς εὐφυΐας, δὲν ἐκκαλεῖτο πλέον μὲ
τὸ κλασικὸν ὄνομα Ἑλλάς, ἀλλὰ μὲ τὸ βρβχρόφωνον
Τουρκογραφία· ὦ! ἦθι, ὦ! καιροί, ἡ κοιτὶς τόσης ἀρ-
χαίας δόξης, κατήντησεν ἡ ἔρημος τοῦ κλαυθμῶνος καὶ
τῶν κοπετῶν κοιλάς.

Ὑπῆρχον ναὶ, καὶ κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς δουλείας ἀ-
νοίξεις, πλὴν παρήρχοντο χωρὶς νὰ στολίζεται ἡ γῆ μέ-
κρινους καὶ μὲ ρόδα, διότι ἐπιπτον μία μία χλωμὰ καὶ
μαραμμένα εἰς τὴν γῆν τῶν στόνων καὶ δακρύων, μὲ
τὰ νεκρολούλουδά των δὲ ἐθρῆνουν τὴν γῆν ἥτις ὠμοίαζε
μὲ ἔρημον νεκροταφεῖον.

Πανηγυρίζομεν πνιήγυριν πνιηγύρεων, καὶ ἐορτὴν
ἐορτῶν, διότι ὡτὰν σήμερον μία φοῦκτα ἀνδρείων Ἑλ-

Ἀθηνῶν, ἄνευ ὀπλῶν, ἄνευ πολεμοφοβίων, ἄνευ τῆς ἐλ-
χίστης προστασίας, μὲ μόνον τὸν ὑψηλὸν πατριωτισμὸν,
ἀνέστησε τὴν ἁγίαν πατρίδα ἀπὸ τὸ χάος βρυστάτου
καὶ πολυστεναχτοῦ ζυγοῦ. Εἰς τὰ σκιόεντα πλὴν σκλά-
βα ἐκεῖνα βουνά, ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἀρχαίας Κυναί-
θης, ἀνεπετάσθη κατὰ πρῶτον τὸ λάβαρον τοῦ ἁγίου
Κωνσταντίνου ἡ κυματοέσσα τῆς ἐθνεγεροσίας σημαία.
Ἐκεῖ λέγω εἰς τὴν ἱερὰν τῆς ἁγίας λαύρας Μονὴν, συνῆλ-
θον τὴν 25 Μαρτίου τοῦ 1821 οἱ πρωτοουργοὶ καὶ πρω-
τοπλάσται τῆς ἀναγεννηθείσης Πατρίδος, ἐκεῖ ὁ ἱεράρ-
χης Γερμανὸς κρατῶν εἰς τὰς τρεμούσας χεῖράς του τὰ
ἅγια τῶν ἁγίων ἀνυψωμένα πρὸς τὸν Οὐρανὸν, ἐδέετο
ἐνώπιον τοῦ ὑψίστου μὲ καρδίαν συντετριμμένην. «Πά-
τερ, πῶς ἐπίβλεψον ἐξ Οὐρανοῦ καὶ ἐπίσκεψον τὴν
» νεκρὰν Ἑλλάδα, εὐδόκησον πάτερ ἵνα ἄρῃ τὸν κράθ
» βατόν της καὶ περιπατήσῃ». Ὡ! μόλις ἀντήχησε,
μόλις ἐξῆλθε τῶν χειλέων ἡ τελευταία συγκινητικὴ λέ-
ξις καὶ αἶφνης ἅπας ὁ Ναὸς ἐσειέσθη, ἔτριξαν τὰ ἱερὰ
τῶν ἀρχαίων κόκκαλα, ἀπὸ δὲ τὴν ὥραν ἐκείνην ὁ τόπος
οὗτος, ὅστις καλεῖται σήμερον ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι, ἀνέστη,
ἐπεριπάτησεν, ἐπολέμησεν, ἐνίκησεν, ἐλευθερώθη.

Ὡ! ποῦ εἰσθε οἱ ὠραῖοι τῶν ἀγώνων μας πολεμικοὶ
καιροὶ, τί ἐγίνατε οἱ μεγάλοι τοῦ μεγάλου ἀγῶνος ἄν-
δρες, ἃς ἦναι τὰ ἱερὰ κόκκαλά σας ἄταφα, σκορπισμένα
εἰς τυὸς βράχους τῆς Πατρίδος ἃς τὰ δένουν εἰς τὰ
σκιόεντα βουνά, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγρίου νυκτερινοῦ
σκότους, βαρύτατοι χειμῶνες, ἃς τὰ κτυποῦν αἱ καται-
γίδες, ἀρκεῖ ὅτι ἀνестήσατε ἀπὸ τὸν τάφον τὴν γλυκυ-
τάτην πατρίδα καὶ δὲν ἀπεθάνετε, ἀλλὰ ζῆτε καὶ θὰ ζῆ-
τε ἐνόςῳ ζοῦν αὐτὰ τὰ ἐλεύθερα τῆς Ἑλλάδος βουνά,
καὶ θὰ μνημονεύεσθε ἐτησίως ἐνόςῳ ἤχηι καὶ τοῦ ἐλα-
χίστου νέου ἡ ἐλεύθερη λαλιά.

Ναὶ ἃς κῆνται ἄταφα, ἃς ἦναι σκορπισμένα τὰ ἱερὰ

τῶν ἡρώων ὅσῳ εἰς τοὺς βράχους καὶ εἰς τοὺς δρυμούς, ἃς τὰ καλύπτει ἡ λευκομάρμαρος χιών, καὶ μόλα ταῦτα δὲν ἀπέθανον, ζοῦν εἰς τὰς καρδίας τῶν Πανελλήνων δι' αὐτοὺς ὁ θάνατος εἶναι ἡ ἀθανασία.

Ποῦ εἰσθε σεῖς οἱ διώκται τοῦ Ἑλληνισμοῦ, σεῖς οἵτινες, ἀμβλυωποῦντες, ἀμφιβάλλετε εἰσέτι ἂν ποτὲ ὑπῆρξεν ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος· ἄθλιοι! δὲν ἀκούετε τὴν εἰσέτι βροντῶσαν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν, ὀργήν· σεῖς οἵτινες κατακερματίζετε τὴν εὐφυΐαν ἑνὸς ἡμιθέου τῆς ἀρχαιότητος, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐλαττώσῃτε τὴν πνευματικὴν δύναμιν τῆς ἐλληνικῆς ἀγχινόας· Ἐὰν αὖριον διανοηθῇτε νὰ ἐλαττώσῃτε καὶ τὰ τρόπαια, τὴν δόξαν τοῦ Μεγάλου Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ὦ! μάθετε ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇτε, ἡ ἀνθελληνικὴ φωνή σας θὰ πινηγῇ, θὰ καταπέσῃ, ἐκεῖ ὅπου εἰσέτι ἀχνίζουσι τὰ αἵματα, καὶ τρίζουσι τὰ κόκκαλα τόσων ἀνδρείων· εἰς Βαλτέτζιον λέγω, εἰς Μισολόγγιον, εἰς Ἀλαμάναν, εἰς Πέτα, εἰς Κασσάνδραν, εἰς Γραβιά, εἰς Ἀσπροπόταμον, εἰς Βασιλικὰ, εἰς Δερβενάκια, εἰς Γραμπούσαν, εἰς Σφακτηρίαν, εἰς Ἀνηφορίτην, εἰς Μαραθῶνα, εἰς Ῥάχον, εἰς Χαϊδάριον, εἰς Φάληρον, εἰς Σοῦλι, εἰς τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, εἰς Πέτρην τῆς Λεβαδείας, καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ἡρωϊκὸν Ἀρκάδιον.

(Χειροκροτήσεις.)

Τελοῦμεν ἑορτὴν ἑορτῶν, καὶ πανήγυριν πανηγύρεων, διότι, κατὰ τὴν ἀγίαν ταύτην καὶ ἐνδοξὴν ἡμέραν, διεσώθη ὁ ἐθνισμός μας, καὶ αὐτὰ τὰ ἅγια τῶν ἀγίων, ἡ θρησκεία τῶν πατέρων μας, ἐπεσεν, ἐπεσεν ὁ βάρβαρος καὶ κτηνώδης ζυγὸς, καὶ ἐξῆλθεν, ἀπὸ τοῦ χάος τῆς μαύρης δουλείας, ἡ μικρὰ μὲν ὠραία ἐλευθέρα Ἑλλάς, ἡ γλυκυτάτη λέγω Πατρίς μας, τὴν ὁποίαν μετὰ χειροκροτήσεων ὑπεδέχθη ἅπας ὁ ἐξευγενισμένος Κόσμος, ὡς τὴν μικρὰν, πλὴν Ῥωμαλέαν ἡρωίδα τῶν νεωτέρων χρόνων.

Κατὰ τὴν ἐθνεγερτήριον ταύτην ἡμέραν ἡ Πατρίς μας

νεκρὰ ἦτο καὶ ἀνέστη, παραλυτικὴ καὶ ἐπεριπάτησε, δού-
λη καὶ ἐλευθερώθη· πλὴν φεῦ! στρέφω, στρέφω τοὺς
τεθλιμμένους ὀφθαλμούς μου εἰς τὴν ὡραίαν πλὴν δού-
λην Θεσσαλίαν, τὴν γενναίαν Ἑπειρον, τὴν Μεκεδονίαν,
τὴν Θράκην, τὰ αἱματοφόρτα Ψαρά μας, τὴν πολυπαθὴ
Χίον, τὴν Σάμον, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἡρώϊδα Κρήτην, καὶ
δὲν βλέπω εἰμὴ σφαγὰς καὶ ἀτιμώσεις· δὲν ἀκούω εἰμὴ
κοπετοὺς καὶ δάκρυα, ἀντὶ τῆς ἐλευθερίας ἡ κτηνώδης
δουλεῖα περιφέρεται καὶ δεσπόζει εἰς τοὺς ὁμαίμονας
τούτους λαούς· στρέφω, στρέφω τοὺς βεβαρυμένους
ὀφθαλμούς μου καὶ δὲν βλέπω, εἰμὴ τῆς τουρκοφάγου
σκορπισμένα καὶ ἀπάτριδα ὄρφανὰ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς
Πατρίδος, ὡς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν καλύβην τοῦ πέννητος.
(Χειροκροτήσεις.)

Συμπολῖται Λαμίεις, Στρατὲ τῆς Πατρίδος·

Καὶ μόλα ταῦτα ἄς μὴν ἀπελπιζώμεθα, ὑπάρχει καὶ
Θεὸς, ὅστις κήδεται τῆς Ἑλλάδος.

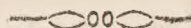
Εὐτυχῶς ἡ Πατρίς μας δὲν εἶναι πλέον βρέφος, ἡν-
δρώθη, εἶναι τέλειος καὶ ῥωμαλέος ἀνὴρ, ἤρχισεν ἤδη
νὰ βαδίζει καὶ βαδίζει μετὰ τόλμης καὶ περισκέψεως εἰς
τὴν ὁδὸν τοῦ ὡραίου μέλλοντος, τὸ ὁποῖον γελοῖον ὑπο-
φώσκει, καὶ μᾶς ἀτενίζει.

Γλήγωρα ἤ ἀργά, θ' ἀνατείλῃ καὶ νέα 25 Μαρτίου, ὅ-
τε μὲ τὸ θούριον τοῦ Ῥήγα οἱ νέοι τῶν Πανεπιστημίων,
καὶ οἱ γενναῖοι τῆς Πατρίδος ὀπλῖται, θὰ βαδίσουν ἐκεῖ
ἐνθα κεῖται ἡ δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος, πέ-
ραν τῶν στενῶν τούτων ὁρίων, πέραν τῆς Ὀθρυος λέγω,
κεῖται τὸ μέλλον τῆς φίλης Πατρίδος· Εἴθε, εἴθε ὅταν
έλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, νὰ βαδίσωμεν εἰς τὰ πε-
διά τῆς τιμῆς, καὶ τῆς δόξης, ἡ δὲ Ἑλλάς νὰ γίνῃ με-
γὰλη καὶ σεβαστὴ εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον, νὰ χειρο-

κροτῆται δὲ ἀπὸ ὅλους ὡς ἡ ἐστία τῶν φώτων, τοῦ ἀλη-
θοῦς ἐλληνίου πολιτισμοῦ, καὶ τῶν συνταγματικῶν ἐλευ-
θεριῶν.

Α. Ε. Μ. Α.

ΑΝΟΙΞΕΙΣ πόσι Θεέ ! παρῆλθον, ποῦ δὲν ἤκούετο
(ἡ Ἑλλάς.
Ἀντὶ ἀνθέων, ἡ γῆ της στόνους, ἔφερε μόνον καὶ οἴμω-
(γὰρ.
Φεῦ ! τὰ βουνά της, ὅλα πεσμένα, μέσ- στην δουλειάν,
(μέσ- στην σκλαβιά.
Ἦσαν κρυμμένα μέσ- στην ὁμίχλην, δὲν εἶχον -λεύθερη
(τὴν λαλιά.
Ὁ Οὐρανός της δὲν ἦτο πλέον, φεῦ ! ὁ ὠραῖος ὁ γα-
(λανός.
Ἀπὸ τὰ νέφη βεδαρημένος, ὅλος ἐκρύπτετο σκοτεινός.
Ἡ θάλασσά της ἦτον ἀγρία, ὁ Ὀλυμπός της σιωπηλός.
Δὲν ἔκατοίκει στὰς κορυφάς του· τῆς ἀρχαιότητος ὁ θεός.
Τὸ χόρτον ἔπαυσε νὰ φυτρῶνῃ, καὶ οἱ κρίνοι ὅλοι χλωμοὶ
(χλωμοὶ.

Καὶ μαραμμένοι καὶ μαδισμένοι, ἔκλινον κάτω στὴν γῆν
(νεκροί.

Φεῦ! ἡ Πατρίς μας, ντυμένη μαῦρα, ἐπερπατοῦσε σιγᾶ,
(σιγᾶ.

Μὲ τὰ φορέματα τὰ ξεσκλίδια, κ' ἐμυρολόγα πικρά,
(πικρά.

Στὰς παρειάς της ἔπιπτε δάκρυ, δὲν συγκينوῦσε, ἦτο
(σπλαγιά.

Πατρίς κατέστη κοιλὰς κλαυθμῶνος, τὰ χέρια -κτύπα
(ἀπελπισιά.

Ὁργὴ Κυρίου ἅμα ἠχήσῃ, σείεται ὅλος ὁ οὐρανός.

Ἡ φύσις ἅπασα πυρπολεῖται, βροντᾷ στὰ ὄρη ὁ κεραυνός.

Τὸ πᾶν μυκᾶται, παντοῦ ἀστράπτει, βοὴ κατέρχεται φο-
(βερά.

Ἡ γῆ κρημνίζεται μέσ- στὸ χάος, κ' ἡ φύσις πίπτει νε-
(κρά, νεκρά.

Εἰς χάος ἅπασα μετεβλήθη, ἡ τῆς Ἑλλάδος ἑνδοξος γῆ.

Σ' αὐτὸ τὴν ἔρριψε τῶν τυράννων, καὶ τῶν βρδάρων φαῦ-
(λος φυλή.

Παρῆλθον χρόνοι, καιροὶ δουλείας, ποῦ περπατοῦσε φεῦ!
(ὡς νεκρά.

Ἡ γλυκυτάτη ναὶ ἡ Πατρίς μας, στὰ σπλαδωμένα της
(τὰ βουνά.

Ἡ γῆ τῆς δόξης ἦτο κλεισμένη, εἰς τῆς δουλείας μέσ-
(στὰ δεσμά.

Στὸν Κόσμον ὅλον εἶχον κηρύξει, πῶς ἀπωλέσθη παν-
(τοτεινά.

Ἡ τυραννία τῶσων αἰώνων, εἶχε καλύψει Γραικίας γῆν.

Μὲ τὴν σκοτίαν, μὲ τὴν ὁμίχλην, καὶ μὲ τὴν μαύρην τὴν
(οἰμωγὴν.

Σπάρτη, Ἀθῆναι, φανοὶ τοῦ Κόσμου, ὁ Κόσμος θέλει
να σᾶς ἰδῇ.

Τρίζουν τὰ κόκκαλα τῶν ἀρχαίων, κ' ἀναστενάζει ἡρώων γῆ.

Τὸ πᾶν κατέστρεψεν ἡ δουλεία, ἔφερε μέγαν κατακλυσμὸν·
Ὅστις μετέβαλε τὴν πατρίδα, εἰς ἐρειπίων μέγαν σωρόν.
Μόλις ἀνέτειλε τοῦ Μαρτίου, ἡ ῥοδοστόλιστος ἡ αὐγή·
Κ' εὐθὺς ἐσκίρτησαν τὰ βουνά μας, καὶ ἀνεφάνη ἡ πάλαι γῆ.

Εἰς τὴν ἁγίαν Μονὴν τὴν Λαύραν, ἐδόθη σύνθημα ἱερόν.
Νὰ καταστρέφουν, καὶ νὰ συντρίβουν, τὸν πολυστένακτον τὸν ζυγόν.

Ἐκεῖ στὰ ἅγια τῶν ἁγίων, ὁ ἱεράρχης ὁ Γερμανός.
Πατρίς ἐγείρου ἀπὸ τὸν τάφον, εἶπε· καὶ ἔτριξεν ὁ Νεός.
Κροτῶν τὰ ἅγια εἰς τὰς χεῖρας, ἀνυψωμένα στὸν Οὐ-

Μὲ δάκρυ ῥέον στὰς παρειάς του, ἔνθους ἐδέετο στὸν
[Θεόν.

Θεέ! ἀνάστησον τὴν Πατρίδα, Θεέ μου συντρίψον τὸν
[ζυγόν·

Τρίζουν τὰ κόκκαλα τῶν ἁγίων, κ' ὑψοῦται λάβαρον ἱερόν.
Μόλις -μειδίασε τοῦ Μαρτίου, ἡ ἀνθοστόλιστος ἡ αὐγή.
Πατρίς ἀνέστη ἀπὸ τὸν τάφον, καὶ ἀνεφάνη πάλιν ἡ γῆ.
Καθὼς ἡ θεία φωνὴ Κυρίου, στὸ χάος εἶπε μορφώσου
[γῆ·

Φύγε ναὶ χάος εἶπον κ' ἄνδρεῖοι, καὶ πάλιν -πλάσθη
[Ἑλλήνων γῆ.

Ναὶ ὥσ' ἂν σήμερον ἡ Πατρίς μας, ξέσχισε σάβαν' αὖτε
[κριά·

Καὶ ἐνεδόθη μὲ τ' ἁγιασμένα, τῆς λαύρας ὅπλα ἡρωϊκά.
Μ' αὐτὰ ἐκτύπησε τοὺς τυράννους, μ' αὐτὰ σκροπίσθη
[παντοῦ φωτιά·

Μ' αὐτὰ κατέπεσεν ἡ δουλεία, καὶ ἀνυψόθη ἐλευθερία.
Ποῦ κείσθε ἤδη φυλὴ γιγάντων, σεῖς τῆς Ἑλλάδος οἱ
[πλαστευργοί·

Ἄς ᾔημι σκόρπια τὰ κόκκαλά σας, τὰ μνημονεύει -λευ-

[θερὴ γῆ.

Ἡ νεολαία ναὶ ἐτησίως, εἰς τὰ ἥρωα σᾶς χαιρετᾷ·
 Μολὶς ἐγγίσῃ τὰ κόλλυβά σας, τὸ δάκρυ ρέει δὲν στα-
 [ματᾷ.
 Ἐνόσω ζοῦνε Ἑλλήνων ὄρη, ἐνόσω μένει νέου λαλιᾶ·
 Ὅα μνημονεύεσθε ναὶ ἀνδρεῖοι, στῶν πανελλήνων μέσ-
 [σὴν καρδίᾳ.

(Χειροκροτήσεις)

Πατρίς ἀνδρίζου καὶ τοῦ Μαρτίου, φέρει τὸ μέλλον χρυ-
 [σῇ αὐγῇ·
 Σκιρτᾷ ναὶ ὅλη ἡ σκλαβωμένη, Ἑλλήνων κ' ἄλλων ὦ-
 [ραία γῆ.
 Ἀπ' τοῦ Ὀλύμπου τὰ ὕψη ἰδέτε, πῶς ἀτενίζει φεῦ! ἡ
 [αὐγῇ·
 Ἀπελπισία ἀντὶ τῆς δόξης, δουλείαν βλέπει σὴν πέριξ
 [γῆ·
 Πού εἶσθε κράζει τόσοι ἀνδρεῖοι, οἱ τοῦ Ὀλύμπου σταυ-
 [ραετοί·
 Τὸ πᾶν ἀπώλετο σὴν Δουλείαν, στοὺς τάφους ἔπεσαν
 [καὶ αὐτοί·
 Ἑλληνόπουλα ὥς πότε στοὺς ὄρυμους καὶ στὰ βουνά·
 Πλανεμένα μέσ- στα βράχη, καὶ στὰ θάσση τὰ πυκνά.
 Ὡ! ἀφήσατε τὰ ράκη, τῶν βουνῶν τὴν ἐρημίᾳ·
 Ἐξω, ἐξω ἀπ' τοὺς τάφους, καὶ κιτυπᾶτε τὴν σκλαβιά·
 Ἡ αὐγὴ πάλιν προβαίνει, τοῦ Μαρτίου στὰ βουνά·
 Πλὴν ἐλεύθερα σᾶς θέλει, καὶ σεῖς εἶσθε ὀρφανά.
 Νεολαία εἰς τὴν μέσσην, τοῦ πολέμου τὸ σπαθί·
 Ἐμπροστὰ μ' ἀνδρεῖον βῆμα, κ' ὁ ἐχθρὸς θὰ σκορπισθῇ.
 Μὴ φοβεῖσθε ἂν ὀλίγοι, τ' ἄρματα σας εἶν- γερά.
 Ναὶ Πετάτε μέσ- στοῦ Πίνδου, τὰ ἀπόρθητα βουνά.
 (Χειροκροτήσεις).
 Ἔως πότε θὲ νὰ ζῆτε, ἄφωνοι χωρὶς λαλιᾶ·
 Σκορπισμένοι στάς ἐρήμους, στερημένοι -λευθερίᾳ.
 Δι' ἐσᾶς ναὶ ἀνυψοῦται, τοῦ Μαρτίου ἡ αὐγῇ·

Στάς ἀγκάλας τῆς πετᾶτε, ξεσκληθῶσατε τὴν γῆ-.

Ἑλλήνων παῖδες τί καρτερεῖτε, ὥς πότε πλέον στήν
[ξενητείᾳ·

Τὸ χέρι δίδει αὐγὴ Μαρτίου, κ' ἐσεῖς κοιμᾶσθε, ἀπελ-
[πισιᾳ·

Ναὶ ἡ δουλεία μεταμορφώνει, πίπτει ἡ πλάσις τοῦ οὐ-
[ρανου·

Ἡ τυραννία ἀγρία εἶναι, δὲν θέλ- ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ·

Πετᾶτε πλέον ἀπὸ τὰς κλίνας, ἐμπρὸς ἀνδρεῖοι, ἐμπρὸς
[παιδιᾳ·

Καὶ θ' ἀναζήση ἡ κοιμωμένη, κ' ἀνδρειωμένη ἐλευθερίᾳ.

Σημαίνει σάλπιγξ, κ' ἐσεῖς κοιμᾶσθε, μέσ- στὰς ἐρή-
[μους, ὡς ὀρφανᾳ·

-Ψηλὰ τὰ μάτια· μ' ἀνδρεῖο- βῆμα, μέσ- στοῦ Ὀλύμπου
[μας τὰ βουνᾳ·

Ἡ λύρα κάποτε ἐμψυχώνει, ὥς καὶ τὰ ἄψυχα τὰ βουνᾳ·

Γραφίς συντρίψου· κ' ἡ λύρα πίπτει, στήν τυραννίαν ἐμ-
(πρὸς νεκρά·

Ἡ τοῦ Μαρτίου ἀγία -μέρα, γελῶσα βαίνει εἰς τὴν
(πλαγιᾳ·

Συμὰ τῆς βαίνει κ' ἡ νεολαία, κατακρημνίζεται ἡ σκλα-
(βία·

Ἡ ἡρώϊς μας ἡ Τουρκοφάγος, ἔδωσε σύνθημα ἱερόν·

Ἡ σάλπιγξ κράζει, ἐμπρὸς ἀνδρεῖοι, κατασυντρίψατε τὸν
(ζυγόν·

Ποῦ εἴσθε χρόνοι ὅτε ὁ Βύρων, στὸ κλεινόν μας τὸ Μι-
(σολόγγι·

Τὴν λύραν ἔπαιξε κ' ἐκλονοῦντο, οἱ περίξ βράχοι, καὶ οἱ
(λόγγοι·

Ναὶ κατέπεσαν ἡ λύρα, ἐσιώπησαν κ' οἱ φθόγγοι·

Πλὴν ἀνέστη ἀπ' τὴν κόνιν, φοβερὸν τὸ Μεσολόγγι.

Ἐχαλαρώθησαν αἱ χορδαὶ τῆς, ἡ λύρα ἔπαυσε νὰ κτιπᾷ·

Μετὰ τὴν νίκην, μετὰ τὴν νίκην, ναὶ ἀνεπαύθη ἡ σιαιῆ·

Ὅρφεύς ἄς ἤμην, ναὶ μὲ τὴν λύραν, ν' ἀναστατόσω καὶ
(τὰ βουνά·

Νὰ πέσῃ πλέον ἡ τυραννία, καὶ ν' ἀνθήσῃ ἐλευθερία.

Ὅρφεύς δὲν εἶμαι, ἡ λύρα πίπτει, πρὶν ἔτι κρούσῃ, ἔμ-
(πρὸς παιδιὰ·

Καὶ εἰς τὸν τάφον πλὴν θὰ φωνάζω, παντοῦ ν' ἀνθήσῃ
(ἐλευθερία.

Ναὶ θ' ἀνθήσῃ καὶ τότε ἄς κρούῃ, τὰ τρόπαιά μας τὰ
(ἐθνικὰ.

Ἢ ἄς συνθέτῃ τὰ ἐλεγείχ, διὰ τοὺς πεσόντας -ρωϊκά.

Γραφίς μου πέσε ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ ἡ δουλεία εἶναι
(σκληρά.

Δὲν σὲ ἀκούει ἄγρια εἶναι, ἀνδρείων θέλει μόνον πυρά·

Θεέ! ἐπίβλεψον στήν Ἑλλάδα, Θεέ! προστάτευσον τ' ὄρ-
(φανὰ·

Σὲ ἱκετεύουν, σὲ ἱκετεύουν, Θεέ! λυπήσου τόσα μικρά.

Θὰ -ξημερώσῃ βεβαίως κ' ἄλλη, ναὶ τοῦ Μαρτίου χρυσὴ
(αὐγή.

Εἶθ' ἐλευθέρη, νὰ ᾄδῃ εἴθε, ἡ πρώην σκλάβά Θεέ μου
(γῆ.

(Παρατεταμέναι χειροκροτήσεις).

Αἰωνία ἡ μνήμη τῶν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος
πεσόντων ἀγωνιστῶν.

Ζήτω τὸ ΕΘΝΟΣ.

Ζήτωσαν οἱ Βασιλεῖς ΓΕΩΡΓΙΟΣ καὶ ΟΛΓΑ.

Ζήτωσαν οἱ ἔξω ὁμογενεῖς.

Ἐγχαρὸν ἐν Λαμίᾳ τὸν Μάρτιον τοῦ 1868.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ.

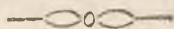
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΡΙΖΟΥ,

Λοχαγού καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Μηχανικοῦ
τῶν Κυκλάδων.

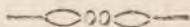
ΑΠΗΓΓΕΛΟΝ

Ἐν Ἑρμούπολει τῆς Σύρου, ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς Με-
ταμορφώσεως, τὴν 19 Ἰανουαρίου 1864, ὅτε
ἐτελέσθη ὑπὸ τῆς Νεολαίης πολυτελὲς μνη-
μόσυνον ὑπὲρ τοῦ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ
τοῦ Ποιητοῦ.

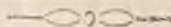

Ἡ Μελίρρυτος φεῦ! γλῶσσα, ποῦ μᾶς ἔρρανε μὲ ἄνθη·
Ἦτον κρίνος καὶ εὐώδης, πλήν φεῦ! πάει, ἐμκρίνθη.

ΕΚΔΟΣΙΣ Β'.

(Ἐπιδιορθωθείσα ὑπὸ τοῦ ἰδίου).

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

540 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 733-4331

UNIVERSITY OF CHICAGO

540 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 733-4331

UNIVERSITY OF CHICAGO

540 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 733-4331

UNIVERSITY OF CHICAGO

540 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 733-4331

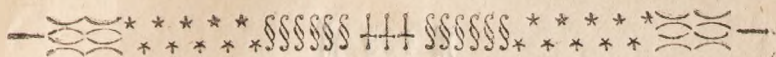
UNIVERSITY OF CHICAGO

540 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637

TEL. 733-4331

UNIVERSITY OF CHICAGO

540 EAST 58TH STREET, CHICAGO, ILL. 60637

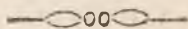

ΕΝ ΔΑΚΡΥ.

ΕΙΣ ΤΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΝ ΣΟΥΤΣΟΝ

Τὸν Ποιητήν.

Φιλόμουσοι Συμπολίται

ἘΣ μάθη ὁ ἐξευγενισμένος Κόσμος, ὥς μάθουν οἱ ἀληθεῖς τῶν γραμμάτων ἑρασταὶ, ὅτι ἡ Ἑρμούπολις μνημονεύει σήμερον ἐπ' ἐκκλησίας, διὰ πολυτελοῦς μνημοσύνου, τὸν δοξάσαντα διὰ τῶν ἀθανάτων ποιημάτων του, τοὺς ἡρώϊκούς τῆς νέας Ἑλλάδος ἀγῶνας, ἡκαιρούς.

Φεῦ! ἡ λύρα, ἥτις ἕως χθὲς ἀκόμῃ ἔπαιζε καὶ ἐτραγου-
δει, ὡς καλλιθέλαδος ἀηδών, τοὺς ἐθνικοὺς μας ἀγῶ-
νας, ἔπεσεν εἰς τὸ χάος τῆς σιγῆς, καὶ τῆς ἀκινήσιας,
αἱ μελωδικαὶ χορδαὶ τῆς δὲν κινουῦνται πλέον, διότι ὁ
νοῦς, ὅστις τὰς ἐκίνει, ἀναπαύεται ἤδη ὑπὸ τὴν πενι-
χρὴν τοῦ τάφου πλάκην.

Ἐπαυσεν, ἔπαυσεν τοῦ νὰ ἤχῃ, εἰς τὰ βουνὰ τῆς φί-
λης Πατρίδος, ἡ ἐπουράνιος μελωδία, τῆς θείας τῳόντι
λύρας.

Ἡ μὲν φιλόξενος Σμύρνη, ἐνθα ἀπεβίωσεν ὁ ποιητὴς τῆς
Τουρκομάχου, ἐπρόσφερε τὸν τελευταῖον νεκρικὸν ἀσπα-
σμόν, ἡ δὲ φιλευλευτέρα ἐμπορικὴ Ἑρμούπολις, δέεται
σήμερον ἐνώπιον τοῦ Ἰσλίστου, νὰ διαγωνισθῇ τὸ ὄνο-
μά του.

ΜΟΥΣΑΙ πενθήσατε, κλαύσατε ὄρη, τῆς Τουρκο-
 [μάχου πλέον δὲν ζῇ.
 Στὴν αἰωνίαν σιγὴν καθεύδουν, κ' ὁ νοῦς κ' ἡ λύρα,
 (σιμὰ, μαζῇ.
 Στὸ μαῦρο χῶμα τὸ στολισμένον, μὲ νεκρολούλουδα μα-
 (ραμμένα.
 Σ' ἔρημο μνήμα τὰ ἱερά του, τὰ κόκκαλά του εἶναι θαμ-
 (μένα.
 Σ' αὐτὸν τὸν λάκκον, παλάτι τοῦ χάρου, ὑπὸ τὴν πέτραν
 (τὴν πενιχράν.
 Φεῦ! κλειστά τὰ χεῖλη, ποῦ ἐξυμνοῦσαν Ἑλλάδα νέαν, ὅ
 (παλαιάν.
 Ἐδῶ ποῦ οἱ κρίνοι μυρελογάνε, κ' ἀηδονάκι δὲν κε-
 (λαδεῖ.
 Τοῦ Ἑλικῶνος πενθεῖτε Μοῦσαι, καὶ ὁ μελιρρόας πλέον
 (δὲν ζῇ.
 Ποῦ ἐτραγώδει μ' ὠραίαν λύραν, Ἑλληνοποῦλιν ἐλευ-
 (θερίαν.
 Καὶ ἐκτυποῦσε μέ τὸ δοξάρι, τὴν πολυστένακτον μαῦ-
 (ρην σκλαβιάν.
 Ὁ Καραϊσκος (ἀπ' ἄλλον Κόσμον) εἰς πᾶλληκᾶρι, ποῦ
 (ἀνεπαύετο εἰς τὴν πλαγιᾶ.
 Παραγγελίαν δίδει νὰ ἀνάψῃ, λυχνίαν πένθους στὴν Πᾶ-
 (ναγιᾶ.
 Ὡραία φύσις, ἐνδύσου ὡς πένθος, τοῦ εἰθινοπώρου σου
 (τὴν στολὴν.
 Καθότι ἐθραύσθη ἡ λύρα ἐκείνη, ἥτις σ' ἀνέδιδε τὴν
 ζωὴν.
 Τὸ σῶμα ἐτάφη, ἡ μνήμη μένει, καὶ θέλει μένει παν-
 (τοτεινά.
 Ἐνόσω ψάλλει σὲ ἑλληνοβούνη, ἀνδρειωμένη εὐθερίᾳ.
 Τὰ πάντα εἶναι φεῦ! ματαιότης, οὐχὶ καὶ ὁ ἔξοχος ὅμως
 (νοῦς.

Εἰλὼν τοῦ Πλάστου, δὲν λησμονεῖται· ζῇ αἰωνίως εἰς οὐ-
 (ρανούς.
 Τὰ λουλούδια τοῦ κάμπου μαλώνουν, ποῖο νὰ πλέξῃ ἓν
 (στεφάνι λαμπρόν·
 Νὰ στολίσῃ ἓνα μνῆμα ποῦ κεῖται, παντὸς ἄνθους στο-
 (λίδι νεκρόν.
 Ὡ Ἰωνία τὰ κύματά σου, κύλα νὰ φθάσουν εἰς Προπον-
 (τίδα·
 Κ' αὐτὰ ἄς λούσουν, μὲ δάκρυ πένθους, τὴν ἀλυσίδετον
 (Βυζαντίδα.
 Πενθηφοροῦσα ἡ νεολαία, τελεῖ Μημόσουνον φεῦ! ἱερόν.
 Κ' ἐπ' ἐκκλησίας σὲ μνημονεύει, ὥς ἐν τῆς δόξης τῆς
 (τέχνον κλεινόν.
 Σύννεφά μου ταχυδρόμοι, σαπφειρίνου οὐρανοῦ·
 Ἀναγγεῖλατε στὸν κόσμον τὴν θνήν τοῦ ποιητοῦ.
 Ἡ μελίρρυτος φεῦ! γλώσσα, ποῦ μᾶς ἔρρανε μὲ ἄνθη·
 Ἦτο κρίνος εἰς εὐώδης, πλὴν φεῦ! πάει, ἐμαράνθη.
 Μοῦσαι πενήσατε αἱ Πιερίδες, κλαύσατε ὄρη, δρυμοὶ
 (βουνά·
 Κ' ἡ καλλιθέλαδος λύρα ἐθραύσθη, φεῦ! ἀπωλέσθη παν-
 (τοτεινά.
 Ναὶ ἡ καλλίφωνος λύρα ἐτάφη, οὐδὲ τοὺς στόνους πλέον
 (ἤχῃ·
 Ὑπὸ τὴν κρύαν τοῦ τάφου πλάκαν, δὲν βασιλεῦει εἰμὴ
 (ἡ σιγή.
 Τί καρτερεῖτε, τί κρτερεῖτε, στὴν ἀνυπόφορον φεῦ! τὴν
 (σκληρά·
 Ἐπαῖζ- ἡ λύρα μὲ πάθος τόσον, ποῦ δάκρυ ἔπιπτε ἀπ'
 (τὴν κερδίά.
 Ψυχομαχοῦσε, κ' ἐκτύπη ἀκόμη, τί κρτερεῖτε, ἐμπρὸς
 (παιδί·
 Μὲ ἀνδρεῖον βῆμα, καὶ πίπτει πλέον, ἡ πολυστένακτος
 (ἡ σκληρά·

Ἔως πότε δούλοι!! τί καρτερεῖτε, στήν τυραννίν, μέσ-
(σὴν σκλαβιά.
Ἐτραγουδοῦσε, κ' ἐνῶ στὸν τάφον ἔπιπτε ἡ λύρα, ἀπελ-
(πισιά.
Ἡ λύρα πάζει, πλὴν αἱ χορδαί της, ἀγίαν ἔπλασαν ἐ-
(λευθεριά.
Στὸν πλάνον ὕπνον πεσμένη τώρα, ἅμα ξυπνήσῃ, πίπτει
(ἡ σκλαβιά.
Ἑλλάς φεῦ! δούλῃ, τὸ πένθος φόρετ' τῆς Τουρκομάχου
(πλέον δὲν ζῇ.
ὑπὸ τὴν κρύαν πλάκκ' τοῦ τάφου κεῖται καὶ ἡ λύρα, κ'
(ὁ νοῦς μαζῇ.
Ὅρη πενθήσατε, κ' ἐσεῖς βουνά μου, κ' ἡ λύρα πλέον
(δὲν κελαδεῖ.
Καὶ ὑπὸ τὴν κρύαν τοῦ τάφου πλάκκ', δάκρυ σκορπάει,
(στόνους ἤχεϊ.
Φεῦ! τῆς δουλείας ἕως τὰ μνήματα, φθάνει ὁ στόνος, ἡ
(οἰμωγή
Στὸν τάφον παύει τοῦ σκλάβου ὁ στόνος, -κεῖ βσιλεύει
(μαύρη σιγή.
Ἡ τυραννία ναὶ εἶναι ἀγρία, φεῦ! πολεμάει ἔς τοὺς νεκρούς.
Στὴν αἰωνίαν τὴν κατοικίαν, καὶ ἐκεῖ σκορπάει γόους,
(κλαυθμούς.
Αὐτοὶ οἱ γόοι, αὐτὸ τὸ δάκρυ, ὦ! θὰ σὲ πνίξουν σκληρὰ
(δουλεία.
Καὶ θὰ βλαστήσῃ ἀνδρειωμένη, ἀπὸ τὸ δάκρυ ἐλευθερία.
Βογᾷ τὸ κύμα κ' ἀπ' τὴν βοήν του, βαθὺς ἐξέρχεται
(στεναγμός.
Τῆς λύρας εἶναι τῆς Τουρκομάχου, φεῦ! ὁ νεκρώσιμος, ὁ
(κλαυθμός.

Τιμᾶται Δραχ. 3, 50

Τὸ εἰσπραχθὲν ποσὸν (ἀφαιρέσει τῶν ἐξόδων τοῦ Τύπου) διατεθήσεται διὰ τὰ ἐκπατρισθέντα ὀρφανὰ τῆς πολυπαθοῦς Κρήτης.

Τιμᾶται Δραχ. 3,50

Τὰ εἰσπραχθῆσόμενον ποσὸν (ἀφαιρέσει τῶν ἐξόδων
τοῦ Τύπου) διατεθήσεται διὰ τὰ ἐκπαιρισθέντα ὄρφανὰ
τῆς πολυπαθοῦς Κρήτης.